

DUMITRU DUMITRESCU

GABRIEL

GABRIEL

-roman-

DUMITRU DUMITRESCU

CASA DE EDITURĂ EXCLUSIV

DUMITRU DUMITRESCU

GABRIEL

**CASA DE EDITURĂ EXCLUSIV
2025**

DUMITRU DUMITRESCU – „GABRIEL”

Tehnoredactare: Paula Pinte

Coperta: Sergiu Vințan

Editor: Tiberiu Vințan

© Toate drepturile asupra ediției aparțin autorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUMITRESCU, DUMITRU

Gabriel / Dumitru Dumitrescu. - Vulcan : Casa de
Editură Exclusiv, 2025

ISBN 978-630-6739-04-2

821.135.1

DUMITRU DUMITRESCU – „GABRIEL”

Dumitru Dumitrescu

Cuvântul autorului:

Dragă cititorule,

Acest roman este inspirat din fapte și întâmplări petrecute în perioada 1996-2007 pe raza a trei localități situate la jumătatea distanței dintre Turnu Severin și Calafat, pe malul stâng al Dunării. Pentru a nu aduce atingere intimității cuiva, personajelor principale le-am atribuit nume aleatorii și am evitat intenționat denumirea localităților în cauză. Dacă vor mai fi voci care să afirme altceva, eu vă spun că sunt doar simple speculații.

- Autorul -

PARTEA ÎNTÂI:

PRIZONIER ÎN CREPUSCUL

Ne aflăm la jumătatea lunii mai a anului 1996. Deasupra oraşului îmbrăcat în haine de duminică, soarele arzător al prânzului de printre câţiva nori sidefii luminând holurile şi birourile goale de personal, devenise şi el interesat de secretomania întâlnirii particulare din interior. Discuţia în contradictoriu purtată de directorul general cu Gabriel, l-a făcut pe acesta din urmă să ceară câteva zile de gândire pentru a mai calma spiritele şi de a îmbunătăţi relaţia dintre ei devenită inexplicabil, deosebit de tensionată.

Astfel, s-a ridicat încet de pe scaun retrăgându-se politicos din încăperea pentru a părăsi oraşul, ştiind că pe vibraţia monotonă a maşinii va avea timp suficient de reflecţie şi de întocmire a unui plan prin care să pună lucrurile la punct şi să rezolve întreaga situaţie. Nu a bănuit niciodată că un angajat de-al său este folosit de conducerea sucursalei în a-l spiona atât în timpul serviciului, cât şi în afara acestuia, transmitând informaţii diverse, unele intenţionat eronate despre el, timp de aproape patru ani. Având o fire sinceră şi considerând că s-a comportat bine atât pe cale ierarhică, cât şi în relaţiile cu subalternii, Gabriel nu a dat importanţă unor asemenea lucruri. De altfel, o amărăciune profundă îi măcina sufletul că lui, tocmai lui i se pot aduce fel şi fel de acuzaţii calomnioase, aşa cum i-a dat de înţeles şeful său.

Apăsător de gânduri, având impresia că maşina îi stă pe loc şi că, şoseaua transformându-se într-un covor de asfalt, pomii plantaţi de-a stânga şi de-a dreapta drumului îi vin din faţă alergând fantomatici, s-a speriat

așa de tare că a oprit brusc și a tras pe dreapta, câteva minute.

De asemenea, timpul relativist cum este strecurat insesizabil înăuntrul tuturor ființelor, pornind din nou să-și continue drumul l-a anesteziat în așa măsură că a ajuns la poarta agenției pe care o conducea fără să-și dea seama. Noroc cu portarul de serviciu care auzindu-i motorul, a venit repede să-l întâmpine:

- Gata, șefu', v-ați întors de la oraș?

- Da, măi Nicolae însă, de unde știi tu că eu vin de acolo?

- Păi, am auzit alaltăieri contabila că vorbea la telefon cu domnul director și m-am gândit că poate despre dumneavoastră este vorba.

- Vorba despre ce?

- Exact nu știu să vă spun, fiindcă vorbeau încet, eu eram pe hol și ea se ferea să nu fie auzită.

- Bine, bine..., azi a mai trecut cineva pe aici?

- Păi, de dimineață a trecut Dorel, primarul, care m-a întrebat când vă întoarceți.

- Știa unde sunt plecat?

- Sigur că știa! Nu este nepotul dumneaei? Se zvoneste prin comună că vrea și el un post la bancă, în cazul în care va pierde alegerile.

- Crezi tu că le va pierde?

- Nu-l va mai alege nici dracu' șefule, câte escrocherii a făcut ăsta cu bișnițarii și țiganii plecați în străinătate! Ei dacă-l mai aleg, că primesc ajutor social!

- Voi nu aveți niciun dosar de ajutor? Eu știu că fratele tău mai mic, îndeplinește toate condițiile.

- Nu are, pentru că noi suntem de la alt partid și chiar dacă ar avea, nu vrem să împărțim banii cu nimeni.

Zâmbind ironic, Gabriel a coborât din mașină, a mers până în biroul său de unde a ridicat dosarele cu creditele restante ca să le poată studia acasă în liniște.

Avertizat în acest sens și de directorul sucursalei, știa că sunt patru împrumuturi cu probleme iar în unul dintre ele era implicat și un văr de-al său. Tot așa cum știa că trebuia ca, cel puțin acesta, să fie recuperat.

Ajungând acasă la apartament, nevasta lui de cum l-a văzut și-a dat seama că ceva este în neregulă. Așteptând răbdătoare să se mai liniștească, l-a chemat în bucătărie unde aranjase masa ca să mănânce împreună. Gabriel scuzându-se că are treabă și că va mânca mai târziu, s-a retras în dormitor pentru a răsfoi repede dosarele. Ajungând la creditul vărului său și văzând că acesta nu a achitat nimic din sumele datorate, un fior rece l-a străpuns precum un cuțit peste mijloc, mâinile au început să-i tremure de furie oprindu-se din studiu. Cu privirea în gol s-a ridicat în picioare și a ieșit pe balcon să-și revină. Încet, încet, s-a mai liniștit, bazându-se pe faptul că avea niște bani puși deoparte și că poate să aducă el creditul la zi, urmând să-și recupereze suma pe parcurs.

Frământările zilei nu l-au părăsit nici pe timpul nopții, afectându-i somnul și așa destul de fragmentat din cauza temerilor care l-au bântuit în ultima perioadă. Era totuși, ferm convins că va ieși din această situație cu fruntea sus, având în vedere atât experiența acumulată de-a lungul timpului cât și a corectitudinii de care a dat dovadă, nefiind implicat în nicio afacere care să-l dezonzoreze. Înzestrat cu o minte ageră avea la îndemână un întreg arsenal de argumente cu care să rezolve lucrurile din mers, încet și discret.

Agentia a preluat-o aproape de la zero, în primul an reușind să-i mărească o dată și jumătate portofoliul de depozite la termen, vizavi de creditele pe rol. Memorase peste 80% din conturile clienților, netrecând cu vederea niciun act de evidență contabilă pe care să nu-l super-

vizeze, depunând personal balanțele de verificare înaintea tuturor, la sucursală.

Neluându-și concediul de odihnă timp de aproape trei ani, a avut probleme și cu soția sa care i-a reproșat în dese rânduri excesul de zel, afirmând faptul că nu-i va face nimeni statuie la serviciu. Ba, mai mult, închipuindu-și că are pe acolo vreo relație extraconjugală, Gabriel fiind chiar un bărbat frumos, mai apăreau între ei și stări conflictuale. Reușeau până la urmă să depășească aceste aspecte, căsătorii fiind din dragoste împăcarea venea de la sine și certurile se stingeau toate ca prin farmec. Așa că, lucrurile liniștindu-se în urma zilei oricum destul de agitate, spre dimineață s-a ridicat ușor din pat cât să nu-și trezească soția, s-a îmbrăcat pentru serviciu, a mers apoi la bucătărie unde a făcut două cafele. După ce a băut-o pe a lui, a anunțat că pleacă părăsind imediat apartamentul. Fiind încă întuneric, ca să nu deranjeze și vecinii de pe scară, nu a mai pornit mașina ci a lăsat-o în parcare din fața blocului, luând-o pe jos preț de un sfert de oră până la agenție. Paznicul de serviciu obișnuit cu programul său, auzindu-i pașii a venit repede să-i deschidă poarta:

- Să trăiești domn'șef! După câte văd, nu ai somn noaptea.

- Nu am domn' Jan, ce să fac? Așa sunt eu, nu ca dumneata să stau fără nicio grijă la lucru.

- Apăi de, șefule, fiecare om cu norocul lui, asta e!

Cunoscându-se de mult timp ajunseseră să fie încrezători unul în celălalt până la destăinuiți despre diverse lucruri mai mult, sau mai puțin importante.

- Ai avut probleme pe timpul nopții?

- Nu șefule. Este în ordine și abia aștept să-mi predau tura!

Gabriel a intrat în birou, a pus dosarele la locul lor în fișet ca mai apoi să întocmească lista cu clienții restanți. Fiind luni, stabilită ca zi de transmitere a operativei către sucursală, concentrat pe muncă în biroul său, nici nu și-a dat seama când paznicii s-au schimbat pe post și întreg personalul a venit la treabă! S-a trezit cu Poliu că îi deschide ușa să-l informeze că poate participa la verificarea monetarului din casierie. Totul a decurs normal, raportările le-a trimis fără probleme pe fax, a avizat condica de prezență semnând apoi și registrul de casă cu soldul de report, pentru operațiunile zilei.

- Dacă doriți o cafea, nu mai avem deloc! L-a informat cu o voce prefăcută contabilă.

- Deocamdată nu doresc însă, puteți cumpăra din comună. Nici nu știu dacă mai sunt bani în contul nostru de protocol!

- Asta vroiam să vă amintesc, că nu mai sunt!

- Bine, vă dau eu niște bani, puneți și dumneavoastră acolo pentru ce ne mai trebuie și-i recuperăm pe parcurs. Cei de la sucursală nici nu vor să audă despre așa ceva!

- Păi da, șefule, că ei primesc angro de la clienții care vin... că doar știm și noi!

- Nu-i nicio problemă. Îmi aduceți o chitanță pe care să scrie detergenți și dezinfectanți pentru grupul sanitar. Decontul acesta sunt obligați să-l aprobe și, pe baza lui ne vom recupera banii.

Întors la birou, de cum s-a așezat pe scaun a început să-și creioneze planul de acțiune. Persoanele vizate, căror el le întocmise dosarele de credit, îi treceau acum prin fața ochilor amintindu-și până la detaliu discuțiile, gesturile, privirile lor insistente și dorința de a fi rezolvați cât mai urgent, în condițiile în care puteau fi ușor respinși dacă se respecta la sânge cadrul impus de norme. Cert fiind faptul că mai toți aduceau adevăruri

cu venituri supraestimate, cele mai importante piese la dosar o constituiau doar garanțiile acoperitoare. Au fost și situații când unii se lăudau că sunt susținuți de diverse oficialități, încercând astfel să pună o presiune în plus pentru obținerea mai rapidă a creditelor. Exigența lui în astfel de cazuri interpretată greșit de clienții respinși, a făcut ca mulți dintre cei refuzați să-i devină dușmani.

Intuind că va avea un control de la sucursală pe creditele restante, în urma discuției cu directorul general, fără să mai stea pe gânduri a luat dosarul vărului său să-l rezolve. De asemenea și-a anunțat personalul că pleacă în teren la recuperare, justificându-și astfel absența din bancă în eventualitatea că va fi căutat de cineva. Coborând scările, încă de la ieșirea din clădire a fost însoțit de paznicul Poliu, foarte amabil să-l conducă până la poarta:

- Gata șefule? Iar mergeți după restanțieri?
- Trebuie... nea Poliule, altfel nu ne vom lua salariile!
- Când vă întoarceți? Mi-a spus primarul să vă anunț că va trece în cursul zilei de azi, pe la dumneavoastră.
- Bine, dacă apare, spune-i să mă aștepte!
- Ei, domn' șef, toată săptămâna trecută Jan, a fost văzut cu Busu, știți, ibovnicul contabilei. Aveți grijă, că sunt pe mână!
- Și ce pot ei să-mi facă mie?
- Ho-ho, nici nu vă dați seama de ce pot fi ăștia în stare!

Zăbind, Gabriel cu dosarele sub braț a părăsit agenția să ajungă acasă, să-și ia mașina din fața blocului. Întors în trombă, a luat-o direct spre localitatea vărului său, aflată la vreo cincisprezece kilometri distanță. Până să ajungă acolo și-a făcut un calculul cu toate cheltuielile pe care le-a suportat din buzunarul propriu privind deplasările la recuperare, refuzate pe

rând de contabilă șefă a sucursalei. Cu toate că aveau aceeași pregătire profesională, se crease între ei o stare de animozitate însă, nu din cauza ierarhiei ci, mai degrabă a unor scorneli cu diverse acuze, din partea persoanelor răuvoitoare. Animozitatea s-a transformat cu timpul într-un stres continuu, la care adăugându-se și responsabilitățile personale asupra semnăturilor de pe actele de la serviciu, l-au făcut să se trezească adesea vorbind singur.

Speriindu-se și el de faptul că nu se putea controla în astfel de situații, rușinat se întorcea brusc pentru a privi în stânga și în dreapta, încredințându-se astfel că nu a fost văzut de nimeni. De data aceasta ajuns cu bine la destinație, a tras mașina lângă poartă, a bătut de câteva ori până ce i-a deschis o vecină a vărului său care avea cheile și îi mai ajuta prin curte.

- Bună ziua, unde sunt proprietarii?

- Păi, nu știți? George de o săptămână este plecat în Italia. A făcut un accident cu mașina, era băut, a dat-o la unu' să-i repare tablăria și, despre el nu mai știm nimic! Nevastă-sa Ionela e la câmp, la săpat. Tot de la ea știu că au datorii și vor să vândă sămânța de floare din magazie, pentru a face rost de bani.

Un gând negru a străbătut mintea lui Gabriel, întunecându-i privirea:

- Cum, nu mai au mașina?

- Nu, că este stricată. N-are nici asigurare, abia au scăpat cu cei de la poliție! Norocul cu Ionela că, de, este mai tânără și se descurcă și ea... cum poate!

Supărat, Gabriel fără să mai stea la taclale, s-a întors la sediu, a intrat în birou și, adunând sumele restante cu cele de pe rol, a constatat că se încadrau la fix cu banii săi puși deoparte. Sudori reci i-au brăzdat fruntea din cauza nervozității venită brusc, precum o furie mai mult

pe sine decât pe oricine altcineva. Nici nu și-a dat seama când în birou a intrat tiptil, Dorel primarul:

- Ce faci directore? Nu mai auzi când cineva îți bate la ușă?

Luat pe neașteptate, Gabriel a încercat să dea dovadă de calm, aplatizând cumva ironia intrusului:

- M-am prefăcut că nu te aud, primare, cunoscându-ți bunele tale maniere.

- Hai, lasă-lasă, nu mă lua cu din astea că, mai știm și noi câte ceva!

- Păi, care-i urgența? Ce te-a determinat să vii la ora asta la mine? A, da, am uitat că mai pleci uneori din primărie anunțându-ți secretara că mergi pe teren!

Fără să lase garda jos, Dorel i-a dat imediat replica:

- Știu că ai fost ieri pe la oraș și... mă gândeam că poate, te-ai fi întâlnit cu directorul cel mare!?

- Da, sigur că ne-am întâlnit. Am discutat mai multe lucruri, m-a întrebat chiar și de tine...

- Și, ce i-ai spus de mine?

- Că totul este în ordine și te pregătești cu mari șanse de câștig la alegerile de luna viitoare!

- Hai mă, lasă-te de glume că nu pentru asta am venit eu până aici!

- Păi, care-i problema?

- Azi, cât tu ai fost în teren, am depus niște bani pentru că vreau să intru într-o afacere. Dau o cafea, un sprit, ce vrei tu, numai să-ți spun despre ce este vorba. Poate reușesc să te conving și pe tine să-mi devii asociat!

Auzind discuția dintre cei doi, ușa rămânând deschisă, contabilă a intrat și ea curioasă în birou, prefăcându-se că nu știe nimic:

- Ce faci Dorele, ce-i cu tine aici?

- Nimic daică, sunt în trecere, imediat plec că am treabă!

Profitând de apariția contabilei și dorind să scape de amândoi, Gabriel a improvisat repede o scuză:

- Rămâne valabilă oferta ta primare, aia cu cafeaua. Acum mă grăbesc să rezolv o problemă în localitate, iar în zilele următoare îți promit că ne vom întâlni să discutăm în liniște!

Așa că, au părăsit împreună biroul, Gabriel lăsându-și amicul în grija mătușii pentru eventuale confesiuni. Aceștia așteptând să-l vadă ieșind pe poarta agenției, rămași singuri au mers afară din clădire, să nu poată fi auziți de nimeni ce vorbesc:

- După cum presimt eu, Dorele, ăsta deja știe că noi complotăm împotriva lui.

- Nu are nicio dovadă. Și, după cum știi, pe directorul sucursalei îl avem la mână cu materialele de construcție trecute în plus, când le-am vândut clădirea, pentru vila lui de la țară. Doar eu am întocmit factura de vânzare a fostului sediu al C.A.P-ului.

- Nu cunoști cât este de dat dracului, ăsta! Nimic nu-i scapă neobservat că, uneori abia aștept să plece mai repede ca să pot răsufla și eu ușurată!

- Găsim noi o soluție să scăpăm de el. Vezi că l-am văzut săptămâna trecută pe Busu la bufet, cu Jenică. Sunt prieteni și cred că pe filiera lui vom merge.

Între timp, casiera împreună cu paznicul Poliu, curioși peste măsură să afle ce pun la cale, pentru a-i auzi mai bine au ieșit pe hol postându-se aproape de ușă. Demersul le-a fost întrerupt de câțiva clienți veniți cu treabă la bancă. Primarul s-a retras discret, contabila a revenit la birou lăsând în urmă ei doar vântul admiind printre brazii din curte, cât să le împrăștie mirosul de rășină împrejurul clădirii.

*

Ajuns acasă, Gabriel a luat banii din rezerva pe care o avea și, revenind la bancă după un ceas, i-a depus cu chitanță pe numele vărului său, achitându-i în felul acesta tot împrumutul cu dobânzile aferente, urmând ca la sfârșitul zilei să-l înregistreze la creditele rambursate integral, pentru a fi scos din evidența operativă a băncii. Conștient că va fi foarte greu să-și recupereze banii, spera totuși, că va găsi o soluție cu vărul său, după ce se va întoarce din străinătate. Își reproșa doar faptul că nu și-a ascultat soția. Ea l-a avertizat să nu se încurce niciodată cu neamurile în astfel de cazuri, deoarece ele vor fi primele care îi vor face probleme. Oarecum liniștit, spre sfârșitul programului de lucru a primit-o binevoitor pe contabilă sa, venită să-l anunțe că este chemat la telefon. Ajungând repede în biroul alăturat, s-a prezentat politicos:

- Alo, bună-zuua, cu cine am onoarea?
- Sunt contabilă șefă, domnu' Gabriel.
- Mă scuzați, sărut mâna, cu ce vă pot fi de folos?
- Te anunț că joi și, vineri, vom fi la dumneavoastră în control, conform graficului de verificări anuale. Se va pune accentul în mod deosebit pe modul de întocmire al dosarelor de credite și pe recuperarea restanțelor. Conform situațiilor zilnice pe care ni le transmiteți, lucrurile par a fi în ordine.

- Nicio problemă doamnă, vă așteptăm și vă vom pune la dispoziție toată documentația pe care o deținem!

După ce a așezat receptorul în furcă, a privit cu coada ochiului spre contabilă. Văzându-i grimasele a intuit pe loc că de aici i se trag toate. Resimțind un sentiment de dezgust atât față de ea, cât și față de cei care cu obstinație îl sabotează pe la spate, a părăsit încăperea lăsând ușa deschisă. De-altfel, lucrurile începând să prindă contur, era convins că va ieși onorabil din controlul anunțat, previzionând și stingerea întregii

tevaturi. Obişnuit ca la sfârşitul fiecărei zile, după plecarea personalului să mai rămână câteva minute prin curtea agenţiei unde aranjase un părculeţ cu brazii rămaşi din perioada fostului C.A.P, paznicul văzându-l, s-a apropiat curios să-l întrebe:

- Cum vi s-a părut ziua, domn' şef?

- Bine măi, nea Poliule.

- Vedeţi că primarul e pe cai mari. Un director de la Mina Motru, a venit să cumpere casa specialistului de pe malul Dunării, scos de primărie la licitaţie. Nu ştiu ce vor să facă acolo: restaurant, hotel că, după cum am auzit eu, licitaţia a fost cu destinaţie precisă, iar suma pe care s-a vândut e de tot râsul. Mulţi bani s-au dat la negru ca mită, întrucât actele fiind întocmite mai de-mult, azi doar ce le-au semnat ca formalitate.

- De unde ştii dumneata că s-a vândut clădirea?

- Cum să nu ştiu! N-a fost aici primarul de şi-a deschis cont? Cu banii depuşi, eu mi-aş fi cumpărat un tractor şi n-aş mai fi stat paznic la bancă!

- Cum măi, nea Poliule, nu-ţi place să lucrezi cu mine?

- Ba-mi place şefule dar, na... mi-e necaz să-i văd pe ăştia cum se îmbogăţesc şi-şi bat joc de noi!

- Lasă, nu-ţi face probleme că vor plăti ei cu vârf şi îndesat, odată şi-odată!

- Nu mă aştept la nimic şefule, sunt toţi pe mână: poliţia, primăria, procuratura, ca să nu mai vorbim de judecători, că-i vai şi-amar de noi cum judecă ăştia!

- Hai să nu mai facem politică şi să ne vedem de treburile noastre!

- Că bine zici şefule, fir-ar ei ai dracului să fie!

- Nicolae intră după dumneata?

- Da şefule. După Nicolae, mâine aveţi ocazia să vă spună Jenică ce se mai întâmplă prin comună. El ştie de la Busu, gagicu' contabilei noastre.

Gabriel râzând cu poftă, i-a răspuns dorind să plece:

- Bine măi, nea Poliule. Eu mă retrag însă, aveți grijă să nu se întâmple ceva pe aici!

- Mergeți liniștit, domn' șef!

Fiind cu mașina, Gabriel a ajuns imediat acasă. De cum a intrat pe ușă, l-a întâmpinat soția:

- Cum a fost la serviciu? Te văd cam abătut, s-a întâmplat ceva?

- Nu, nimic deosebit însă, m-au anunțat că joi, și vineri, va veni o echipă de la Severin pentru verificarea anuală de fond.

- Sper că ai lucrurile puse la punct și nu vor fi probleme!

- Din punctul meu de vedere, așa este! Acuma, depinde ce vor spune și ei!

- Ai trecut azi pe acasă? Când am venit de la treabă era un sertar deschis la vitrina din sufragerie și mi-a fost frică să nu fi intrat cineva străin în apartament.

- Da, eu am fost, mi-au rămas niște hârtii de care aveam nevoie pentru dosarul unui client.

- Atunci e bine, că eu mă gândeam să nu fi fost vreun hoț care bântuie prin localitate.

S-au făcut comozi, au mâncat împreună, au mai discutat de una, de alta, până când spre seară, oboseala spunându-și cuvântul, s-au invitat reciproc în dormitor. Emilia obișnuită cu Gabriel să adoarmă foarte repede, pe lumina difuză și mereu schimbătoare a televizorului de data aceasta urmărind în reluare o emisiune favorită, a adormit și ea cu telecomanda în mână.

Luna aflată în pătrarul de mai, luminând ca un felinar dormitorul apartamentului, le putea deschide amândorura prin geamul fereastrei portaluri de vise amestecate cu imaginile și sunetele de pe ecran. În acest context, din respirația zbuciumată a lui Gabriel, oricine ar fi intrat peste dâșii acolo, ar fi înțeles că acesta visează:

„Se făcea că era la facultate urmând să dea examenul de licență și nu se simțea deloc pregătit. Uitase unde îi este lucrarea, privea la ceilalți cum deja își susțineau pledoariile, el nefiind capabil nici măcar să își amintească subiectele. Avea impresia că intrase într-un vertij care îi golea mintea să nu mai poată raționa. Îl treceau fiori de spaimă amestecată cu rușine până când, o lumină înțepătoare venită de nicăieri l-a trezit, deschizându-i ochii să se deștepte și să conștientizeze faptul că, a fost doar un vis, iar el stă în pat confuz și plin de transpirație”.

S-a ridicat într-o dungă, a luat telecomanda din mână soției oprind astfel aparatul ce emitea un amalgam de imagini stridente, însoțite de o muzică stranie. Pentru a-și reveni s-a ridicat încet de lângă Emilia și a ieșit pe balcon. Aici privind luna strălucind printre nori și-a adus aminte de toate întâmplările zilei abia trecute. O briză răcoroasă dinspre Dunăre adia parfumată cu miros de flori și cireșe de mai. Moștenise de la mamă darul premoniției prin vise despre evenimente care i se pot întâmpla și hotărâse din start să nu divulge nimănui acest lucru. De asemenea, având o capacitate de concentrare ieșită din comun, reușea să înțeleagă lucruri pe care alții nici măcar nu și le-ar fi putut închipui. Învățase să cânte singur la chitară în timpul liceului, iar în facultate s-a autoîntreținut cântând într-o formație de muzică la diverse evenimente.

Amintindu-și de controlul ce se anunțase, nu avea nicio problemă în acest sens, chiar dacă se puteau lega de mici deficiențe oricum inerente, nu constituiau probe temeinice pentru sancțiuni pe linie profesională. Revenindu-și de-a binelea și fiind încă noapte, s-a întors lângă soție cu băgare de seamă să nu o trezească, încercând astfel să mai doarmă cel puțin o oră înainte de a ajunge la muncă. Organismul i se adaptase la a-

cest program, așa că a adormit imediat din cauza aerului oxigenat al nopții. Spre dimineață a fost trezit de către Emilia, nevoită să-l zmucescă de câteva ori:

- Hei, ce-i cu tine? E ceasul opt, trebuia să fii la lucru! Vezi că eu plec, ți-am lăsat pachetul cu mâncarea pe masă, la bucătărie. Ne întâlnim după-amiază la patru,... pa!

- Bine, mulțumesc, oricum deseară mă revanșez eu cumva, față de tine!

Operativ ca la armată, Gabriel în câteva minute era spălat, aranjat și gata să plece la serviciu. Fiindu-i mai comod să meargă pe jos, după nici cincisprezece minute a ajuns la bancă. Doar ce a deschis poarta că l-a și întâmpinat Jan, paznicul:

- Să trăiești șefule. Azi, fără mașină?

- Fără,... domn' Jan. Mersul pe jos e sănătate curată!

- O fi șefule dar, na..., trebuie să respectăm și noi blazonul!

- Lasă-te de prostii Jane...și, vezi că mai târziu avem ceva de discutat împreună.

- Gata domn'șef. Oricând vă stau la dispoziție.

Abia intrat în birou nici nu a apucat bine să pună în funcțiune calculatorul pentru întocmirea situațiilor de transmis, că a și apărut contabilă să-l anunțe:

- Șefule, v-a sunat cineva, nu și-a dat numele însă, am numărul lui de telefon. O fi vreo urgență,... cine știe!?

- Mulțumesc, lasă-l pe masă, că îl contactez eu mai târziu.

După aproximativ o oră, terminând operațiunile de transmitere a datelor către sucursală, aducându-și aminte de numărul telefonului care l-a sunat, a făcut un apel să vadă despre ce-i vorba. Întrucât i s-a răspuns repede, s-a prezentat protocolar:

- Bună ziua, sunt Gabriel Georgescu de la bancă, cu ce vă pot ajuta?

- Munteanu sunt, de la S.R.I, Turnu Severin. Măi băiatule, am o rugămintă la tine: până vineri să rezolvi dosarul de credit al unei doamne care va veni astăzi acolo. Știe și directorul, vezi ce acte mai trebuiesc depuse... Te descurci tu.

- Da, este în ordine, să vină doamna și o ajutăm. Cu stimă, o zi bună!

De cum a așezat receptorul în furcă, l-a răscolit un sentiment de neliniște. Procedurile de creditare fiind laborioase, nu se putea acorda un credit în trei, patru, zile așa cum dorea domnul de la S.R.I. Nu modul de exprimare al acestuia ci, mai ales tonul, întrunea caracteristicile unui ordin dat cu tupeu, a fost lucrul care l-a deranjat. Amintindu-și că trebuie să depună dosarul vărului său abia rezolvat la arhivă, a luat cheile de la contabilitate și a coborât în subsolul clădirii.

Arhiva agenției aranjată pe patru rânduri de stelaje, ocupa o mică parte din spațiu, restul găzduind dosarele fostului C.A.P. rămase la dispoziția registrului agricol din cadrul primăriei locale. Curios din fire, vâzând unul mai voluminos pe care scria "Acte patrimoniu", de cum l-a deschis, a și dat de contractul de vânzare-cumpărare al clădirii dintre C.A.P și bancă. Citind actele atașate și tot ce mai conținea acesta, nu mică i-a fost mirarea să depisteze printre cheltuielile trecute acolo la lucrările executate, cantități mari de ciment, lemn, țiglă, vopsea, etc. care, la fața locului, oricine, fără a fi vreun expert în domeniu, să-și dea seama că nu se regăsesc. I se confirmau astfel matrapazlăcurile făcute de contabilă sa și de directorul sucursalei, cu primăria locală, deci cu primarul actual Dorel, nepotul său.

L-a cuprins un sentiment de scârbă, dezgust... dar în niciun caz de panică. De mic copil fiind educat să obțină

totul prin muncă cinstită, aceste lucruri i se păreau murdare și peste puterea lui de înțelegere. Uneori era marcat de compasiune pentru oamenii necinstiți, considerându-i bolnavi psihic. Ca drept consecință, adeseori afirma că, averile obținute prin fraudă sunt aducătoare de nenorociri pentru făptuitori și, haos generalizat în societate. Părăsind repede arhiva, în timp ce mergea să depună cheile, a observat în fața biroului său o doamnă până în treizeci de ani îmbrăcată modern, elegantă chiar ... și cu o poșetă maro în mână.

- Sărut mâna, cu ce probleme pe la noi?

- Bună ziua, vin din partea domnului Munteanu.

- A, da, intrați vă rog!

Gabriel a deschis ușa, doamna a intrat prima iar el a luat un scaun pe care a poftit-o să se așeze în fața lui, lângă birou. Din poșetă aceasta a scos câteva hârtii:

- Uitați aici, am toate actele mașinii, permisul meu auto, copie după buletin, adeverința de la serviciu, etc., etc. Ce trebuie să semnez?

- Păi, deocamdată, nu semnați nimic. Îmi spuneți pentru ce aveți nevoie de bani, completați între timp dumneavoastră cererea de credit până vă fac eu analiza de bonitate și, după aceea, întocmim dosarul conform normelor noastre.

- Eu am înțeles de la domnul Munteanu, că se va rezolva totul aici... astăzi!

- Astăzi nu avem cum, însă, dacă ne grăbim putem face dosarul, mâine se aprobă la sucursală și, până vineri primiți banii!

- Așa merg lucrurile la dumneavoastră? A întrebat ea cu o voce ușor iritată.

- Acestea sunt procedurile.

I-a răspuns Gabriel, ridicându-se de la birou pentru a lua dintr-un sertar o cerere de credit și toată documentația de analiză aferentă.

Știa că, dacă lucrurile vor decurge normal, întocmirea actelor nu putea depăși o oră. S-a apucat de treabă, a luat buletinul doamnei și copia acestuia, a completat toate rubricile din antetul cererii după care, a întrebato despre destinația banilor:

- Pentru ce aveți nevoie de bani?

- Să cumpăr mașina cu care am venit până aici. Vânzătorul vrea cinci mii de mărci și pentru asta am nevoie de credit. Transformăm în lei și gata!

Gabriel privind pe fereastră, în fața agenției era parcat un Mercedes alb, bine întreținut.

- Aici se dau credite pentru achiziții de mașini noi, fabricate în țară. În cazul de față, vom vedea ce se poate face... să fim, cât de cât, în legalitate. În primul rând este nevoie de o evaluare a mașinii, executată de un evaluator autorizat, din care să rezulte suma cerută. Anexăm copii după actele mașinii și, întrucât văd că are numere românești, se va face o asigurare CASCO pentru perioada de creditare.

- Din ce mi-ați cerut, nu am evaluarea! N-o evaluați dumneavoastră aici?

- Nu am cum, iar evaluatorii noștri fiind mașină străină, nu au competență. Ce pot eu să fac momentan este să analizez veniturile și cheltuielile luate în calcul, vă încadrez la o categorie adecvată de bonitate, desfășurăm creditul pe trei ani cu ratele și dobânzile afe-rente. Dacă sunteți de acord, până vineri îmi aduceți copia după acel act evaluator și eu informez direcorul sucursalei. Cu avizul dânsului eu vă dau banii.

Privind la Gabriel destul de confuză, doamna i-a în-mânat actele ce le mai avea în poșetă, apoi s-a ridicat de pe scaun întrebând nervoasă:

- Deci, fără actul de la evaluator nu facem nimic!?

- Da, acela este documentul care va sta la baza dosarului.

- Bine, merg la oraș, mă interesez și sper ca în două ceasuri să vă sun.

Cu eleganță și-a aranjat ținuta pentru a ieși din încăperea așteptându-se că va fi condusă până în afara clădirii de către Gabriel. Neîntâmplându-se acest lucru, după niciun minut a răsunat inconfundabil motorul Mercedesului din stradă, urmat de un scârțâit de roți... și-atât. Ca la un semn întreaga agenție a revenit la viață. Dorind să-și închidă ușa de la birou, Gabriel a dat nas în nas cu Jenică, paznicul:

- Care-i problema domn' Jan?

- Mi-ați spus de dimineață că aveți ceva să-mi transmiteți.

- O, da, uitasem... Vino și ia loc!

Prieten cu șeful său, știind că nu se supără, Jan s-a așezat tacticos pe scaunul de lângă calculator, pentru a-l tachina:

- Frumoasă cocoana șefule, cum trag toate la dumneata!

- Or trage Jane, dar nu-s pentru noi.

- Hei, dacă ar auzi doamna Emilia cine a fost azi pe aici, otravă ți-ar pune în mâncare!

- E bună și otrava Jane, numai să nu-i treacă prin minte așa ceva!

Fără să stea pe gânduri, Gabriel a adunat toate actele doamnei să le pună în sertarul cu credite în lucru, pentru ca mai târziu să se ocupe de ele. Curios totuși, a verificat talonul autoturismului, fiindcă era tras la xerox.

Citind marca, seria și celelalte date, la culoarea mașinii scria că este.. neagră. Nedumerit și de comportamentul nefiresc al doamnei, i s-a întipărit în minte bănuiala că poate fi atras într-o cursă. Știind că paznicul îi va da mai multe informații, l-a întrebat măgulindu-l:

- Măi, Jane, tu ești mâna dreaptă a șefului de post, este imposibil ca el să nu o cunoască pe cucoană!

- Am văzut-o și eu la poliție de câteva ori, cu cineva de la oraș, cică ar fi securist! Așa am înțeles de la comandant. Trebuie să te ferești de ei, sunt în legătură cu mafia de pe Clisura Dunării. Se ocupă și cu mașini la mână a doua din străinătate.

Fruntea lui Gabriel s-a descrețit pe loc, ochii i s-au înșeninat pentru că acum știa ce are de făcut. Simțind că Jan vrea să continue, l-a îndemnat să vorbească:

- Acuma dă-ți drumul, dacă tot ai început!

- Șefule, mi-a zis comandantul că vom fi verificați de poliție în legătură cu mânuierea și folosirea armamentului din dotare. Lunea care vine, vom merge la un exercițiu de tragere în poligon. Ar trebui să vii și matale pentru că ai permis de armă și, după tragere se lasă cu chef. Sunt convocat eu și Poliu. Nicolae sare peste rând anul ăsta.

- Nu-i o idee rea, aș veni să mă mai destind și să uit naiba de problemele de aici!

- Se va bucura mult comandantul. Dacă aduci și chitara, o facem lată!

- Gândul tău e numai la chefuri Jane. Apropo, cu Busu te-ai întâlnit?

- Alaltăieri, înainte de a intra pe tură, era băut și să nu mai scap de el! Ai grijă că ăsta este gelos foc, mă tot întreba cum te porți cu contabilă, gagică lui!

- Și tu ce i-ai spus?

- Ce să-i spun? I-am spus că aici vin numai femei frumoase după credite și nu te uiți matale la o baborniță ca a lui!

- Mă, fii atent, când ești pe tura de noapte și apare la poartă, să nu-l lași să intre înăuntru că îți pierzi locul de muncă! După câte știu eu, nu ai fata la facultate?

- O am șefule însă, mă descurc, nu mișcă el în fața mea!

- Mișcă, nu mișcă Jane,... eu doar te-am avertizat.

De cum a ieșit paznicul din birou, Gabriel a sesizat faptul că o liniște suspectă acaparase clădirea ca și când întreaga discuție fusese ascultată. Lucrurile au revenit la normal odată cu apariția pe hol a casierului de la cantina P.F 2, Gogoșu, venit să depună încasările la decadă. De, fapt, rostul agenției era să asigure operațiunile financiare ale investiției rămasă de terminat pe partea românească a Dunării, adică a unui grup generator mai mic, separat de centrala mare. În felul acesta Gabriel era obligat să caute și alți clienți în zonă, pentru a menține constantă cifra de afaceri a unității.

Având la dispoziție o listă cu toți agenții economici din zonă, s-a așezat meticulos la masa de lucru, cu gândul să-i contacteze telefonic. Dinspre casierie se auzea clinchetul de metal al banilor aduși de cei de la cantină, spre a fi numărați și puși în cupiuri. Brusc, pe ușă a intrat contabilă sa:

- Șefule, la telefon vă caută domnul acela de azi-dimineață!

- Comută-l la mine, să vorbesc de aici.

- Da, imediat. De cum a primit tonul, Gabriel a fost luat la întrebări:

- Măi băiatule, Munteanu te caută. Eu te-am rugat ceva și văd că deja au apărut probleme!

- Nu-i nicio problemă domnu' Munteanu. Dosarul este făcut, am nevoie doar de evaluarea mașinii.

- Și, acolo nu poți să o faci tu? Ori nu vrei să mă ajuti!

- Nu am competență să fac eu evaluări, așa-i procedura și trebuie să o respect.

- Ce să respecti, mă?! Lasă că vă cunosc eu pe voi, bancherii!

A urmat o înjurătură și s-a întrerupt imediat convorbirea. Fără să se aștepte la așa ceva, Gabriel uluit a așezat receptorul în furcă. A numărat în gând până la zece și înapoi, de câteva ori, pentru a-și stăpâni nervii

iscați de înjurătura securistului. Știind ce are de făcut, singura opțiune era discreția totală asupra convorbirii, în expectativa unei eventuale intervenții a directorului său, din care să rezulte că este la curent cu acest credit. Precaut de altfel, avea și soluții pentru a ieși din acest cerc vicios. Cu gândul să uite de cele întâmplăte, a ieșit afară pentru o gură de aer poaspăt. Jan fiind pe fază, de cum l-a văzut și-a dat seama că ceva nu este în regulă:

- E vreo problemă, șefule? Sunteți mai palid la față.
- Stai liniștit, nu-i nicio problemă!
- Apăi și dumneata pui la suflet tot ce spune unul și altul. Mai dă-i dracului pe toți și vezi-ți de treabă!

Și-a aranjat apoi ținuta cât să nu i se vadă pistolul de sub tunică în timp ce pe poartă intrau câteva persoane cunoscute ca fiind clienți ai băncii. Printre ele se distingeau ușor și silueta primarului Dorel, cu fața puțin îmbujorată:

- Să trăiești director, mai luași și tu o pauză !? Pe la mine nu vrei deloc să treci. Eu sunt pregătit tot timpul cu câte ceva, mai putem sta la un pahar, o discuție, o afacere...!

- N-am timp Dorele, doar știi bine ce este la noi, că seara cad rupt!

- Păi, da, am auzit că ții și evidențe contabile la câțiva privați din zonă.

- Nu pot să spun că le țin evidența însă, dacă îmi sunt prieteni și au apelat la mine, eu i-am ajutat ca să vină și cu conturile aici la bancă.

- Te descurci frate! Cred că îți iese și ție ceva din treaba asta!

- Nu le-am luat nimic, Dorele. Am mers pe principiul să nu-mi ies din mână și să fiu la curent cu ce e mai nou în meseria pe care o practic.

- Uite, vin cu o idee: hai să facem împreună o firmă. Vedem ce merge, tu ții evidența iar de restul mă ocup eu. Ce zici?

- Deocamdată nu zic nimic însă, dacă ar fi să îmi fac o firmă, vreau să fiu acționar unic. Nu te supăra, doar știi și tu că lucrul amestecat nu miroase cum trebuie!

- Ce mă, n-ai încredere în mine? Nu-ți plac ochii mei?

- Ba-mi plac, Dorele! Eu cred că tu băuși ceva de-ți lucesc așa de frumos ochii!

- Ești dat dracului, directore...pe toate le știi! Nu cumva ți-o fi ciudă că mă descurc?

- Dimpotrivă, fratele meu, mă bucur! Pe lângă tine, uite că mai trăim și noi,ăștea de pe aici!

- Și nu vii acum până la mine?

- Acum nu pot. Las-o pentru vineri, după controlul de la sucursală.

- Aveți control? A întrebat cu o voce prefăcută primarul, ca și când nu ar fi știut nimic.

- Mă dezamăgești Dorele! Măi, băiatule, asta face parte din agenda ta de lucru, că doar de-aia ești primar, ca să le știi pe toate!

- Bine domnule, dacă mă iei la mișto, haide că plec să nu te mai încurc. Vă salut pe amândoi!

În felul acesta s-a întors militărește și a ieșit voios pe poartă. Auzise ce trebuia să audă. La fereastra biroului de contabilitate se putea zări chipul neliniștit al mătușii, urmărindu-l cum se îndepărtează de clădire. Îi era necaz că nu auzise discuția, fiind ocupată cu clienții veniți pentru operațiuni. Programul de muncă apropiindu-i-se de sfârșit, a luat toate actele zilei și le-a așezat pe biroul lui Gabriel, părăsind agenția să-și prindă nepotul din urmă. Cu privirea ațintită spre poartă, a trecut în fugă pe lângă cei doi, fără să-i vadă.

Pentru a avea o imagine de ansamblu asupra sistemului financiar al perioadei, trebuie luat în calcul faptul că deasupra băncilor românești planau nori negri în urma așa-ziselor transformări democratice, orientate cu precădere spre desființarea unităților strategice care încă mai funcționau, spre a fi înlocuite cu... nimic. La București se făceau presiuni prin Ministerul de Finanțe ca o mare bancă de stat franțuzească să preia portofoliul băncii de investiții. Cum, în ce fel, nu știau decât câțiva demnitari în cârdășie cu politicienii de la Bruxelles. Efectul economic nu s-a lăsat așteptat, abătându-se și aici delirul libertății prost înțelese, orchestrat din umbră de interese obscure. Ca într-o mișcare browniană, oamenii neavând exercițiul democratic, scăpați precum păsările din colivie, s-au transformat din ființe docile în victime sigure.

Recunoscută ca fiind grâнарul Olteniei, această parte a țării a trezit interesul unor afaceriști străini care, uzitând de lăcomia oficialităților corupte, au concesionat suprafețe întinse de pământ bogat în cernoziom din fostele exploatații agricole, spre a fi fărâmițate și tranzacționate ulterior. Lipsite de tehnica necesară, multe dintre proprietățile localnicilor au intrat în faliment, ca mai apoi să fie vândute la prețuri de nimic. Peste noapte, foștii ceapiști, foștii crescători de animale, foștii tractoriști și mecanici agricoli, inginerii, medicii, economiștii și alți profesioniști rămași fără obiectul muncii, s-au transformat în veroși oameni de afaceri. Vorba românului: lac să fie, că broaște-s destule! Ca drept consecință, mulți dintre ei cu mintea întunecată de câștigul imediat, neținând cont de regula generală a liberei concurențe care spune clar: „pierzi, câștigi, negustor te numești”, au rămas fără agoniseala de-o viață, fiind obligați să ia calea străinătății.

Pentru agenția bancară condusă de Gabriel, un mare handicap îl constituia finalizarea investiției de la PF2, pentru că, în compensație, era obligat să găsească noi clienți atât privați cât și de stat, care să-i stabilizeze fluxul de numerar. Neavând o persoană de specialitate în recrutarea și urmărirea clienților, sarcinile sale de serviciu deveniseră din ce în ce mai grele.

Inexplicabil era și faptul că, de câte ori a cerut sprijinul sucursalei, a fost refuzat. Pentru a nu intra în conflict cu cineva de acolo și-a văzut de treabă, asumându-și personal rezolvarea situației. De aceea, plecând aproape întotdeauna ultimul de la program, s-a întâmplat că, în ziua respectivă ajuns la apartament, să găsească un bilețel pe masa din bucătărie în care Emilia, soția sa, îl ruga să vină cu mașina până la părinții săi, aflați la câțiva kilometri distanță. Nebănuind ce probleme sunt, într-o jumătate de oră a fost acolo.

Pentru ceilalți angajați ai agenției, lucrurile erau mult mai simple: Jan făcând schimbul de tură cu Nicolae, în prezența șefului de post, a fost luat de acesta să-l însoțească pe la câteva firme din localitate. Știind că un astfel de rond se încheie și cu un chef strașnic, Jan a acceptat bucuros:

- Unde mergem domn' șef?

- Mergem pe la SMA, la PECO, la VINALCOOL, trecem prin țigănie și, după aia, la bufet, în spate... să nu ne vadă nimeni!

- O, e bine șefule... să ne mai aducem și noi aminte de vremurile bune!

- Adevărat grațiești Jane dar, directorul tău unde este? Nu-l luăm cu noi? Îi sunt dator de când cu Caritasul, doar știi cât de mult a insistat nevastă-mea să luăm un împrumut de la bancă și să ducem toți banii la Cluj! De nu-mi deschidea el capul, eram îngropat și astăzi în datorii!

- Nu știu unde este plecat, pentru că i-am văzut mașina trecând acum câteva minute și, de când suntem noi aici, nu s-a mai întors. Eu zic că de data asta este bine să-l lăsăm în pace.

- De băut, bea?

- Bea ca tot omul, se mai pilește uneori și atunci începe să cânte. La modul cum o facem noi, nu l-am văzut niciodată!

- Atunci, hai să mergem pentru că nu mai avem altă ocazie până la alegeri!

- Apropo, ce zici șefule, îl mai alege cineva pe Dorel?

- Îl mai alege dracu', Jane, că s-a făcut și ăsta un parșiv și un hoț! La fel este și nevastă-sa, care îl conduce! De-ai ști ce necazuri am cu muierea... Auzi ce zice: că nu sunt în stare să o îmbrac la fel cum este îmbrăcată aia! Abia aștept să văd ce vor face, când nu va mai fi primar!

Împreună au luat-o militărește pe stradă trecând mai mult de formă pe la unitățile în cauză, de unde s-au ales și cu un bidon de zece litri de vin, din partea directorului de la VINALCOL. Tot el s-a oferit să-i ducă cu mașina până la cârciuma unde își aveau ei separeul.

Gestionarul frecându-și mâinile, de cum i-a văzut i-a primit bucuros știind că se va alege și el cu un ciubuc consistent, umflându-le nota de plată. De multe ori astfel de chefuri fiind trecute la caiet, mai puneă ceva și din pix până se achitau banii, cu penalități de întârziere, ca la bancă.

- Să trăiți, domn' șef!

- Să trăiești, Sandule. Mici ai?

- Dacă nu sunt, se fac. O aduc pe nevastă-mea să pregătească grătarul și, într-o oră sunt gata! Ca să nu uit, v-a văzut Busu prin comună și mi-a zis că, dacă veniți aici, să-l anunț și pe el. Ce spuneți?

- Păi, dacă dă un rând, două... este binevenit! Până una, alta, adu patru beri și pune de-o cafea! Casetofonul de ce nu cântă? Dă-i drumul domnule, să avem și noi puțină atmosferă!

- Gata șefu'!...

La scurt timp în local a apărut și Busu care, văzând gestionarul ieșind din separeu să ajungă la bar, l-a întrebat șoptit:

- Sandule, a venit comandantul?

- Da, du-te că ești așteptat în spate!

Auzindu-l, a ocolit repede barul ca să ajungă la separeu unde, deschizând ușa, a vrut să-i ia prin surprindere:

- Sănătate la toată lumea! O, este și domnul Jan!? Bine v-am regăsit! Pot să iau și eu un loc lângă dumneavoastră?

- Stai mă jos și taci! i-a răspuns apăsător comandantul.

Până să se așeze pe unul din scaunele libere, s-a gândit puțin și l-a ales pe cel din fața lui Jan.

- Ce spui Jane, mă ajuți în zilele următoare să-i facem campanie lui Dorel?

- Bă, i-a mai termină tu cu politica aici la masă! S-a răstit la el șeful de post, continuând:

- Dacă tot ai venit, vezi că noi avem o comandă de bere și, cum ești în dreptul ușii, mergi de ajută-l pe Sandu că, uite, stăm ca proștii cu masa goală!

Obedient din fire, chiar bucuros de ordinul primit, Busu s-a făcut nevăzută vreo zece minute, ca să apară cu o navetă de bere și un casetofon.

- Într-o jumătate de oră vin și micii șefule. Am mai adăugat eu câțiva în plus, să avem așa, vreo zece de căciulă. Ce părere aveți?

- Eu n-am păreri Busule. Văd că e mare foametea însă, cine plătește?

- Că bine zici, domn' șef! S-a auzit și Jan, continuând să vorbească cu privirea spre Busu:

- Dacă trebuie să-l ajutăm pe Dorel, are banca și primăria bani pentru așa ceva!

- Păi, de unde și până unde să plătească banca și primăria?!

- Hai, șefule, nu te face că nu știi! Alegerile nu se fac pe gratis, ce naiba! Apoi, mă simt obligat și eu, ca omul, să-mi ajut contabilă, că doar de, nu este ea mătușa primarului?!

- Ei, așa da, mai merge... nici eu nu m-aș da înapoi de la un astfel de ajutor!

Fără a se supăra pe aluziile lor, Busu a ripostat prefăcut:

- Ce dracului mă, oameni buni! Voi pe mine mă luați la mișto? Am și eu familie, femeie frumoasă, două fete, cum puteți crede toate minciunile care se aud?

- Taci mă, că nu ne duci pe noi cu zăhărelu!, l-a întrerupt Jan.

- Jane, taci tu din gură dacă vrei să-ți meargă bine! Știu că ești pe mână cu directorul tău însă, cred că ai ales tabăra pierzătoare!

- Nu știu despre ce tabără vorbești, nu știu ce ai cu șeful meu, probabil, că esti gelos pe toată lumea care se află în preajma ibovniciei tale. Despre Gabriel, ce vrei să spun? E chiar un bărbat arătos și mai tânăr decât tine!

- Nu mă supăra Jane, că-mi ies din minți și te dau dracului imediat!

- Hei, hei, ia mai potoliți-vă, că nu pentru asta suntem aici!

A intervenit prompt comandantul spre a nu se ajunge la scandal. Tot el a deschis și berile obligându-i să ciocnească și să-și ureze unul altuia de sănătate. De undeva din sală, un miros pătrunzător de carne la grătar le-a deschis apetitul. În scurt timp Sandu le-a pus pe mijlocul mesei o tavă plină cu mici calzi, un borcan de muștar și un coșuleț cu pâine tăiată felii.

- Poftă mare! Le-a urat acesta, părăsindu-i grăbit, ca să meargă și la clienții din sală.

- Să fie! I-au răspuns cu toții în cor, îngurgitând pe nemestecate micii de pe masă. Odată cu ei s-a terminat și naveta de bere. Aflați în toiul chefului, comandantul și-a adus aminte de bidonul cu vin:

- Ia spune tu, Jane, dacă s-a băut berea, care-i treaba cu vinul pe care l-am primit?

- Care să fie domn' șef? Vinul după bere e o plăcere!

- Și ce mai aștepți, nu treci la acțiune?

- Gata, șefule! A percutat Jan, conștient că petrecerea se va sfârși cu o beție în toată regula. A așezat frumos bidonul pe masă în locul navetei și cu paharele ce le aveau la dispoziție, au chefuit până spre dimineață. Trecătorii matinali cu diverse probleme prin zonă, nu păreau a fi deranjați de muzica și chiuiturile ce se auzeau dinspre cârciumă. Aceste fapte devenite pentru ei o obișnuință, nu se mai sinchisea nimeni să afle cine sunt, ori ce se mai petrece pe acolo.

*

Întorcându-ne la momentul în care Gabriel a citit bilețul lăsat de soție, în douăzeci de minute fără să accelereze mașina, a ajuns acasă la părinți. Totul părea a fi în ordine însă, și-a dat seama că în lipsa lui se discutaseră și probleme mai importante. Mama sa dorind ca ei să se mute acolo, întrucât Emilia urma să intre în concediul prenatal, stând împreună la povești, timpul li s-a scurs foarte repede. Fiind tâtziu, au hotărât să rămână peste noapte la dâșii. Menționând și faptul că Gabriel se simțea foarte bine în camera unde și-a petrecut copilăria, mai avea totuși o reticență de la moartea bunicii în urmă cu vreo cincisprezece ani când, s-a întâmplat de câteva ori să viseze în acel loc lucruri

ciudate, pe care nu a reușit sub nicio formă să le înțeleagă. Oricum, din cauza oboselii, atât el cât și Emilia, au adormit imediat ce au pus capul pe pernă. De la fereastra întredeschisă a camerei, atmosfera nopții cu miros de liliac și vie înflorită, a reușit să-l trezească preț de câteva clipe, cu câteva amintiri de odinioară. Pe cer, deasupra gospodăriei, luna ca o candelă gălbuie contura misterios ferestrele camerei străbătând geamurile cât să ajungă până lângă pat. Nostalgia momentului în discordanță cu neliniștea gândurilor alergându-i aiurea prin minte, chiar dacă a încercat să-și țină pleoapele închise, l-au făcut pe Gabriel să rămână ostatic între veghe și somn. De aici și până la a intra în transa inexplicabilă a visului anterior, n-a fost decât un pas. Dintr-odată se făcea că se află pe același hol de la facultate, de data aceasta în fața unor studenți necunoscuți care îl îndemneau să deschidă ușa unei anumite săli de curs. Nedorind să intre acolo, studenții s-au transformat din oameni în altceva, ca niște maimuțe urlând cu guri schimonosite, ca mai apoi să dispară subit într-o ceață roșatică de pe holul etajului cât era de lung, lăsându-l gol și întunecat. De spaimă că se vor întoarce, Gabriel deschizând ușa sălii de curs să se ascundă, a constatat că înăuntru nu era nimeni.

Trezindu-se acum de-a binelea, s-a ridicat buimac din pat:

- O fi vreun semn? Cine știe!? A șoptit mai mult pentru sine, de încurajare.

Până spre dimineață, cu chiu, cu vai, a reușit totuși, să prindă o oră de somn. Înainte de a pleca a promis mamei sale că se va gândi bine la venirea lor acasă și, că îi va da un răspuns clar în cel mai scurt timp.

Concentrat pe problemele de la serviciu, în zilele ce au urmat Gabriel a reușit să-și pună la punct actele și dosarele vizate, așteptând fără prea mari emoții contro-

lul. Așa că, în ziua cu pricina a ajuns cu două ore înainte de începerea programului. Așteptat de Nicolae, acesta i-a deschis repede poarta să-și parcheze mașina în curte.

- Bună dimineața, șefule!

- Să trăiești, Nicolae! Ai avut probleme pe timpul nopții?

- Cât sunt eu, aici e liniște și pace. Pe stradă mai trec unii, alții, fie de la cârciumă, fie din alte părți, uneori cântă, alteori înjură și cum e noapte, se aude totul!

- Acum și tu, doar nu ești tot timpul cu urechea la ce se întâmplă pe stradă! Înăuntru ai confort și condiții bune să te ocupi numai de paza obiectivului!

- Asta și fac, domn' șef !

- Foarte frumos! Și ca să nu stai degeaba, pune de-o cafea pentru că n-am reușit să o beau acasă! Până vii tu, eu mai verific ceva pe la dosare și, amândoi la o cafea, putem vorbi în liniște.

Auzind acest lucru Nicolae s-a apucat bucuros de treabă. După vreo zece minute venind cu două cești aburinde de cafea, nici nu a apucat bine să le așeze pe birou că de afară s-a auzit câteva bătăi în poartă. A ieșit repede să vadă cine este și în scurt timp s-a întors însoțit de un bărbat.

- Bună dimineața, directorule. Ți-am văzut mașina și am știut că te găsesc la ora asta aici!

- O, să trăiești Silviene! Uite că ai noroc: cafeaua este pe masă, abia a adus-o Nicolae. Ia un loc pe scaun și spune-mi ce dorești?

- Măi omule, tu știi că eu am un S.R.L cu obiectul de activitate „Comerț”. Vreau să aduc o presă de ulei, însă nu am în statut și activitatea de producție. Ce mă îndrumi să fac?

- Păi, mergi la Camera de Comerț și acolo, printr-un act adițional, poți să adaugi orice activitate dorești.

- Dacă rezolv azi, mă ajuți tu cu partea contabilă?

După un minut de gândire și după ce a gustat o dată din cafea, Gabriel i-a răspuns rezervat:

- Dacă tu rezolvi problema astăzi, caută-mă mâine la apartament și discutăm mai multe lucruri. Apropo, ai vreo cunoștință la Camera de Comerț?

- Da, acolo lucrează o verișoară de-a mea.

- În cazul ăsta, adu-mi și mie niște formulare, că mă bate gândul să înființez o societate.

- Ești ca și rezolvat, directore! Mă ocup eu, tu doar să-ți pui semnătura!

Cunoscându-se din școală, în ultimii trei ani Gabriel i-a ținut evidența contabilă fără să-i pretinde ceva, mulțumindu-se doar cu mici atenții. Se simțea dator pentru faptul că, pe lângă firma lui, a venit și cu alți patroni din zonă, care și-au deschis conturi la agenție.

- Atunci, n-are rost să mai stau, plec să ajung înainte de ora opt la oraș. Rămâi cu bine, Doamne-ajută!

Sorbind o dată cu poftă din ceașca de cafea, Silvian a părăsit încrezător biroul lui Gabriel. Nicolae care ascultase întreaga conversație, fără a fi supărat că i-a băut altcineva cafeaua, l-a condus până la poartă și a închis-o cu drogul. Întors la șef, a venit cu o propunere:..

- Ce spuneți, pe zațul ăla de cafea, mai merge un rând?

- Pune pentru tine, Nicolae. Mie îmi ajunge cafeaua care este deja în ceașcă.

Intrând apoi pe calculator a tras la imprimantă un exemplar din balanța de verificare a zilei anterioare, știind că pe baza ei va fi efectuat controlul. De asemenea, conștientizând importanța zilei, înainte de ora opt întreg personalul era prezent la treabă. Cu balanța în mână Gabriel a mers la contabilitate să mai verifice o dată corelația sumelor, cu cele din registre. Neexistând nicio problemă, bine dispusă contabila l-a întrebat:

- Ce facem șefule? Îi servim cu ceva pe orășeni?
- Doamnă, eu zic să le facem câte o cafea. Dacă lucrurile merg bine, ne vom orienta atunci, în funcție de ce vor spune și dâșii.

În jurul orei nouă, mașina sucursalei a ajuns în fața agenției, paznicul le-a deschis poarta ca mai apoi să fie parcată lângă autoturismul lui Gabriel. Au coborât pe rând: contabilă șefă a sucursalei, inspectorul principal de la credite și un casier care să ridice banii de pe săptămâna abia încheiată.

- Bună dimineața și bine v-am găsit!, l-a salutat contabilă șefă, întâmpinată fiind de toți pe holul agenției.

- Bună dimineața, bine ați venit! I s-a răspuns aproape în cor.

- Cum a fost drumul până aici, doamna șefă? A întrebat-o protocolar, Gabriel.

- Destul de bine: răcoare, aer curat, fără aglomerație....

- Vă servim cu o cafea?

- Da, chiar vă rugăm! Vreau să fim operativi întrucât am o ședință la ora douăsprezece, la sucursală!

- E-n ordine, până vă faceți dumneavoastră comodă, noi vă pregătim cafeaua. Unde doriți să stați? La mine în birou, sau la contabilitate?

- Păi, eu rămân la contabilitate, casierul nostru la casierie și, inspectorul va merge la dumneata.

Într-o atmosferă ușor tensionată, casiera punând la fierț apă pentru șase cești, după un sfert de oră întreaga agenție s-a umplut de mirosul plăcut al cafelei. Au mai discutat de una, de alta, și apoi s-a trecut la treabă. Inspectorul așezându-se pe un scaun în fața lui Gabriel, a vorbit primul:

- Eu am o notă de la sucursală cu patru credite restante, dată de comisia de risc. Le verificăm doar pe acelea, să vedem ce piese lipsesc și să le punem la punct.

Fără să zică nimic Gabriel a luat din fișet dosarele în cauză, nefiind surprins de faptul că printre ele era și dosarul vărului său.

- Sunt doar trei dosare. Cel de-al patrulea, probabil, este rambursat. Îl vom trece la creditele achitate..

- Bine. Vom lua soldurile din balanță, ne punctăm cu ratele și dobânzile încasate și sper să coreleze!

Minuțios, inspectorul a început să verifice filă cu filă graficele de rambursare, documentele bunurilor luate în garanție, adeverințele de venituri, asigurările dacă au fost actualizate, etc.

După o oră, conspectând diverse date din dosare, l-a cerut și pe cel rambursat. Gabriel a mers la arhivă, i l-a pus în față pentru ca mai apoi inspectorul să exclame surprins:

- Nu știu cum ai reușit să-l recuperezi integral, că ăsta avea o mulțime de piese lipsă! Acum situația fiind clară, eu mi-am terminat treaba aici.

- Mă bucur, sper că și la contabilitate lucrurile să fie în ordine! L-a completat, zâmbind satisfăcut Gabriel.

- Oricum, la contabilitate, șefa verifică doar operațiile transmise și, dacă totul e bine, actul de control se va întocmi la oraș. Când va fi gata de semnat, te anunț ei!

- Mulțumesc, când voi fi chemat, o să vin acolo la dumneavoastră să-l semnez!

- Apropo, de „vin”... cineva a afirmat că la această agenție se mai și consumă, din când în când!

- E posibil să se afirme orice, la cât de invidioși și răi sunt oamenii în ziua de azi!

- Da, s-ar putea să ai dreptate însă, ai grijă și fii foarte atent cu cei din jurul tău!

- Mulțumesc mult, când voi veni să semnez actul, vom bea împreună un șpriț, să moară de ciudă toți

dușmanii noștri! A completat Gabriel, zâmbind cu su-bânțeles.

La contabilitate atmosfera era ușor încordată, în-trucât se verificau ratele și dobânzile la creditele ce fă-ceau obiectul controlului. Citind extrasele conturilor ata-șate fișelor de la clienți, informată fiind din timp despre creditul cu probleme, șefa contabilă a întrebat curioasă:

- Cum a reușit, dragă, să achite tot creditul? Pentru că, uite, chiar este pe zero!

- Nu-mi dau seama, probabil a avut presimțiri și a făcut rost cumva de bani, deoarece când a venit din teren, suma depusă la casierie acoperea în întregime atât creditul cât și dobânzile restante. Este dat dracului, doamnă... Cu greu îl putem prinde noi pe ăsta!

- Auzi tu, a fost cineva din Severin să ia un credit de la voi?

- Da, a venit o femeie însă, cum a venit, așa a plecat!

- Directorul mi-a zis să mă interesez ...

- Nu știu ce să vă spun. Imediat după plecarea ei a sunat un bărbat și, în urma acelui telefon l-am văzut foarte nervos pe șeful nostru.

- Atunci rămâne să vedem cum vor evolua lucrurile. Deocamdată, ne grăbim. Hai la casierie să ridicăm banii și gata!

- Păi, nu doriți să mai stați să vă servim cu ceva?

- Nu, o lăsăm pentru altă dată. Te sun eu!

La casierie, treaba era deja rezolvată: monedele puse în fișicuri, bancnotele în cupiuri, toate pe baza unui nu-merar cu suma exactă, introduse într-un sac de cânepă, legat și sigilat la gură. Fiind pe hol, să nu ceeze suspi-ciuni, contabilă șefă a intrat în biroul lui Gabriel, să vadă ce fac:

- Cum merge treaba la dumneavoastră, mai aveți mult?

- Doar ce-am terminat. Am în carnețel datele necesare și, dacă mai este nevoie de ceva, va veni domnul Gabriel la sucursală. I-a răspuns inspectorul. Pentru a avea mai multe informații despre doamna de la SRI, șefa contabilă l-a întrebat și pe Gabriel, curioasă:

- Domnu' Gabriel, a venit cineva de la oraș pentru un credit, zilele trecute?

- Da șefa. Cineva din partea unui domn... Munteanu!

- Și ce s-a întâmplat?

- Nu s-a întâmplat nimic. Eu vreau din tot sufletul să o ajut însă, sunt probleme atât cu creditul, cât și cu garanțiile acestuia. Neavând o evaluare a autoturismului, dânsa vroia banii repede, chiar pe loc, și asta m-a făcut suspicios. I-am zis să vină cu o evaluare din partea unui inspector autorizat. Dânsa auzindu-mă, s-a supărat și a plecat furioasă.

- Ai primit vreun telefon, cumva?

- La câteva ore după, a sunat domnul Munteanu, care și el foarte furios, a ținut cu tot dinadinsul să-mi spună că va avea grijă de mine... Probabil să mă ajute cu ceva, cine știe?!

Rămasă pe gânduri, contabilă șefă a ieșit pe hol să întrebe de bani. Ușa holului fiind deschisă, un aer plăcut de afară a înprospătat cele patru birouri ale clădirii. Chemat fiind și Gabriel să semneze actul de predare-primire al banilor, sacul sigilat a fost dus în portbagajul mașinii de la sucursală.

- Ne pare rău că plecați așa de repede, fără să vă servim cel puțin cu o gustare! S-a scuzat în loc de rămas bun, contabilă agenției.

- Nu-i nimic, vom sta mai mult data viitoare! I-au răspuns orășenii coborând scările.

În felul aceasta s-au despărțit, paznicul le-a deschis poarta pentru ca mașina sucursalei condusă de inspec-

tor, să părăsească agenția. Văzându-și contabilă că îl așteaptă pe hol, Gabriel a întrebat-o curios:

- Cum v-ați descurcat cu șefa?
- Bine, n-a fost nicio problemă. Am rămas și eu mirată!
- Atunci, așa controale să tot avem! I-a dat replica Gabriel, încercând să nu se vadă cât este de afectat.

*

După program rămânând ca de obicei să înregistreze și ultimele documente ale săptămânii abia încheiate, chiar înainte de a ieși pe poartă, în dreptul agenției a oprit mașina lui Silvian, întors de la oraș Gabriel l-a așteptat și s-au așezat amândoi pe banca de sub bradul din mijlocul curții.

Silvian a scos din geantă două dosare și o sticlă de șampanie, bucuros că a rezolvat atât problema lui, cât și rugămintea prietenului său..

- Directore, te costă doar cheltuielile cu Camera de Comerț. Aici, la agenție, îți deschizi un cont din care să rezulte că ai depus capitalul social. Ți-am adus actele ce trebuiesc completate, dai ce nume vrei la firmă și, în maxim o săptămână, se rezolvă! Hai, nu mai sta, adu paharele să bem șampania!

- Nea Poliule, adu te rog două pahare, să nu stea omul ăsta așa de agitat lângă mine!

- Gata șefule, s-a făcut... Mie dacă îmi lăsați ceva pe fundul sticlei,... să beau acasă după ce plec!

Nici n-a apucat bine să se întoarcă cu paharele că, a intrat pe poarta agenției Dorel, primarul.

- Hei, uite că v-am prins! Așa viață aș vrea să am și eu!

- Taci Dorele și vino de ia un loc pe bancă lângă noi!. L-a îndemnat Silvian. Poliul fiind pe fază cu apariția in-

trusului, a adus o tavă cu trei pahare și un scaun pentru primar. A închis poarta să nu se vadă nimic din stradă, lăsându-i pe cei trei să discute în liniște.

- Directore, cum s-a terminat controlul de la oraș? A întrebat curios, Dorel.

- Eu zic, că bine! Momentan nu știu ce vor decide și ei...

- Ai avut control azi? A întrebat foarte surprins Silviu.

- Da, însă cum au venit, așa au și plecat!

- Atunci să fie într-un ceas bun, noroc și hai să ciocnim!

Gabriel cunoscând tabieturile celor doi la băutură, ca să scape mai repede de ei, a inventat o scuză:

- Măi băieți, eu nu vreau să vă supăr, beau un pahar însă, am o problemă și trebuie să plec imediat!

- Auzi Silviu, a intervenit Dorel, după ce pleacă directorul nu mergem la primărie, să continuăm acolo? Peste două săptămâni sunt alegerile și am nevoie să mă ajuți cu ceva!

Așa s-a justificat și primarul, foarte bucuros că-și rezolvă o problemă personală, fără a fi Gabriel de față. Acesta a băut repede paharul cu șampanie și, luând actele de la Silviu pentru firma sa, dus a fost fără ca cei doi să mai comenteze ceva.

Stradă era deja aglomerată de căruțele localnicilor ce se întorceau de la prașila întâi de porumb. Dinspre câmp, un vânt călduț revărsa peste gospodăriile frumos rânduite ale comunei, un aer cu miros de grâu pârguit.

La primărie se afla doar pompierul de serviciu. Restul personalului fiind plecat acasă, sarcina lui era să predea paza clădirii la vardiștii de noapte. Devenise astfel și mâna dreaptă a primarului. Părăsind agenția odată cu Gabriel, cei doi s-au urcat în mașină și au oprit-o exact lângă scara primăriei.

- Sper că ne-a mai rămas ceva din șampania adusă de tine?

- Da, primare. Tu crezi că eu lăsam ce-a rămas pe mâna lui Poliu? Mi-a dat vară-mea două sticle că, doar de,... îi mai pică și ei una, alta!

- Ești deștept și ești de-al meu, mă, Silviene!

- Eu sunt om cu toată lumea Dorele, numai să-mi meargă afacerile! În ziua de astăzi e bine să fii frate și cu dracu'... că nu se știe!

- Mă, n-o lua și tu chiar așa! Vezi că săptămâna ce vine am o adunare cu toți votanții din comună și, pentru asta am nevoie de o stație de amplificare. Întrucât vin mulți șefi de la Severin, trebuie să o rezolvăm ca la carte.

- De rezolvat se va rezolva însă, eu cu ce mă aleg?

- Stai liniștit, facem un contract de prestări servicii culturale. Îl ticluim cum e mai bine, astfel încât să fii și tu mulțumit și, să-mi acopăr și eu cheltuielile.

- Așa da, mai merge, că doar de-aia are statul bani!

- Are, nu are, e musai! Altfel, pierdem toți! După alegeri, ne vor lua alții cașcavalul!

- N-au cum Dorele! Dacă la alegători le mai dai o bere și-un mic, va veni toată comuna să te voteze!, L-a încurajat cu o voce baritonală Silvian.

- Asta vreau să facem. Uite, îi dau acum un telefon lui Busu, să vedem ce spune. Dacă tot l-am angajat pe postul de tehnician veterinar la primărie, e obligat să rezolve problema!

- Doar n-o să cumpere carnea pe banii lui?

- Nu domnule, bani se găsesc. Totul este să știi unde să umbli și cum să-i împarți.

- Păi da, așa-i în democrație: cine-mparte, parte-și face!, A completat Silvian, scoțând din geantă sticla începută de șampanie. Dorel a luat două pahare dintr-un sertar și a turnat ușor în ele, ca spuma să se așeze

frumos, urându-și unul altuia de noroc. Formând și numărul de telefon al lui Busu, i-a răspuns un glas de fată:

- Alo, cine sunteți?
- Sunt primarul. Tatăl tău este acasă?
- Nu l-am văzut deloc azi, am înțeles că este dus la cineva pentru un tratament.

Coincidență sau, nu, tocmai atunci s-a întâmplat să treacă prin fața primăriei, Busu. Cunosând mașina lui Silvian, a intrat direct în biroul lui Dorel, bănuind că sunt acolo.

- Vorbim de lup și lupul la ușă!, A exclamat bucuros primarul.

- Bine că v-am găsit cu dinaintea plină! Le-a răspuns prompt și pofticios, Busu.

Din instinct, Dorel a scos încă un pahar din sertar, Silvian a desfăcut și cea de-a doua sticlă de șampanie, știind că lucrurile nu se vor opri aici. De fiecare dată când a fost angrenat în astfel de acțiuni, și-a recuperat toate pierderile de pe parcursul anului. Fiind priceput și la depanări radio-tv, își crease o clientelă diversificată, prin seriozitate și promptitudine. De asemenea, având o stație performantă de amplificare sonoră, era solicitat să o închirieze pentru sume consistente unor trupe de muzicanți, la diverse nunți și botezuri. Exact în momentul în care discuțiile erau mai aprinse și se puneau pe tapet planul cum să se desfășoare acțiunea electorală, a intrat fără să bată la ușă... șeful de post.

- V-am prins în flagrant!, i-a muștruluit, prietenos, acesta.

- Cu ce?, a sărit ca ars Dorel, poftindu-l să se facă comod până îi aduce un scaun și un pahar.

- În flagrant sunt eu, a intervenit Busu, bănuind pentru ce venise comandantul.

- Mă, te-am rugat să treci pe la mine. Am tuns oile și au nevoie de tratament. Când îl faci?

- Știu, șefule însă, cred că doar săptămâna viitoare, pe marți, miercuri, o rezolvăm. Acum, dacă tot ai venit, avem alte treburi de pus la punct. Până ce Silvian le-a turnat în pahare și ultimele picături de șampanie, i-au povestit șefului despre ce era vorba.

- Mă, Silviene, sper să nu-mi faci vreo boacăna cu mașina când pleci acasă! L-a atenționat subofițerul, privind atent la Silvian.

- Nicio grijă, dom'șef, o iau pe vale să nu afle de mine nici puilul de maică!

- Așa da. Că doar de-aia vă educ și eu, să ne fie bine la toți în cazuri din astea!

- E de-al nostru, șefule! Îl iau cu mine imediat să împrăștiăm atmosferă cu ceva la grătar, apoi vom aduce și de la cârciumă o navetă de bere! L-a convins Busu.

- Dacă-i așa, rămân cu voi și nu mai plec!

Foarte operativ, Busu ajuns acasă cu Silvian, luând din frigider o bucată mare de carne de porc, după ce au tăiat-o felii, într-o oră au și reușit să o prăjească. La întoarcere pe drumul către primărie au trecut și pe la cârciuma lui Sandu, unde au adăugat încă două navete de bere. În scurt timp din interiorul primăriei se puteau auzi pentru cine era mai atent, fie vocea baritonală a lui Silvian, fie glasul ferm și apăsător al șefului de post. În niciun caz nu era vorba de politică, ci de o beție în toată regula. De, fapt, în această parte de țară nu partidele și doctrina lor filosofică conta pentru oamenii de rând ci satisfacerea de moment a unor capricii pur personale. De naivitatea lor au profitat totți șmecherii și afaceriștii, în combinație cu persoanele din conducerile administrative, puse pe căpătuială.

Revenind la problemele noastre, fiind vineri, înainte cu o oră ca paznicul Jan să preia schimbul de tură de la

bancă, acesta s-a gândit că este mai bine să se întâlnească cu șeful de post, pentru a afla ce vardiști sunt arondați în zona lui, precum și alte informații de care să fie la curent.

Trecând prin fața primăriei, atent ca de obicei, a rămas surprins să audă în surdină glasul înfierbântat al comandantului. Realizând depre ce-i vorba, s-a strecurat pe lângă mașina lui Silvan până la biroul primarului unde, deschizând brusc ușa, i-a luat pe neașteptate:

- Bravo, domnilor. Unii cu cheful și alții cu munca!

- Tu de unde dracului apărui mă, Jane! N-ai nicio treabă acasă de vii așa să ne deranjezi pe noi? I-a întors-o, cu aceiași monedă, Busu.

- Lasă-l mă, că știe el ce face! A intervenit, luându-i apărarea, șeful de post. Vino lângă mine Jane și bea o gură de bere!

- Aș bea eu, șefule, numai că trebuie să-l schimb pe Poliu la bancă!. Dacă mă miroase ăla, știe tot Severinul de mine!

- Uite, domnule, ce ne face nouă ăsta! Bea mă și tu o dată, nu te mai prefacă că doar n-ai fi fată mare! L-a ațâțat Dorel, întinzându-i o sticlă desfăcută de bere.

- Să fie într-un ceas bun, hai noroc și să ne întâlnim tot aici după alegeri, primarule!

- Așa te vreau, domn' Jan! Hai noroc și să-ți fie gura aurită!

După ce au gustat din friptură și au mai băut câte o sticlă de bere, Jan și șeful de post s-au scuzat retrăgându-se mulțumiți, cu promisiunea că tot ce va depinde de ei, se va rezolva. Ajuns la bancă, Jan a fost întâmpinat de Poliu, care, destul de supărat i-a spus-o pe șleau::

- Mă, Jane, ai promis că vii să mă schimbi puțin mai repede. Nu-i nimic, altă dată când vei avea nevoie, tot la fel îți voi face și eu!

- Hai, mă, nu te supăra și tu... doar știi că apar mereu noi probleme!

- Lasă-le dracu' de probleme Jane, că miroși de la o poștă! Nu mai bea și desparte-te de ăștia cu care umbli, că ei se folosesc de tine și niciunul nu-ți dorește binele!

Conștient de adevărul cuvintelor spuse, Jan l-a petrecut până afară la poartă, rugându-l:

- Poliule, ce am discutat acum, vreau să rămână între noi!

- Rămâne Jane însă, ai grijă de tine! Serviciu ușor!

*

Ajuns la apartament încă de pe hol înainte de a se schimba, Gabriel a fost întrebat de soție:

- Spune-mi cum a decurs controlul și dacă au găsit nereguli!

- Sincer să fiu, nici eu nu am realizat ce au vrut de fapt, să verifice! l-a răspuns fără să clipească, ascunzându-i adevăratele motive ale controlului, continuând:

- Cum au venit, așa au plecat! Mă gândesc că este în ordine până la controlul viitor.

- Apropo, ești hotărât să ne mutăm de aici?

- Da, eu zic să ne mutăm însă, înainte de asta, trebuie să rezolv problema cu baia și scurgerea la canal. Apoi zugrăvim camerele în care vom sta, mă rog, să avem cât de cât un confort ca la oraș.

- Și mergem azi acolo să vedem ce-i de făcut?

- Da, luăm cu noi ce avem nevoie, stăm mâine că-i sâmbătă, iar duminică înainte de prânz, sper să ne întoarcem.

Neavând mult bagaj, după ce s-au asigurat că lasă apartamentul în ordine, fiind încă lumină când au trecut prin fața primăriei, cu coada ochiului Gabriel a zărit mașina prietenului său Silvan. A zâmbit discret, bănuind

despre ce-i vorba. Văzându-l zâmbind, soția l-a ironizat provocatoare:

- Ce-ai mai fi vrut să fii și tu cu ei! Uite mașina lui Silvian, amicul tău, este acolo!

- Nu știu despre ce vorbești. Chiar dacă e mașina lui, cine știe ce treabă au!?

După acest dialog s-a lăsat în cabină o tăcere suspectă, de parcă și motorul turat la viteză maximă amuțise interferând cu starea celor doi. Ajunși la destinație, fiind așteptați cu bucurie de către seniori, lucrurile au luat-o încet pe făgașul firesc. Și-au luat hainele din mașină, ca să le ducă în camera unde să stea în cele două zile. Casa fiind destul de mare, alcătuită din patru camere individualizate, plus una la mijloc de trecere, oferea un spațiu îndestulător cât să poată locui confortabil două familii. Au hotărât să doarmă în camera de trecere, fiindu-le mai la îndemână accesul la baie și la coridoarele aferente, fără să deranjeze pe nimeni.

Curioși, părinții i-au mai întrebat despre una, alta, accentul punându-se în mod deosebit pe starea de sănătate a Emiliei, deci, implicit a nepotului lor pe care abia îl așteptau să se nască. Adormind destul de târziu, neobișnuiți cu atmosfera camerelor din casă, au reușit totuși să prindă câteva ore bune de somn. A doua zi înainte de răsăritul soarelui, Gabriel trezit deja, nu a fost surprins să-și audă părinții prin curte, având în gospodărie păsări, porci, două capre și un cal de tracțiune.

A coborât din pat cu gândul să se implice și el, să-i ajute. Trecând întâi pe la baie, în momentul în care se spăla pe față a auzit glasul tatălui cerând o găleată cu apă pentru a adăpa animalele. Ca din senin și-a adus aminte de anii copilăriei, copleșindu-l amintirile: același glas al tatălui, aceleași tabieturi, aceiași rutină. Rușinat și trist că a nu a stat în această perioadă cu dâșii să-i

ajute, în timp ce se ștergea cu un prosop curat, a privit să vadă ce mai este de pus la punct în baie.

Deși funcțională, mai necesita câteva lucrări precum: înlocuirea conductelor de apă, extinderea canalizării, cumpărarea unei mașini de spălat, de altfel strict necesară odată cu nașterea copilului. Cel mai mare avantaj îl constituia faptul că, având o fântână proprie și un bazin la o înălțime de cinci metri lângă, cu apa nu era nicio problemă. Încă din liceu se ocupase de aceste treburi, iar după armată înainte de a se căsători, ajutat de tatăl său au reușit să le termine. Că se mai defectau pompele, în permanență aveau una de rezervă.

Seniorul Georgescu își făcuse programul de așa natură că, în fiecare zi de sâmbătă după ce își adăpa calul, îl înhăma să-l pună la căruță spre a merge la camp. Se obișnuise cu el și senioarea care, rămânând acasă să gătească, la prânz îl aștepta cu masa pregătită. În această dimineață știind că sunt și cei tineri în casă, pentru a nu-i deranja, seniorul s-a mișcat mai repede, Gabriel auzind doar poarta închizându-se și tropotitul calului pe șosea, depărtându-se de casă. Fără a mai pierde și el vremea, a pus la fiert apă într-un ibric pentru trei cești de cafea. Chemându-și mama care doar ce terminase treburile prin curte, a venit atrasă de miros și Emilia. Împreună, după ce au băut cafeaua, mama bucuroasă de hotărârea lor să se mute cu dâșii, i-a condus prin toate camerele să-și aleagă una în care să stea.

Trecând în revistă toată casa, Gabriel și-a dat seama că trebuie zugrăvită. Evaluând din ochi costul materialelor, a dat din cap neștiind ce să spună. Bănuind ce gândește, senioarea l-a încurajat hotărâtă:

- Măi, Gabriele, este un zugrav care lucrează la cireva aproape de noi. Mergi până acolo să vezi despre ce-i voba, pentru că el azi termină.

- Da mamă, voi merge.

Așteptând să treacă de ora zece, s-a mai învățit puțin prin curte, după care a luat-o pe jos până la gospodăria indicată. Proprietarul cunoscându-l, l-a poftit înăuntru. Impresionat de calitatea lucrării, vorbind și cu zugravul, acesta l-a rugat să stea până termină de dat fondul de culoare la o cameră. Având la dispoziție o oră ca pereții să se usuce și primind încuviințarea proprietarului, a mers cu Gabriel să vadă ce dorește să facă. Aici au măsurat, au calculat și de comun acord au stabilit prețul, urmând să înceapă lucrarea de luni.

Întors din Germania, meșterul se obișnuise cu practica de acolo, adică să nu ia arvună, întotdeauna fiind plătit la sfârșitul lucrării. Cu bun simț s-a retras, refuzând orice alt protocol, grăbindu-se și dânsul să-și termine treaba.

Numai bine, pe la orele prânzului s-a întors și seniorul cu căruța plină de iarbă. Gabriel a ieșit să-i deschidă poarta și să-l ajute să ducă calul în grajd. Calul cuminte, puțin transpirat de efortul drumului, s-a lăsat condus recunoscându-l după miros că face parte din familie. Gabriel i-a desfăcut hamul, iar în momentul în care animalul s-a văzut slobod, și-a așezat capul pe umărul stăpânului mai tânăr. O emoție puternică l-a copleșit pe Gabriel, ca și când toate simțurile i-au fost anesteziate prin atașamentul animalului. A ezitat puțin și, înțelegând că-i este foame, i-a adus din căruță un braț de iarbă. În tot acest timp, calul precum un copil, l-a urmărit fornând și tropotind mărunț din picioare.

- Ai grijă să nu te lovească cu copitele, încă nu te cunoaște! L-a atenționat seniorul.

- Nu-i nicio problemă, ne-am împrietenit!, l-a răspuns fără teamă Gabriel.

- Strigă-l pe nume și, după ce mănâncă, cam la o jumătate de oră poți să-i dai o găleată cu apă. Din acel moment el nu te va mai uita niciodată!

- Bine tată, așa voi face. A continuat legând calul cu o funie mai lungă, să poată mânca din toate colțurile ieslei.

În camera părinților, mama împreună cu nora începu-seră să așeze farfuriile pentru masa de prânz. Un miros plăcut de mâncare și o liniște binecuvântată s-a lăsat peste gospodărie, auzindu-se doar sunetele tacâmurilor folosite.

La sfârșitul mesei, tatăl a simțit nevoia să le vorbească:

- Să vă fie de bine, că eu tare sătul mă simt!

- Mulțumim și noi tată, sărut mâna! I-au răspuns tinerii.

- Ei, acumă dacă tot suntem aici, ce-ați hotărât? Rămâneți? Vă mutați la noi? L-a completat senioarea.

- Da mamă, așa am hotărât. Întâi zugrăvim, facem frumos și după aceea, ne mutăm.

- Faceți cum doriți, noi nu ne opunem. Vă vom ajuta cu ce putem... în afară de bani!

- Cu banii ne descurcăm noi. În după-amiaza asta va trebui să mutăm mobila din primele două camere de pe hol, căci am aranjat cu meseriașul: că, de luni vine la treabă.

- Să vină! Noi suntem acasă.

Scuzându-se cu gândul să meargă din nou la cal, Gabriel a umplut o găleată cu apă de la robinetul din curte și, ajungând la grajd fără să o așeze jos, calul cu botul printre toarta și gura găleții, a sorbit strașnic de vreo două ori. Și-a scuturat puternic corpul dând din cap a mulțumire, încercând să îl pună din nou pe umărul stăpânului. Gabriel a făcut un pas înapoi, l-a mângâiat prietenește pe ceafă șoptindu-i la ureche:

- Gigele, tu ai chef de joacă. Stai cuminte mă bă-
iiatule, că vom avea timp destul mai târziu!

Înțelegător ca și un om, calul urmărindu-l cum iese
din grajd a apucat cu gura un mănunchi de iarbă din
iesle, ca să o mestece în tihnă.

- Văd că te înțelegi bine cu calul!, a constatat seni-
orul de cum a intrat pe ușă.

- Interesant. Este prima dată când îl adăp și, m-a ac-
ceptat fără probleme! A confirmat Gabriel.

- O să vezi că nu-i chiar așa de cuminte. Pe mine m-
a mușcat de câteva ori și, dacă nu ieșeam repede din
grajd, poate că mă lovea cu copitele!

- Probabil, miroseai a băutură!? A glumit, dându-și
cu părerea, Gabriel.

- Cum? Mă faci pe mine că sunt bețivan?

- Nu tată, scuză-mă, am zis și eu așa...!

- Hei, ia mai tăceți odată că mie nu-mi plac discuțiile
astea!, A intervenit mama pentru ca lucrurile să nu
degenereze. După ce masa a fost ridicată și s-a făcut
curat în bucătărie, seniorii au dat de înțeles că sunt
obosiți și că trebuie să-și facă siesta. Acest lucru i-a de-
terminat și pe cei tineri să se retragă în camera din
mijlocul casei, considerând a fi cea mai bună să o tran-
sforme în sufragerie.

- Dormim în noaptea asta aici, sau mergem înapoi la
apartament?, a întrebat, reținută, Emilia.

- Nu știu ce să spun. Dacă aduc zugravul luni,
mutăm azi covoarele și mobila din camerele din față, pe
hol. În acest caz, mai spre seară, ne vom întoarce la a-
partament.

Fiind pe hol și auzindu-i ce vorbesc, mama a intrat să
le spună că este de acord cu cele propuse. În sinea
dânsei chiar se bucura de faptul că cei doi într-adevăr,
doresc să se mute la dânsii.

- Măi copii, îl lăsăm pe tata în pace să se odihnească. Dacă vine și el, mai rău ne încurcă. Peste o oră ne apucăm doar noi de mutat și, după aia faceți ce doriți!

- Da mamă, este bine. Luni dimineața eu îl voi aduce pe zugrav aici.

Hotărârea fiind luată, au strâns tot ce era de strâns din prima sală și din cele două încăperi aferente, depozitându-le în camera mare de trecere. Ca să-și menajeze soția, Gabriel a rugat-o să facă doar treburile ușoare. Tot ce a fost mai greu de mutat, s-a descurcat singur. La sfârșit a apărut și seniorul, trezit probabil, de zgomotele din casă:

- Ce faceți măi, gata, ați și terminat?

- După cum se vede. Copiii se vor muta la noi după ce se va termina de zugrăvit, L-a lămurit senioarea.

- Păi, când va veni zugravul?

- Băiatul tău a promis că-l va aduce aici poimăine, luni, și eu cred că se va ține de cuvânt. Nu-i așa Gabriel?

- Da mamă, nu vă faceți nicio grijă!

Emilia, bucuroasă de modul cum au decurs lucrurile, a împachetat hainele cu care veniseră rugându-și soțul să le așeze în portbagajul mașinii. După ce și-au luat rămas bun, în momentul în care a pornit motorul, din grajd s-a auzit un nechezat. Doi ochi aproape umani i-au urmărit cum pleacă și cum se închide poarta. Calul a scos un fornăit scurt și s-a întors din instinct să caute iarbă prin iesle.

Ajunși la apartament, Gabriel a luat dosarul pentru înființarea firmei sale, ferindu-se de Emilia și a intrat cu el să-l completeze la masa din sufragerie. După câțva timp, aceasta nemaivăzându-l, supărată, a deschis ușa să vadă ce face:

- Nici n-am ajuns bine, că te-ai și apucat de hârtiile tale! Am impresia că ceva se întâmplă și că mă eviți intenționat, mai ales acum, când am cea mai mare nevoie să-mi fii alături!

- Îți sunt alături, nu te evit! Gata, termin și vin să te ajut să facem ceva de mâncare.

A strâns actele, și-a lut soția în brațe, apoi au mers împreună la bucătărie. Cum frigiderul le era plin cu de toate și-au pregătit o cină simplă, știind că în ziua următoare, fiind duminică, vor găti cât să aibă pentru mai multe zile. Ajunși în dormitor, Gabriel obosit, de cum s-a așezat pe pat a adormit buștean. Emilia auzindu-l cât de adânc respiră, întoarsă către el a întins o mână să-l ia în brațe. Știa cât de mult s-au chinuit să aibă acest copil, luându-și chiar și gândul la un moment dat, că se mai poate face ceva în acest sens. Șansa, ursita, ori amândouă la un loc, au produs miracolul. Având câteva simptome inexplicabile, mergând la medicul ginecolog a primit vestea că, vor avea în sfârșit, ... un copil!

Bucuria împlinirii ca bărbat a indus în subconștientul lui Gabriel o altă abordare comportamentală, având ca punct de reper creșterea explozivă a responsabilităților.

În aceste circumstanțe erau obligatorii: păstrarea locului de muncă și găsirea altor surse de venituri. Emilia abia spre dimineață a reușit să adoarmă puțin, trezită fiind de soțul său care, ridicându-se din pat a atins-o fără să vrea, cu mâna peste umăr:

- Scuză-mă te rog, nu am vrut să te trezesc!

- Nu-i nicio problemă, oricum este destul de târziu și avem treabă. Înainte de toate, pentru că ești în picioare, poți să faci două cafele mai tari? Nu prea am dormit și simt că mă doare capul.

*

Luni dimineața după cum se înțelesese cu zugravul, a mers de l-a luat de acasă și, trecând prin fața băncii, a oprit mașina scuzându-se un minut. Nicolae, văzându-l că nu dorește să rămână, l-a întrebat curios:

- Domn'sef, mergeți undeva acum de dimineață?

- Da, Nicolae. Las datele de operativă pe biroul de la contabilitate, să le transmită doamnele când vin la serviciu. Tu să le spui că sunt în teren și că mă întorc după ora zece.

Zis și făcut. Pornind mașina a ajuns foarte repede în fața porții părinților săi unde, l-a ajutat pe zugrav să-și care bagajele în curte. În acel moment a venit și mama sa, care i-a întâmpinat bucuroasă:

- Bună dimineața, bine ați venit! Cu ce să vă ajut?

- Cu nimic mamaie. A răspuns meseriașul. Doar să văd camerele de zugrăvit și să mă apuc de treabă!

- Altceva, nu doriți?

- Nu, deocamdată.

- Păi... și la prânz?

- La prânz, am vorbit cu băiatul dumitale: dacă îmi dați o masă caldă, se scade din preț. E bine așa?

- E foarte bine. A răspuns uimită senioarea.

- Atunci, cred că te vei descurca mamă! E om cumsecade și am convenit ca în fiecare seară după ora șapte, să îl duc înapoi acasă. A lămurit-o Gabriel, grăbindu-se să se întoarcă la agenție.

- Poți să pleci, mamă! Sunt eu și taică-tău aici, nu-ți face probleme!

- Mulțumesc, nu mai stau. Sărut mâna și vă las cu bine! A spus Gabriel, despărțindu-se de dânsii.

Doar ce a ajuns la agenție și, chiar în momentul în care a intrat în birou, s-a auzit sunând telefonul.

Ridicând receptorul, de la celălalt capăt al firului s-a auzit glasul contabilei șefe:

- Bună dimineața, domnule Gabriel.

- Bună dimineața, doamna șefă..

- Mi-ați trimis pe fax operativă. Este în regulă însă, pe vineri vă anunț de pe acum să veniți la oraș, ca să semnați delegațiile noastre. Efectiv, la agenție am uitat de ele!

- Voi veni doamnă, nu vă faceți probleme!

- O zi bună, spor la treabă!

- Mulțumesc, o zi bună, sărut mâna!

Până să așeze receptorul în furcă, cineva i-a bătut discret la ușă.

- Intră, te rog!

De cum a ridicat capul să vadă cine-i pe ușă, a rămas foarte surprins:

- Ce-i cu tine, Silviene? Azi e luni. Ce probleme ai așa, la prima oră?

- Păi... trebuie să ajung la Topleț să-mi ridic presa de ulei și, dacă tot trec prin Severin, dă-mi actele tale de la firmă să le înregistreze vară-mea la Camera de Comerț.

- Te grăbești ?

- Da, mă grăbesc. Vreau să rezolv azi totul!

Întrucât avea formularele în mașină, Gabriel le-a luat de acolo și, după ce le-a mai rasfoit atent o dată, le-a semnat și le-a înmănat prietenului său.

- Silviene, dacă mai este ceva, merg vineri la Severin.

- În cazul ăsta, uite numărul de telefon al verișoarei mele și o suni tu, ca să ții legătura cu ea.

- Până una, alta, am o întrebare strict personală: știi cumva cine este ăsta, Munteanu... de la SRI?

- Am auzit de el, nu știu mare lucru însă, mă interesez.

- Atunci așa rămâne, te salut și, drum bun!

Din acest moment la agenție lucrurile au intrat făgașul lor firesc. Pentru Gabriel însă, sarcinile au devenit mai complicate, întrucât trebuia să se încadreze atât în programul băncii, cât și în lucrările de zugrăvit. L-a ajutat în

schimb meseriașul care, fiind om serios și operativ, a terminat zugrăvitul în patru zile, adică până joi seara. Fiind și zi de salariu, cu toți banii asupra lui, înainte să-l ducă acasă achitându-i suma de plată pe lucrare, nu s-a putut abține să nu remarce:

- Dumneata câștigi în patru zile cât salariul meu pe jumătate de lună!

- Șefule, eu lucrez cu o sută de mărci pe zi, ca în Germania! Țasta-i prețul. Ce am zugrăvit la dumneavoastră, doar acolo mai găsiți așa ceva. Culoarele sunt garantate douăzeci de ani.

Gabriel trecând în revistă cele trei camere și sala, toate terminate, a acceptat faptul că, prețul este unul corect. Seara, târziu, întorcându-se la apartament, a trebuit să se justifice în fața Emiliei, îngrijorată de lipsa lui:

- Unde ai fost până la ora asta?

- Păi, am stat după zugrav să termine, i-am dat banii și, l-am dus acasă.

- Cât ți-a cerut?

- Nu-ți mai spun. Bine că am luat salariul... ai mei nu au contribuit cu nimic!

- Cel puțin ești mulțumit de lucrare?

- Da, din punctul ăsta de vedere, nu am nimic de reproșat!

- Dacă-ți place, sunt de acord cu tine și abia aștept să văd cum arată camerele!

- Sigur, mâine după ce mă întorc de la Severin, oricum este vineri, vom merge direct acolo să vedem ce mai este de fă-cut. Deocamdată sunt obosit, foame nu mi este și abia aștept să mă așez pe pat!

Din apartamentul vecin se auzeau în surdina glasuri și muzică de petrecere. Urmându-și soțul, Emilia s-a așezat și ea lângă, frământată de temerile sarcinii, mai ales că începuseră să se întetească mișcările pruncului din pântecul sale. Deranjată și de glasurile petre-

căreților, s-a chinuit să prindă o oră de somn chiar spre dimineață când, a sărit din pat speriată de ușa trântită a vecinilor, coborând să-și petreacă musafirii. Odată cu ea, a fost trezit și Gabriel:

- Ce-i?. S-a întâmplat ceva?

- Stai liniștit, acum au terminat vecinii cheful și, probabil, își petrec musafirii.

În scurt timp s-au auzit motoarele a două mașini care părăseau parcare din fața blocului lor. De pe cornișa clădirii o cucuvea a cântat de câteva ori, zburând speriată spre plopii aflați în depărtare, de-a lungul șoselei.

- Asta nu-i un semn bun! A rostit Emilia, îngândurată.

- Eu nu sunt superstițios și nu cred în astfel de povești. Cucuveaua este o pasăre ca oricare alta, mă rog, unii o consideră foarte utilă în gospodăriile unde stă și vânează pe timpul nopții.

- Înțeleg că e de bine după convingerile tale însă, nici noi nu ne-am odihnit și nici cucuveaua nu a putut să vâneze din cauza petrecăreților!

- Dacă tot m-am trezit, mă pregătesc de plecare. Imediat se face ora șapte și jumătate!

- Mergi azi la oraș?

- Da, încă de luni m-a anunțat contabilă șefă că trebuie să fiu azi la sucursală.

- Ce bine,... pentru că vreau să-mi recuperez somnul pierdut! Nu am nevoie de nimic de la oraș, o zi bună, să ai grijă cum conduci! Pa.

Ajuns la agenție, pe hol era așteptat de către cele două salariate ale sale:

- Domnu' șef, dacă tot mergeți la Severin, noi am pregătit și banii din încasări. Ne-am gândit că nu este bine să rămânem până luni cu ei în bancă. S-a justificat contabilă.

- Da, îi iau cu mine, cu toate că o fac pe răspunderea mea. Normal era ca sucursala să vină până la noi ca să îi ridice!

- Știți, contabilă șefă... !

- Bine, bine, contabilă șefă! Dați-mi vă rog registrul să-l semnez și sacul sigilat, să-l încui în portbagaj!

Gabriel după ce s-a mai învârtit puțin prin birou și, aducându-și aminte de verișoara lui Silviu, a sunat-o pentru a stabili cu dânsa, unde să se întâlnească. Ieșind afară să plece cu mașina, a zărit cu coada ochiului chipurile doamnelor la fereastră, urmărindu-l ușurate că pleacă.

- Nu știu de ce, însă, am impresia că pe șeful nostru nu-l înghit cei de la oraș! A deschis vorba casiera.

- Apăi, de... și el prea e cu nasul pe sus! Zice că e legist. În ziua de azi trebuie să ții capul plecat, nu să te contrazici cu șefii! I-a răspuns, cu năduf, contabilă.

- Noi ce avem de făcut azi?

Simțindu-se într-o postură superioară, contabilă a hotărât:

- Vom merge la magazin împreună să luăm o pungă de cafea și, ce ne mai trebuie.

- Păi, dacă vin clienți la bancă, nu avem probleme?

- Nu-i nicio problemă: Îi reține Jan, până ne întoarcem noi.

De parcă ar fi știut, imediat după părăsirea clădirii a și sunat telefonul. Paznicul fiind în birou, a ridicat receptorul:

- Da, suntem banca.

- Cine-i la telefon? S-a auzit glasul contabilei șefe.

- Sunt omul de la pază..

- Păi, unde-s doamnele?

- Sunt amândouă în curte, merg repede să le chem!

- Șeful vostru este acolo?

- Nu, doamnă, doar ce a plecat cu mașina și într-o oră cred că ajunge la sucursală.

- Bine. Când se întoarce doamna contabilă, spune-i să mă sune!

- Da, doamnă, sărut mâna. A încheiat Jan, tremurând de emoție până ce să așeze receptorul în furcă.

*

Pentru Gabriel drumul până la sucursală a fost îngreunat de un incident neplăcut cauzat de o pană la mașină, pe roata din dreapta față. Obişnuit cu astfel de probleme, a înlocuit-o în câteva minute cu roata de rezervă. Reflectând asupra acestei situații, știind că are sacul cu bani în portbagaj și-a dat seama cât de mult a riscat și riscă în continuare, pentru a rezolva sarcinile altora. Conducând prudent a ajuns cu bine la sucursală odată cu directorul cel mare. Cu sacul de bani în mână și-a salutat superiorul:

- Să trăiți domnule director!

- Să trăiești dragă, ce-i cu tine, ai adus banii?

- Da, așa am stabilit cu doamna contabilă șefă.

- Bine, mergi și rezolvă la casierie. Cum stai cu agenția, mai sunt probleme pe acolo?

- Nu domnule director, deocamdată este bine!

Surprins de atitudinea degajată a șefului, după ce a depus banii la casă, întâlnindu-se pe hol și cu contabilă șefă, nu mică i-a fost surpriza s-o vadă cu câteva hârtii în mână că trece pe lângă el, încercând să-l evite. Pentru a obține mai multe informații despre ce avea de semnat, a mers la biroul inspectorului venit în control. Ca misterul să fie și mai mare, acesta l-a înștiințat că nu s-a făcut niciun act. Lămurit pe deplin, din acest moment și-a dat seama că înoată în ape tulburi. Nedorind să se

mai întâlnească cu cineva, a ridicat duplicatul foii de vărșământ de la casierie și a părăsit urgent sucursala pentru a ajunge la Camera de Comerț. Aici, fiind așteptat de verișoara lui Silvan, i s-a cerut numele firmei:

- Ce nume doriți să trecem în registru? L-a întrebat dânsa.

- Păi... nu știu.

- Ce activități veți derula dumneavoastră acolo?

- Mă gândesc la comerț cu amănuntul, prestări servicii...

- Și dacă îi zicem COM-PREST, e bine?

Gabriel gândindu-se puțin i-a răspuns entuziasmat:

- Da doamnă, COM-PREST-S.R.L.este foarte bine!

- Atunci îmi trimiteți dumneavoastră prin Silvan extrasul de cont cu depunerea de capital și, dacă mai este ceva, vom face înregistrările pe parcurs. Vă costă actele 500 de lei, în două săptămâni le ridicați de la noi și după ce veți merge la Finanțe să vă înregistrați, puteți începe activitatea.

- Mulțumesc, doamnă, vi le trimit!

- Cu Silvan te întâlnești zilele astea? Am ceva să-i dau.

- Chiar azi mă voi întâlni cu el.

- Uite o plasă pe care te rog să i-o înmânezi personal!

- Aveți toată încrederea, sărut mâna!

- La revedere!

Părăsind clădirea Camerei de Comerț, a mai zăbovit prin oraș ca să cumpere ceva și pentru soție, știind că-i plac fructele și că are nevoie de cât mai multe vitamine. La întoarcere s-a gândit că prima dată este mai bine să-și onoreze promisiunea. Ajuns la poarta lui Silvan, de cum a sunat acesta a venit să-i deschidă, întrebându-l nedumerit:

- Ce-ai făcut la Severin?

- Am rezolvat, uite ți-am adus și un pachet de acolo.

- Mulțumesc, mulțumesc, așa prieten mai zic și eu! Hai, închide mașina și intră înăuntru, să mă ajuți să cărăm stația și boxele mele de amplificare!

Pe antreul de la camera sa, avea câteva boxe de sunet și restul aparaturii, pregătite spre a fi urcate în camionetă.

- Unde le duci? Ai cumva vreo nuntă?

- Le las lui Dorel, la primărie. Duminică face un miting de susținere înainte de alegerile locale.

- Păi, ce iese la afacerea asta? Să nu-mi spui că o faci pe gratis pentru că îți este prieten!

- Aia s-o crezi tu! O dăm pe muzică populară, mici, bere, vine și o formație de la Negotin, în schimburi culturale, ce să-ți mai spun... plătește primăria!

- De la Severin vine cineva?

- Cum să nu! Toți grangurii de la Consiliul Județean, vin și de la alte partide fiindcă a apărut mai nou o convenție cică, democratică!

- Și care-i partea ta, la afacerea asta?

- Bine că ești aici. Mergem împreună până la Dorel să facem un act de prestări servicii culturale și ne scoatem pârleala pentru amândoi!

- Cum așa? Mă bagi și pe mine în afacere?

- Normal, doar de-aia îmi ți evidența!

- Până ne apucăm de treabă, spune-mi dacă ai auzit ceva despre Munteanu de la SRI?

- Măi omule, ce am auzit eu, e bine să te ferești de el! Suprapraveghează tot traficul de carburanți de pe Clisura Dunării de când a început războiul din Iugoslavia. E pe mână cu toată mafia atât de la noi, cât și de la sârbi. Asta are relații până sus la președintele țării!

- Are competențe și în zona noastră?

- Sută la sută. Toate posturile de poliție le are sub control, până la Calafat. Nu-i mișcă-n front niciun șef de post. Eu zic să stai în banca ta, și... fii precaut!

Gabriel realizând cât de multă dreptate are, l-a ajutat să pună aparatura în camionetă. Într-o jumătate de oră erau deja în fața primăriei. Fiind așteptați, Dorel a chemat pompierul de serviciu să îi ajute să așeze boxele pe holul de la intrare. După aceea au mers la el în birou să întocmească factura de prestări servicii. Înainte de toate, Silviu a stabilit suma care să îi revină lui. Acceptând-o, Dorel a venit cu o condiție:

- Mă, peste suma asta mai adaug 25%. Știi și voi cum este: mai mult de jumătate, merge la partid!

- Dorele, bună afacere! Dacă prinzi vreo zece mușterii ca noi, te umpli și tu de bani!

- Apăi de! Cine umblă cu cașcavalul, gustă și el de acolo puțin, să nu moară de foame! Și dacă nu-ți convine Silviene, eu mă pot răzgândi și voi apela la alții! l-a răspuns arogant, din postura sa de infatuat, Dorel.

A luat din fișet o sticlă cu vin ascunsă pentru diverse ocazii și a turnat în trei pahare. Gabriel gustând doar o dată, și-a cerut scuze că are treabă și că se retrage. Oricum, nu avea niciun motiv să mai rămână.

- Directore, dacă vrei să pleci, du-te! Duminică însă, la ora patru, să vii negreșit la concert! Avem mici, bere, mai discutăm de una, de alta... vreau să te vadă oamenii că-mi ești alături!

- Bine. Îți promit că voi fi acolo!

- Să trăiești, așa te vreau!

Ajuns acasă, Emilia îngrijorată de întârzierea soțului l-a primit cu o serie de întrebări la care acesta n-a reușit să spună decât atât:

- Sunt obosit, am avut o problemă cu mașina, lasă-mă să-mi revin și vom vorbi mai târziu!

Și-a pus hainele în cuierul de pe hol, i-a înmănat plasa cu fructe și s-a dus în dormitor să se întindă pe pat. Vroia cu tot dinadinsul ca problemele de la serviciu și nu, numai, să le ascundă în sine. Nebănuind nimic, Emi-

lia intrigată de faptul că soțul său nu mai iese din dormitor, a deschis ușa să vadă ce face. Simțind-o, Gabriel a rugat-o să vină și să se așeze lângă el pe pat:

- Nu-ți face griji, mă simt mai bine! Probabil, oboseala, drumurile acestei săptămâni însă, te asigur că îmi voi reveni! Dormim în noaptea asta aici însă, mâine că este sâmbătă, vom merge la părinți să aranjăm camerele în care ne vom muta. Pentru duminică, am promis primarului că vom fi la concertul organizat de primărie cu o formație de muzică populară de la Negotin.

- Gabriele, nu mă interesează ce faci duminică! Acum sunt foarte îngrijorată! Am impresia că te porți cu mine de parcă ai fi un străin! Mă eviți și asta îmi dă de bănuț că ascunzi ceva. Norocul meu este că am colegele de la birou care, mă cheamă de multe ori să le ajut atunci când sunt de transmis situații. Fiind în concediul prenatal le ajut bucuroasă, având astfel posibilitatea să mai stau și eu de vorbă cu cineva!

- Nu te evit, dimpotrivă, încerc să fac totul ca tu să te simți bine! I-a răspuns oarecum vinovat, Gabriel.

- Bine pe naiba! Cum evoluează sarcina mea, simt că mă aflu pe fundul unei prăpastii și nu-i nimeni care să mă scoată de acolo! Apropo, unde l-ai întâlnit pe primar de i-ai promis că vom merge la concert? Eu nu am niciun chef să merg, mai ales că este o șmecherie electorală. Te duci singur...eu n-am ce să caut acolo cu burta la gură!

- Bine, mă duc doar eu... să mă țin de promisiune.

- Păi dacă este așa, mută-te singur la părinții tăi! Eu am unde să stau. Când promiți ceva, nu mă implica și pe mine, dacă tot spui că-mi dorești binele!

- Eu zic să te liniștești, pentru că nu vreau să ne certăm!. A continuat calm Gabriel. S-a dat jos din pat ca să meargă la bucătărie. Urmându-l îndeaproape, Emilia l-a înțepat ironică:

- Pe unde ai fost azi, nu ți-a dat nimeni să mănânci? Suferă și acum primărița că a pierdut ocazia să-ți dea și ție ceva... de-ale gurii! Deocamdată am auzit că e ocupată cu alții!

- Te rog să termini cu astfel de prostii! Eu și primărița...?! Ești nebună? Vai de mintea pe care n-o mai ai!

- Nebun ești tu! Cum îmi spui mie că nu mai am minte?

- Atunci înseamnă că ești geloasă. Dacă ești geloasă, e de bine! Hai, vino să te pup și să ne împăcăm!

Auzind ce trebuia să audă, Emilia s-a lăsat sărutată și ținută în brațe de Gabriel. Tot ea ținând morțiș să demonstreze că deține controlul, curioasă de-altfel să vadă și camerele proaspăt zugrăvite, a hotărât pe loc în numele amândorura:

- Dacă tot am stat azi singură, în noaptea asta vom merge să dormim la părinții tăi.

- Unde dorești, acolo mergem. I-a răspuns Gabriel, bucuros de întorsura lucrurilor. Și cum bagajele de plecare erau pregătite, le-a cărat singur până la mașină, ca în scurt timp să ajungă la poarta casei părintești. Tot așteptându-i, senioarea Georgescu de cum i-a văzut, a venit să le deschidă poarta. Prima care a salutat-o a fost Emilia:

- Sărut mâna mamă! Sunt nerăbdătoare să văd și eu cum arată camerele!

- Sunt frumoase, mamă. Hai să ți le arăt până ce Gabriel trage mașina în curte!

Așa că au plecat amândouă lăsându-l pe acesta să închidă poarta și să ducă bagajele în camera din mijloc, unde urmau să stea. Așteptând să cunoască verdictul soției, despre lucrare, putea auzi însă, glasul acesteia plin de admirație asupra camerelor. Venind lângă Gabriel, de data aceasta i-a vorbit liniștită:

- Da, ai avut dreptate. Avem condiții foarte bune pentru creșterea copilului.

- Eu ți-am spus să ai încredere în mine! A accentuat Gabriel privind și către mama sa. Văzând că seniorul nu-i lângă dânsa, a întrebat curios:

- Mamă, unde-i tata?

- Dacă nu este în casă, la ora asta, este la cal. Când se întunecă trece întotdeauna să vadă ce face.

Odată cu apariția acestuia, familia reunită a servit cina, ca mai apoi să se întindă la povești. Ascultându-i, tatăl obosit a început să moșăie pe scaun. De asemenea, simțitori cei tineri s-au retras în camera lor. Fiind aproape de miezul nopții, peste întreaga gospodărie s-a așternut o liniște binefăcătoare, întreruptă doar de lătratul câinilor anunțând practic și ei, că își exercită sârguincioși serviciul de pază.

*

Întorcându-ne la momentul în care Gabriel a părăsit biroul primarului lăsându-l acolo pe Silvan, peste ei a intrat buzna pompierul de serviciu:

- Domn' primar, este o mașină străină în parcare, cred că în ea sunt muzicanții sârbi!

- Du-te și spune-le că vin imediat. L-a trimis, luat prin surprindere, Dorel.

- Hai că plec și eu, să nu te mai rețin!! S-a scuzat Silvan, bucuros că scapă.

- Măi, tu nu pleci! Stai aici cu mine să vedem ce facem, și să le arăți stația pe care o vor folosi.

Neavând încotro, au ieșit amândoi să întâmpine mușafirii. De cum s-au văzut, s-au îmbrățișat frățeste, deoarece se cunoșteau de la evenimentele organizate împreună, de-a lungul anilor. Întrucât aceștia nu puteau să treacă prin vamă cu aparatura lor de sunet, intrau în

România ca turiști și se foloseau de ustensilele puse la dispoziție de organizatori. Văzându-le pe holul primăriei au dorit să le probeze.

- De ce vă grăbiți? I-a întrebat Silvian, necunos-cându-le programul.

- Bre, vărule, aici cântăm duminică, însă mâine, primarul de la Burila dă și el o petrecere de alegeri. Trebuie să-l servim că-l cunoaștem și e frate de-al nostru!

- Ia uite Silviene cum îți iese de încă un ciubuc! Du-te, nu mai sta pe gânduri! L-a îndemnat Dorel, bucuros că scapă de cazarea și masa ce trebuia să le asigure musafirilor.

- Atunci, ce facem? Mergem acum, sau mâine dimi-neață? L-a întrebat Silvian pe șeful de formație.

- Mergem acum, pentru că ne așteaptă solista. Avem unde sta, ce mânca, este în ordine. Tu nu pierzi frăție, ce câștigăm facem parte și parte. Probăm acolo am-plificatorul și poți rămâne cu noi. A fost propunerea acordeonistului, recunoscut ca șef al trupei sârbești.

- Atunci haideți să le punem înapoi la mine în dubiță!

Bucuros, Dorel i-a ajutat să le încarce, urându-le suc-ces. Dând mâna cu fiecare, le-a amintit:

- Duminică la orele paisprezece, vă aștept aici. Con-certul va fi... uitați-vă că se vede scena în părculețul de peste drum!

Urmărindu-i cum pleacă, din biroul său s-a auzit tele-fonul. Presimțind că este cineva de la partid, a recunos-cut vocea președintelui:

- Alo, sunt Petriș de la județeană.

- V-am recunoscut șefule, sunt Dorel. Toată stima!

- Să trăiești Dorele! Măi, băiatule, văd că nu dai ni-ciun semn de viață. Cum te descurci? Dacă ai nevoie de ceva, spune-ne și te ajutam. Trebuie să facem absolut orice ca să câștigi din primul tur alegerile de acolo!

Măine noi suntem la Burila și, duminică venim la tine. Adună cât mai mulți oameni să fim siguri că nu vor fi surprize! la legătura cu șeful de post, pune-ți consilierii la treabă și aveți grijă cum distribuiți produsele la oameni... știi tu!

- Da șefule, vom face tot posibilul să iasă bine! Acum doar ce au plecat de la noi muzicanții din Serbia! Vă așteptăm duminică, iar... după spectacol vom pune țara la cale (!).

- Bine dragă, venim cu mare plăcere, ai grijă că suntem șase persoane!

- Nu sunt probleme, se rezolvă, A răspuns Dorel, îngrijorat totuși de nemulțumirile existente chiar și în rândul propriilor lui votanți. Ieșind pe hol a strigat după pompier:

- Da șefule! I-a răspuns acesta de pe scările primăriei.

- Mă, adu-l repede pe Busu și aveți grijă să nu vă vadă cineva împreună!

- Am înțeles domn' primar. Oricum, noi aici intrăm și ieșim întotdeauna prin spate.

După o jumătate de oră, Busu era față în față cu Dorel.

- Busule, cum stăm cu carnea pentru friptură?

- Păi, spune-mi câte persoane vin de la oraș, ca să știu ce să sacrific și cum să fac porțiile de carne.

- Eu zic că mici ne trebuiesc pentru vreo 200 de oameni, iar fripturi, vreo 50 de porții. Pâinea, berea, sucurile și celelalte, le luăm de la Sandu. De data asta cu banii jos, să nu avem probleme.

- Bine Dorele. La noapte sacrificăm animalele, am trei oameni cu care voi lucra să punem carnea la rece până duminică dimineața. După spectacol dacă ne mai rămâne ceva, împărțim cu ai noștri așa, de mobilizare,

să fim siguri că vor merge din casă în casă conform planului stabilit.

- A, uitasem! Vezi că avem fularele cu însemnele partidului. Distribuie-le să aibă toți care vor sta lângă scenă!

- Și dacă vociferează vreunul pe acolo?

- Nu cred...! Trebuie să fie tâmpiți cei care vor să facă scandal pentru un fular gratuit! Hai, mergi și rezolvă ce-am discutat, eu voi închide biroul și, peste trei ore sunt la tine acasă.

- Gata Dorele, am și plecat! I-a răspuns Busu hotărât, știind că tot greul va fi pe umerii lui.

Între timp muzicanții sârbi au ajuns cu bine la Burila. Scena fiind montată, un electrician se ocupa cu racordarea prizelor la rețeaua electrică. Lângă scenă, un radio-casetofon pe baterii dat la maxim, strânsese o mulțime de gură-cască, să o asculte pe Anica Ganțu.

Instrumentiștii sârbi după ce au fost întâmpinați și îmbrățișați la propriu de către primar și suita lui, au dorit să probeze stația de amplificare pusă la dispoziție de Silvian. După câteva reglaje de volum și de ton, au cântat un program de cântece cunoscute. La sfârșit i s-au adresat recunoscători:

- E bine bre! Te luăm cu noi. În timp ce vorbeau, au coborât de pe scenă să se obișnuiască cu atmosfera.

- Păi, ce facem? Lăsăm instrumentele în noaptea asta pe scenă?, A întrebat grijuliu, Silvian.

- Bine-nțeles! La noi pe Valea Timocului, nu se fură. Cred că și la voi, este la fel! Și-au dat cu părerea muzicanții.

- Nu vă faceți griji, avem doi paznici care vor păzi în permanență scena. I-a asigurat ferm, primarul localității.

- Dacă este așa, am încredere în cuvântul dumneavoastră. Eu mă voi retrage și am să vin mâine cu o oră înainte de începerea programului! Le-a promis Silvian

dorind să plece, întrucât nu le spusese nimic celor de acasă.

- Cuscre, faci cum dorești, noi te așteptăm mâine.

În felul acesta s-au despărțit, cu părere de rău din partea muzicanților. Pe drumul de întoarcere Silvan a rămas fascinat să privească în dreapta sa apele Dunării stăvilite în lacul de acumulare de la Gogoșu. Ghirlandele de lumini aprinse pe coronamentul barajului străjuind șoseaua de trecere a frontierei dintre cele două țări, îi dădeau un sentiment de mândrie gândindu-se la relațiile frățești existente între sârbi și români. Ce nu înțelegea, era războiul lor de secesiune interetnică și motivele statelor direct interesate să mențină conflictul. Etnicii români de pe Valea Timocului nici nu mai luau în seamă frontiera de stat cu frații lor de peste Dunăre, considerând că sunt acasă atât pe partea stângă, cât și pe partea dreaptă a fluviului.

Evenimentul la care lua parte era ca o gură de oxigen pentru Silvan, întrucât cheltuisese mult cu presa de ulei și rămăsese fără bani pentru achiziționarea de sămânță. Din cauza contrabandei de război, penuria de combustibil a obligat tractoriștii să folosească uleiul de floarea soarelui în amestec cu motorină, pentru executarea lucrărilor agricole. Simțind potențialul afacerii, își dorea din tot sufletul să nu i-o ia nimeni înainte. Mai mult, visa cu ochii deschiși o instalație industrială în acest scop și o coadă lungă de autocisterne așteptând la poarta firmei lui, să se aprovizioneze cu ulei. Visele i s-au spulberat în momentul în care a ajuns acasă. Soția și cei doi băieți ai săi, acopereau cu o folie de polietilenă presa lăsată în curte.

- De la prânz ești plecat! Nu ne-ai spus nici unde pleci și, nici când te vei întoarce! I-a vorbit, cu amărăciune în glas, soția.

- Am timp să-ți spun, stai liniștită! După ce încui du-bița, vorbim cât dorești!

- Nu mai doresc nimic, Silviene. M-am săturat să văd cum îți neglijezi copiii... ca să nu mai zic de mine!

Rușinați să asiste la discuțiile lor, băieții s-au retras mâhniți în casă. Realizând penibilul situației, Silvan a rămas s-o asculte spășit, neavând altă cale s-o liniș-tească.

*

Cu toate că pe timpul nopții a tras o ploaie zdravănă cum îi stă bine unui sfârșit de mai, până dimineața apa a avut timp să se infiltreze în sol, încărcând atmosfera cu un iz de pământ reavăn. Fuiorele de vaporii purtate de briza molatică a fluviului, peste holdele înșiruite de-a dreapta și de-a stânga apelor, dădeau impresia unor cortine albe între cer și vegetația aflată în pârguire.

Încă de la primele ore ale zilei familia Georgescu a început curățenia în camerele proaspăt zugrăvite, dorind să termine până la prânz. Protejând doamnele, Gabriel și-a asumat toate lucrările ce necesitau un efort mai mare, întrucât seniorul ca de obicei, și-a văzut liniștit de programul său: a potolit animalele și păsările din curte, a înhamat calul la căruță și... dus a fost pe camp, până la ora prânzului! Știind când trebuia să se întoarcă, a intrat cu căruța pe poartă exact când mâncarea era ridicată de pe foc. Spre a nu crea tensiuni, a intrat mai întâi la dâșii în casă să-și anunțe prezența, laudându-i:

- O, bravo...foarte frumos.Voi ați și terminat! Cum a-rată camerele?

- Lasă calul să se odihnească. Ai timp destul să le vezi! I-a răspuns senioarea. Oricum schimbarea aspec-tului casei l-a mișcat profund. În spatele său, Gabriel simțind nevoia unei aprecieri, a îndrăznit să-l întrebe:

- Spune, tată, cum ți se pare?

Ferindu-se să-l privească în ochi, i-a răspuns emoționat:

- Da, este altceva, alte vremuri, noi am îmbătrânit și nu mai putem ține pasul cu voi, cei tineri!

Mulțumit a ieșit afară să se ocupe de cal. Făcându-i-se și foame, în scurt timp s-a întors, fiind chemat de către soție la masă. În relațiile cu vecinii, despre familia Georgescu dacă ar fi fost cineva care să-și dea cu părerea, nu ar fi avut decât cuvinte de laudă. De-a lungul timpului neexistând între ei probleme conflictuale, micile divergențe se stingeau de la sine. Cunoscând aceste lucruri, Gabriel privea mutarea la părinți ca fiind una benefică, mai ales pentru creșterea și educația copilului. Cât despre naveta la serviciu dus-întors, le era foarte simplu, deoarece aveau la dispoziție atât mașina personală, cât și mijloacele de transport în comun existente.

După prânz cei tineri retrăgându-se în camera din mijloc, au oferit posibilitatea seniorilor să-și facă siesta și să se odihnească puțin. În tot acest timp, Gabriel instalând televizorul și căutând canalele din zonă, a auzit cum o mașină oprește în fața casei lor, sunând să iasă cineva afară. Bănuind că el este cel căutat, a lăsat-o pe Emilia să se ocupe și a ieșit repede la poartă. Trasă aproape de gard, camioneta lui Silviu îl aștepta cu ușa întredeschisă:

- Intră repede să discutăm! I s-a adresat acesta fără să se dea jos de pe scaunul șoferului.

- Ce-i cu tine mă, ce s-a întâmplat? Nu trebuia să ne întâlnim mâine?

- S-au modificat planurile. Azi se cântă la Burila și m-am gândit că ar fi bine să mergem împreună.

- De unde ai știut că sunt aici?

- Foarte simplu: ți-am văzut mașina în curte.

- Păi, uite cum facem: dacă ne întoarcem repede, pot să vin. Trebuie numai să-i spun Emiliei despre ce-i vorba. Sper s-o conving și să stea liniștită!

- Grăbește-te, pentru că programul de cântare începe la ora patru și, nu prea mai este timp!

Luat pe nepregătite, Gabriel dorind să-și anunțe soția, de cum a intrat în cameră s-a și trezit luat la întrebări:

- Cine-i la poartă și, ce vrea?

- Silvian. Are nevoie de mine și mă roagă frumos să-l ajut!

- Cât durează toată treaba asta? Dacă se întinde până la noapte, cum de obicei aveți amândoi năravul, pe mine mă duci la apartament și,... rămân acolo! Nici măcar nu mă interesează despre ce este vorba, fiindcă nu mi place personajul. Doar știi bine că este numai și numai, pe interes!

Gabriel reflectând asupra situației, i-a răspuns hotărât:

- Pregătește ce avem de luat și... mergem! Cu mama vorbesc eu acum, să nu se îngrijoreze.

Shimbarea inopinată a programului privind petrecerea sfârșitului de săptămână, nu le-a picat bine nici părinților care, au fost nevoiți să se conformeze. Într-o jumătate de oră cele două mașini plecate în tandem, erau deja în fața blocului cu apartamentul lor de serviciu. Gabriel și-a încuiat mașina și a cărat singur bagajele pe scări, lăsându-le pe hol. În spatele său Emilia supărată, așteptând să-l vadă iesind pe ușă, nu i-a răspuns la salut.

La rândul său Gabriel ajuns în fugă lângă dubița lui Silvian, înainte de a urca, l-a întrebat gâfâind:

- Ne încadrăm în program?

- E ceasul trei. Până la ora patru, avem timp suficient să instalăm și aparatura!

În felul acesta s-au încadrat cu bine în programul stabilit. Evitând rutina de protocol, au parcat mașina în spațiile scenei și s-au apucat de treabă: au întins cablurile pentru microfoane și boxe, au mixat și reglat puterea instrumentelor, oferind posibilitatea trupei să înceapă concertul. Vestea evenimentului răspândindu-se repede, a strâns încă de la primele acorduri câteva sute de persoane. Acest lucru a încurcat planul organizatorilor privind distribuirea de mici și bere gratis, luând în calcul numărul mare de oameni, obligându-i astfel să aștepte până la sfârșit pentru a da curs promisiunilor. Unora le-a convenit, altora nu. Câțiva s-au dus în mod special la primar să-i reproșeze proasta organizare:

- Ce faci domnule, de ce nu ne-ai dat ce-ai promis, înainte de concert?

- Oameni buni, n-am prevăzut că vor veni atât de mulți și din alte părți! Suntem complet derutați.

- Nu sunteți deloc derutați. Cunoaștem șmecheriile voastre însă, vom avea grijă și noi să punem ștampila pe cine trebuie, ... când o fi cazul.

Norocul primarului a fost cu lăutarii care, au început să cânte în forță o sărbă de joc binecunoscută de pe Valea Timocului. Cu stația dată la jumătate, puteau fi auziți pe o rază de câțiva kilometri, împrejurul scenei. Aflat lângă una din boxe, Gabriel l-a atenționat pe Silvian:

- Dă volumul mai încet... simt că-mi plesnesc timpanele!

- Nu sta în fața boxelor! Toate sunt reglate la mediu și am doar două sute de wați pe coloană. După ce te obișnuiești, nu va mai fi nicio problemă.

Ocupați cu sonorizarea, cei doi au remarcat apariția solistei abia când aceasta urcând pe scenă, s-a așezat radioasă în mijlocul instrumentiștilor, îmbrăcată în costum național românesc:

- Uite că a venit și solista! S-au auzit glasurile amândurora, luați prin surprindere.

Adusă cu alai de către oficialitățile orășenești ce răspundeau de eveniment, ca să mascheze scopul politic, au parcat mașina în curtea din spatele primăriei, urmând ca artista să treacă printre spectatori și să urce direct pe scenă.

Luând microfonul din stativul pregătit special pentru ea și, așteptând ca muzica să cânte mai încet, s-a adresat fără nicio emoție participanților:

- Bună ziua, bine v-am găsit, vă doresc din tot sufletul o distracție cât mai plăcută!

Având repertoriul îndelung exersat la mai multe concerte cu această formație, pentru încălzirea vocii a interpretat o doină mehedințeană, răsplătită la final cu aplauze. Simțind că totul este bine pus la punct, a interpretat fără pauză trei cântece de horă de mână, cât să incite la joc spectatorii din fața scenei, lăsând apoi formația să continue nestingerită.

- Cum ți se pare, Gabriele? Ce zici de treaba asta, ești mulțumit ca te-am adus aici?

- Silviene nu am nimic de zis, îmi place, chiar îți mulțumesc că m-ai luat cu tine! Sper că se va termina în două ore și efortul nostru nu va fi pe degeaba!

- Din câte știu, va ține maxim o oră și jumătate iar banii îi vom primi de la șeful formației.

Întorcându-se pe scenă, solista purtând de această dată o cămașa populară cu motive florale sârbești, a reușit printr-o interpretare de excepție a melodiilor, să ridice numărul spectatorilor la peste o mie de persoane.

Primarul Burilei încercând să se țină și el de cuvânt în fața propriilor votanți, a trimis câțiva consilieri prin mulțime să-i caute discret pe ai lui și să-i anunțe să stea pe loc vreo jumătate de oră după program, pentru micii și berea promisă. Majoritatea dintre ei au refuzat însă,

cam o sută de persoane amatoare de chef pe gratis, au rămas acolo. La sfârșit, în timp ce strângea cablurile și aparatura să o pună în dubiță, mai mult din curiozitate Gabriel a asistat la o discuție dintre doi cetățeni aflați în apropiere:

- Vasile, tu nu rămâi? Că doar n-o să mergem să-i votăm așa, ca proștii!

- Nu stau, Ioane. Nu vezi că s-au strâns lângă scenă toți bețivanii și oamenii de nimic din sat?! Cu astfel de indivizi eu nu mă încurc... lua-i-ar dracu pe toți!

În fața primăriei se strânseseră destul de mulți admiratori pentru a se poza cu solista și cu membri formației. Profitând de ocazie, nu a ratat momentul nici primarul, mulțumit de reușita spectacolului. La fel de mulțumiți au fost și cei de la județ, veniți în mod special să testeze starea de spirit a oamenilor din zonă.

La insistențele lui Gabriel, Silviu a luat legătura cu primarul să-l anunțe că se retrage cu aparatura și că îi așteaptă pe lăutari a doua zi conform înțelegerii.

- De ce vreți să plecați? Abia de acum încolo începe distracția noastră. Camera de protocol a primăriei este pregătită și, putem sta până mai târziu!

- Nu depinde numai de mine, sunt cu cineva care trebuie să ajungă urgent acasă!

- Bine, cum dorți, iar mâine mă voi ocupa ca muzicanții să ajungă la timp. Îi dau un telefon după ce plecați și lui Dorel, ca să stea liniștit.

Văzându-l pe Silviu că se apropie nehotărât de dubiță, de cum a ajuns, Gabriel l-a întrebat bănuitor:

- S-a întâmplat ceva, Silviene?

- Deocamdată este în ordine. M-a asigurat primarul că se va achita de promisiunile făcute.

- Inclusiv de banii tăi de aici?

- Banii îi primim în numerar de la șeful de trupă. Pe acordeonist îl cunosc, deci nu vor fi probleme în acest sens. Hai să ne urcăm și să-i dăm drumul!

Aflat pe scaunul din dreapta, profitând de priveliștea lacului de acumulare sclipind sub bătaia soarelui în asfințit, Gabriel a închis ochii să păstreze în minte imaginea extraordinară a momentului. Presupunând că ceva nu este în regulă cu el, Silvan l-a tras de mână să-și redeschidă pleoapele:

- Ce faci omule, îți este cumva rău?

- N-am nimic, stai liniștit! l-a răspuns Gabriel, străduindu-se să-i întoarcă o privire cât mai naturală.

- Mă, dacă mâine este ceva și nu poți veni, mă voi descurca singur, pentru că acum știu care-i treaba.

- Deocamdată nu pot să-ți spun nimic. Singura problemă este cu nevastă-mea care mai are două luni până va naște!

- Acum înțeleg. Eu merg direct acasă, fără să mai descarc aparatura. Mâine la ora trei și jumătate am să parchez dubița în spatele scenei, ca să putem instala boxele. Cum și sârbii sunt punctuali, până la patru va fi totul pus la punct!

- Gata șefule. Cum spui tu. așa vom face! l-a răspuns Gabriel, râzând de această dată cu poftă.

În cabină atmosfera a devenit pe loc mai degajată și plină de optimism. La coborârea lui din dubiță în parcare din fața blocului, luându-și la revedere, Silvan și-a continuat nestingherit drumul.

Pentru Gabriel lucrurile au mers un pic mai greu: neavând cheile și, bătând la ușă, i s-a deschis după un sfert de oră. Emilia forțându-se să nu-l bage în seamă, s-a retras în dormitor fără a-i mai răspunde la salut. Conștientizând efectul de bumerang al vreunor vorbe pripite, Gabriel și-a dat seama că este mai bine s-o lase în pace. Fiindu-i foame a intrat în bucătărie să-și încăl-

zească ceva. După ce a mâncat, pe muțește a mers în vârful picioarelor până în dormitor unde, s-a dezbrăcat de haine și s-a așezat lângă soție.

- Pe unde ai fost, nu s-a găsit nimeni să-ți dea de mâncare? Acum dacă ești sătul, ce mai dorești? Nu pleci iar? A răbufnit, fără răutate, aceasta.

- Sunt obosit și vreau să dorm.

- Dacă ești obosit, culcă-te! Eu vreau să privesc la televizor. Noapte bună!

Cunoscându-i tabieturile, Gabriel a lăsat-o în pace și, de cum a pus capul pe pernă a adormit imediat, fără să se mai trezească deloc până dimineața.

*

A doua zi fiind duminică, la prânz explicându-i Emiliei unde și de ce a fost chemat de Silvian și că, în aceleași condiții va trebui să meargă la spectacolul organizat de Dorel, aceasta i-a retezat-o din scurt:

- Sub nicio formă eu nu te las să te duci.

- Măi, dar am promis și, după cum știi, întotdeauna mă țin de cuvânt!

- Și eu mă tin de cuvânt. Îți promit că dacă pleci de acasă, când te întorci nu mă mai găsești aici! M-am săturat să tot rămân singură. Deja sarcina este în fază avansată, iar dacă apar probleme, spune-mi de unde să te chem?

- Dacă dorești, te iau cu mine. Mergem cu mașina pentru că trebuie să trec și pe la bancă. Mă asigur că lucrurile sunt în ordine, iar concertul prevăd că o să-ți placă!

- De mers la așa ceva nu merg însă, îți propun o soluție: pleci de acasă cu o jumătate de oră înainte de concert, treci pe la bancă, îți ajuti și prietenul dar, la ora cinci ești acasă!

- Bine, fac cum spui tu. O liniști Gabriel, bucuros că poate scăpa de promisiuni fără a mai avea probleme cu soția. La ora stabilită plecând pe jos, nu mare i-a fost mirarea să constate că paznicul său Nicolae, stătea de vorbă cu un cetățean în fața agenției.

- Bună ziua, care-s problemele Nicolae?

- La bancă e liniște, șefule! A fost răspunsul acestuia ușor încruntat. Încercând să se justifice și-a dat drumul:

- Au trecut câțiva prin fața băncii la spectacol și, unul mi-a zis să merg și eu. Când i-am spus că nu pot, pentru că sunt de serviciu, m-a înjurat cu serviciul meu cu tot și că sunt prostul satului!

- O fi fost băut, Nicolae. Nu pune la suflet și lasă-l în pace!

- Cum să-l las în pace șefule, când eu știu că este omul primarului?! Au tăiat animale, se dau mici pe gratis, vine una de la Severin să cânte pe banii noștri, ai proștilor!

- Nicolae, noi nu facem politică. Du-te înăuntru și ai grijă de bancă!

- Intru șefule. Azi am curățat pistolul, așa că stau liniștit!

- Măi, să nu faci vreo prostie... doar cunoști regulile de folosire a armei din dotare!?! Mergi și asigură-te că sunt toate ușile încuiate!

- Da șefule, am înțeles! I-a răspuns de data aceasta ascultător paznicul.

În urma discuției, Gabriel și-a continuat drumul direct până la scena pregătită de spectacol, spre a se întâlni cu Silvan. Acesta fără să-l mai aștepte, se apucase singur de instalarea aparaturii. Curând întreaga zonă s-a umplut de oameni, mulți dintre ei venind doar pentru faptul că li s-au promis mici și bere. Din mulțime văzându-l pe Gabriel lângă scenă, paznicul Jan s-a apropiat bucuros să-l salute:

- Să trăiești șefule, îmi pare bine că ai ajuns! Te așteaptă Dorel în primărie.

- Măi Jane, spune-i că nu pot să rămân însă, știi ce te rog? Vreau să-l ajuti la încheierea programului pe Silvian, să strângă sculele!

Făcând apoi un calcul, tot el a mai zis:

- Măine nu vei fi obosit la serviciu?

- Nu-i nicio problemă. Am antrenament șefule și pot să fac față!

Silvian vâzându-i, a venit lângă ei să participe la discuții. Momentul a fost numai bun pentru Gabriel, ca să se poată scuza și să plece mai repede acasă, așa cum îi promisese Emiliei:

- Silviene n-am avut timp să-ți spun însă, nevastă-mea are probleme și mi-e frică să nu piardă copilul. Este aici Jan, te va ajuta în locul meu. Sper să nu te superi!

Știind despre ce-i vorba, acesta i-a răspuns înțelegător:

- Bine dragă, du-te acasă, mă descurc cu Jan. Măine oricum voi trece pe la bancă să-ți spun cum au decurs lucrurile.

Chiar în momentul în care se despărteau, în fața primăriei au parcat pe rând microbuzul muzicanților sârbi și, autoturismul oficialilor din Severin, însoțiți de cântăreață. Profitând de situație, Gabriel s-a îndepărtat repede spre a nu da nas în nas cu Dorel. Întretimp, până să se audă primele acorduri, mulțimea de oameni strânsă ocupase deja atât perimetrul alocat scenei, cât și șoseaua din fața primăriei cu trotuarele aferente.

Pentru Gabriel drumul până acasă a fost unul de coșmar, având impresia că este urmărit și că nu se mai termină. S-a liniștit doar când a intrat în apartament și a închis ușa, așezându-se să-și revină pe un scaun din bucătărie. Fiind și Emilia pe fază, a venit să vadă ce-i cu el așa repede, adresându-i-se cu ironie:

- Uite că se poate! Cum de-ai reușit să te întorci când nici măcar muzicanții nu și-au început programul?

- Eu ți-am spus că mă țin întotdeauna de cuvânt! Dacă nici tu n-ai realizat acest lucru, n-are rost să mai discutăm altceva! I-a răspuns grav, oarecum să contrabalanseze vorbele soției.

Și ca un paradox, întoarcerea lui la apartament a fost pe deplin justificată. Din senin l-au apucat serioase dureri de tâmpă, că nu i-a priit toată după-amiaza. Emilia căutând să-i dea o pastilă de fasconal, fiind superstițioasă a întins și mai mult coarda:

- Dacă te-o fi deochiat cineva!?

- Bine, bine... numai la prostii îți stă mintea!

Întreaga noapte Gabriel și-a petrecut-o între veghe și somn. Ca niciodată și soția sa a avut câteva convulsii, urmate de geamăte prelungi, cauzate de faza avansată a sarcinii. Fără să o deranjeze, Gabriel a acoperit-o atent, asigurându-se că se liniștește și adoarme din nou. Spre dimineață a mers direct la bucătărie să pregătească două cafele. Devenită ritual, doza de cofeină a unei cești îi era suficientă pentru a se pune pe picioare. Sorbind-o în liniște, a reflectat asupra comportamentului soției sale din timpul nopții. Grijuliu, înainte de a pleca la serviciu, a intrat în dormitor să vadă ce face. Trezită fiind, aceasta l-a întrebat buimacă:

- Văd că ești pregătit de plecare. Cât este ceasul?

- Este trecut de ora șase, dacă dorești, mai stau. Ca-feaua ta este caldă.

- Nu, du-te liniștit pentru că vreau să mai dorm. În caz de ceva, te anunț.

Fără a tropoti pe scări ca nu cumva să-și trezească vecinii, ieșind în stradă aerul înviorător al dimineții l-a reechilibrat psihic cât să înceapă cu forțe noi săptămâna de lucru. Ca niciodată luminile de serviciu ale bancii erau stinse. Bătând în poartă pentru a i se deschide, a

auzit câteva zgomode, câțiva pași grăbiți ieșind din clădire și vocea lui Poliu, desfăcându-i poarta:

- Bună dimineața șefule, s-a oprit curentul în comună și nu știu dacă a venit!

- A venit. Mergi dumneata de apasă pe buton!

În câteva secunde întreaga agenție era inundată de lumină.

- Ei, cum e?

- Păi și dumneata, prea conștiincios ești! Nu era mai bine să stai lângă doamna acasă până la ora opt, când începe toată lumea serviciul?

- Era, nea Poliule însă, uite că nu a dat norocul ăsta peste mine!

Gabriel având treabă, a intrat în birou și a pornit calculatorul să reverifice corelațiile din balanța zilei de vineri. Cufundat în cifre, pierzând noțiunea timpului s-a trezit bătându-i-se la ușă pentru a participa la deschiderea casieriei.

- Vin imediat! A răspuns ieșind și cu raportarea către sucursală. La contabilitate mirosea a cafea proaspătă.

- Este și pentru dumneavoastră, dacă doriți! L-a îmbiat contabilă, întinzându-i o ceașcă.

- Deocamdată nu, pentru că am băut acasă. A rostit mișcat de gestul amabil al salariatei sale.

- Nu v-am văzut ieri la concert. Ați fost plecat din localitate? A continuat aceasta discuția încercând să afle și alte amănunte.

- Da, am trecut pe acolo, am stat până la sosirea muzicanților însă, a trebuit să plec de urgență acasă.

L-am lăsat în locul meu pe Jan, să ajute în caz de ceva. Apropo... a venit la treabă? Că nu-l văd!

- Este în curte, face curat, l-a răspuns de data aceasta vădit supărată contabilă.

Simțind că ceva nu este în ordine, după ce a trimis pe fax datele operativei, Gabriel a ieșit afară să-l în-

tâlnească pe Jan. Acesta cu o mătură mare curăța aleia dintre clădire și poartă. De cum a auzit pași că vin din spate, nu s-a mai întors, știind despre cine-i vorba:

- Să trăiești, șefule! L-a salutat, văzându-și de lucru.
- Să trăiești Jane. Ce-i domnule cu tine? Te-am su-părat eu cu ceva?
- Nu dumneata, șefule. Alții! Și se întoarse cu fața spre Gabriel. Sub arcada stângă avea o vânătaie, probabil în urma unei altercații.

- Mă, te-ai bătut cu vreunul?

- Da, m-am bătut cu Busu... fir-ar el al dracu'! Face pe șmecherul, pe deșteptu', zice că el taie și spânzură însă, cu mine nu-i merge! Ne-am îmbrâncit un pic, am luat-o și eu, dar mai multe a încasat el! Acum cred că zace în pat de necaz, că nu i-au ieșit manevrele!

Realizând gravitatea situației și supărat de cele auzite, ca să nu mai lungească vorba, Gabriel l-a chemat în birou:

- Termină-ți treaba și vino la mine. Am o cremă pentru vânătaii. În două zile nu se va mai cunoaște nimic!

După care s-a întors la calculator, evitând să mai dea ochii cu contabilă. La rândul lui, rușinat și plin de remușcări, paznicul Jan a rămas să-și execute serviciul în spațiul alocat lui, adică pe hol și în afara clădirii. Fiind și sfârșit de lună, după ora zece birourile agenției erau pline de clienți. Cu un teanc de extrase de cont și diverse documente pe care să le lase contabilă, Gabriel dând să iese din birou, era gata să se ciocnească cu Silvian, ce vroia să intre:

- Salut directoare, văd că ești tare aglomerat azi!
- Să trăiești, intră înăuntru și așteaptă-mă! Mă gândeam să-ți dau un telefon.

La contabilitate a mai semnat câteva documente și, întorcându-se la birou, curios și-a întrebat prietenul:

- Spune-mi ce s-a întâmplat ieri ?

- Care lucruri să ți le spun? Pe cele bune... sau, pe cele rele!

- Prima dată pe cele rele.

- Rău este că, de la Dorel nu vom primi banii așa cum am convenit, decât după alegeri, dacă mai rămâne primar! Foarte de treabă au fost sârbii. Mi-au dat de la ei patru sute de mărci. Ai și tu jumătate, așa că nu ne-am pierdut vremea de pomană!

- Jan, cum s-a comportat? Doar ce l-am văzut de dimineață cu ochiul vânăt!

- S-a comportat ca dracu'! M-a ajutat, nu zic nu, am pus la sfârșit sculele în mașină cu el, deja se pilise bine cu bere și ce-o mai fi băut, că nu știu! Ce știu este faptul că, împreună cu niște țigani ce se tot învăteau pe lângă noi, a plecat să-l caute pe Busu. Ăla, la rândul lui beat, i-a trimis la birt să se treacă pe cont. Țiganii ofensați au început să injure și să facă scandal.

- Scandal, de ce?

- Păi, țiganii se feresc de semnături și de caiete. Ei vor să bea și să mănânce gratis de la toți. L-au injurat pe primar, s-au bătut cu cei de pe la mese, restul nu mai contează! Așa-i în politică: fiecare cu partidul lui, iar dacă Jan a scăpat numai cu o vânătaie, să fie fericit!

- Da, ai dreptate. Ai nevoie de ceva de la bancă?

- Deocandată nu, acum plec, am venit numai să-ți aduc banii. Măine merg la oraș și de săptămâna viitoare dau drumul la presa de ulei. Să trăiești, ținem legătura!

- Nu-mi dai niciun ban, cumpără-ți sămânță de floare pentru presă și, ne vom înțelege pe parcurs.

În timp ce Silvian părăsea biroul, a intrat contabilă:

- Șefule, m-a sunat de la poliție Popescu, să întrebe dacă Jan a venit la serviciu.

- Nu i-ai spus că este prezent? Poate să treacă ori-când, dacă vrea să se convingă!

- Eu n-am îndrăznit. Vă rog să-i spuneți dumneavoastră.

- Bine, îi dau un telefon mai târziu.

Auzind discuția, furișat după ușa de la intrare, Jan a urmărit ca aceasta să se întoarcă la contabilitate și, s-a dus iute în biroul lui Gabriel.

- Am venit șefule, nu vă faceți griji în privința mea! Dacă vine Popescu, îmi rezolv singur problemele. Chiar vreau să-i spuneți să vină dar, după ce termin eu programul de lucru!

- Stai cuminte, nu chem pe nimeni. Măine îl iei pe Busu și mergeți amândoi la postul de poliție să clarificați treaba!

Cert este faptul că, în zilele următoare problema s-a rezolvat exact așa cum a prevăzut Gabriel. Dacă pe plan local astfel de divergențe se puteau stinge amiabil, prin împăcarea creștinească a părților, nu același lucru se putea spune și despre cei de la vârful puterii. Crizele generate de orgoliile, lăcomia și nesimțirea celor ajunși arbitrar să conducă instituțiile statului, mențineau în mod artificial starea de tensiune în rândul maselor, cu efecte grave asupra situației economice și așa destul de precară a cetățenilor de rând. Revenind la subiectul nostru, apăruseră zvonuri că era în fază avansată de negocieri, preluarea pachetului majoritar de acțiuni al băncii de investiții, de către consorțiul de stat francez.

Conștientizând pericolul, Gabriel și-a dat seama că este nevoie să stea cât mai departe de politică și, că, trebuie să-și apere cu toate mijloacele locul de muncă. De asemenea, liniștea oarecum suspectă instalată între el și șefii de la sucursală, i-au întărit suspiciunile că, după alegeri vor avea loc schimbări în sistem. Și pentru ca toate acestea să nu fie de ajuns, Emilia a început să acuze dureri în zona lombară, existând pericolul unei nașteri premature. În felul acesta, la sfârșit de săptămână

mână au hotărât să meargă acasă la părinți, întrucât erau înscriși toți, la același medic de familie.

*

Duminică 6 iunie, stabilită ca fiind ziua primului tur de scrutin al alegerilor locale, evenimentul nu a ocolit nici gospodăria familiei Georgescu. Gabriel fiind o persoană destul de populară, ca să nu spun apreciată în comună de prietenii și de foștii săi colegi de gimnaziu, a considerat că este necesar să participe la vot. Cum soția și părinții săi au refuzat acest lucru, a mers singur, așezându-se tăcut pe rândul votanților la secția unde era pe listă. A votat și a ieșit repede din clădire, ferindu-se să discute cu cineva. Ghinionul lui a fost primarul, încă pe funcție, aflat la vreo câteva sute de metri depărtare de secție, care l-a oprit prietenește:

- Vai de mine, cum de ai venit singur domnule director? Pot să trimit imediat o mașină să îți aducă și pe părinții dumneavoastră! Cât stăm noi aici, dâșii vor vota, după care vă va duce șoferul meu pe toți acasă.

Luat prin surprindere de amabilitatea primarului, Gabriel a găsit repede o scuză:

- Tata nu se simte bine, iar mama după cum o cunoașteți, în cazul acesta nu poate pleca de acasă.

Insistând interesat să-și îndeplinească scopul, primarul a venit pe loc cu soluția:

- Uite cum facem: merge mașina și te duce pe dumneata acasă și-i rogi pe părinți să completeze și să semneze o cerere pentru urna mobilă.

I-a dat două cereri tip, dintr-un top mai mare pe care îl avea asupra lui.

- E bine și așa! I-a răspuns Gabriel, mulțumit că scăpa de interlocutor și că va ajunge mai repede la domiciliu.

A luat cele două cereri însă, ajuns acasă, cu chiu cu vai abia a reușit să-și convingă părinții să le completeze. Spre seară după cum se și aștepta, cu două ore înainte de închiderea urnelor, mașina primarului era la ei la poartă cu urna mobilă, însoțită de câteva persoane conform procedurii.

Gabriel i-a poftit în casă pe coridor, părinții lui au primit câte un buletin de vot și o ștampilă, au votat fiecare separat, introducând apoi buletinele în urnă.

Membrii comisiei fiind foarte grăbiți să se întoarcă cu voturile înainte de ora stabilită, au părăsit locuința familiei Georgescu să ajungă la toți solicitanții din listă.

Petrecându-i până la poartă, când a intrat în curte a fost certat de Emilia:

- Pentru ce am venit noi azi aici?! Eu nu fac politică și nu suport astfel de lucruri!

- Stai dragă liniștită... de ce te superi? N-a venit nimeni să-ți ceară ție votul! Au votat părinții mei și, sincer să fiu, nici măcar nu mă interesează cu cine au votat!

- Dacă este așa, te rog să mă duci înapoi la apartament! Tu mâine ai treabă la bancă. Cum nu mă simt prea bine, poate acolo am să stau și eu la noapte liniștită!

Prins la mijoc, Gabriel a acceptat, să n-o supere mai tare. Fără vreun alt comentariu, cu ochii aproape în lacrimi, senioarea a închis poarta în urma lor, izbucnind în plâns de cum a intrat în casă:

- Ce-i femeie cu tine? Lasă-i să meargă unde vor, dacă aici nu le place!

- Nu-i vorba de niciun plăcut. Ceva nu este bine, nu se leagă, nu știu, se descătușă îngrijorată aceasta, după care își șterse cu o batistă lacrimile ce i se prelingeau pe față.

- Nu mai plânge. Hai să mâncăm și să privim la televizor cum se termină votarea!

- N-am poftă de mâncare. Mănâncă ce dorești, pe mine lasă-mă să-mi revin!

Dinspre grajd tropotul calului s-a auzit până pe hol:

- Ai adăpat calul în seara asta?

- Of!... Uite că am uitat, de când au venit ăștea cu urna!

- Nu înțeleg de ce mai stai? Mergi la cal să-l adăpi și, când te întorci găsești mâncarea pe masă.

Cu toate că era târziu, ultimile raze de soare încă mai zăboveau intenționat pe cer, să prindă și ele veștile schimbării. Aflat pe drum cu aceeași stare de spirit, Gabriel trăgând cu coada ochiului să vadă ce se întâmplă în secțiile de votare organizate la școala generală din localitatea lui Dorel, a rămas foarte surprins să vadă că nu prea mai era nimeni pe acolo. Câțiva inși agitați în fața primăriei, gesticulau unii la alții neavând argumente mai convingătoare. La cârciumă însă, lume multă, români, țigani, bărbați și femei, muzică, mirosuri de mici și alcool cât cuprinde... Din instinct a apăsat pedala de accelerație să se îndepărteze cât mai repede din zonă. Tot din instinct, în apropierea băncii a tras mașina pe dreapta și a oprit la poartă. Ca și când ar fi fost acolo să-l aștepte, a ieșit să-l întâmpine paznicul. Gabriel fără să coboare, l-a salutat:

- Să trăiești, Nicolae. Ai fost azi la vot?

- Să trăiești, șefule! Imediat ce vine Poliu, voi merge și eu pe ultima sută de metri.

Acesta aflat pe drum, văzând mașina șefului a venit într-o fugă să-l salute:

- Să trăiți, bine v-am găsit!

- Să trăiești, nea Poliule. După cum văd eu, pari întristat!

- Da șefule, pentru că nu am de ce să mă bucur.

- Cum așa!?

- Simplu: pleac-ai voștri, vin ai noștri, noi rămânem tot ca proștii! Cred că va ieși primar un șofer, votat de toate neamurile lui de manivele!

- Dumneata nu ești mulțumit că se face o schimbare?

- Sincer să fiu... sunt! Dorel făcuse aici o gașcă de șnapani, că nu se mai săturau! Țsta, șoferu' dacă vine primar, în patru ani nu prea are timp să-și facă și el gașcă, pentru că tot noi îl vom da repede afară. Știi și dumneata cum era pe vremea lui Ceaușescu, cu rotirea cadrelor!

- Ești priceput în ale politicii, nea Poliule!

- Sunt șefule. Nu intrați înăuntru?

- Nu intru. Azi e duminică, așa că mergeți dumneavoastră și predați-vă tura unul la celălalt!

Nicolae fiind lângă el, l-a tras de mână și au intrat amândoi în clădire. La rândul său, Gabriel pornind mașina, când a ajuns în fața blocului, a găsit parcare ocupată de câteva autoturisme cu numere străine.

Presupunând că sunt ale unor musafiri veniți la vecinii de pe scară, a ocolit clădirea ca să-și parcheze mașina sub balconul apartamentului lor. Intrați în casă... liniște. Emilia văzându-și soțul tensionat, a luat ea repede inițiativa:

- Merg să frig niște cartofi, câteva ouă ochiuri, mai avem roșii și brânză în frigider... avem ce mânca în seara asta! Tu, dacă vrei, odihnește-te pe patul din dormitor. Te anunț când voi termina, mâncăm și, după aceea ne putem odihni.

A doua zi fiind luni, fără să-și mai bea cafeaua, Gabriel a lăsat doar un bilet pe masa din bucătărie, prin care își anunța soția că va merge mai repede la muncă. Până la bancă, pe drum nu a întâlnit pe nimeni. Doritor să afle cine este noul primar, de cum a pus mâna pe clanța porții, Poliule era acolo:

- Bună dimineața. Ai avut probleme în noaptea astai?

- Nu șefule însă, văd că dumneata nu ai somn! Nu știu cum se face că eu abia aștept să ajung acasă să-mi prind nevasta în pat și să mă așez frumos lângă ea!

- Pasărea mălai visează, nea Poliule!

- O visa șefule... măcar sunt vise frumoase! Acum dacă tot ai venit, pun repede de două cafele?

- Da, chiar te rog. I-a răspuns Gabriel urmând să intre în biroul său unde, a pornit calculatorul să extragă datele de transmis către sucursală. În nici zece minute Poliu a apărut cu două cești aburinde de cafea:

- Foarte bine. Ia loc pe scaunul meu până scot dobânzile la imprimantă. Glumeț, Poliu văzându-se pe scaunul șefului, nu s-a abținut să nu facă o glumă:

- Așa da. Acum sunt și eu director! Îmi pare rău că nu este nimeni aici să mă vadă!

- Cum nu este nimeni, domnule? Eu ce sunt!?

- Ai fi șefule dar, dumneata ai treabă și eu sunt obligat să te supraveghez!

- Ei, de data asta cam ai dreptate matale! L-a secondat Gabriel, întorcându-și scaunul să poată vorbi cu Poliu:

- Ia spune-mi, chiar a pierdut Dorel alegerile?

- Sută la sută, nu mai este primar!

- Și ce va face în cazul acesta? Cei de la partid, nu-i vor găsi un loc calduț pe la oraș?

- Nu cred șefule. În politică dacă ai pierdut o dată, ești mâncat! De Dorel nu-mi fac griji, are bani destui, numai aici la noi doar știi și dumneata câte depozite și-a făcut. Cum îl cunosc eu, învățat cu șmecheriile, nu se va lăsa până nu își va face loc pe undeva. De mai mult timp tratează mătușe-sa cu contabila șefă de la Severin, să-l aducă aici..

- Dumneata ai mai multe informații decât mine! L-a întărâtat Gabriel să mai afle câte ceva.

- Eu spun ce am auzit. Acuma,... nu știu dacă se și poate!?

- Nu prea se poate, nea Poliule! Și așa avem probleme cu directorul, care îmi reproșează că nu ne acoperim cheltuielile de personal, dară-mi-te să mai angajăm și pe alții!

- L-or lua la ei, la Severin, că sunt pe mână și asta este dispus să plătească.

- Ei, atunci să fie sănătos, iar noi să ne vedem de-ale noastre!

În timp ce discutau, imprimanta se apropia să termine de tipărit extrasele de dobânzi. După ce Gabriel și-a băut cafeaua, Poliu luând ceștile să le spele, a părăsit imediat biroul întrucât i se apropia ora de schimb.

Prima care a apărut la muncă a fost casiera, urmată în-deaproape de Jan, venit să-și preia și el tura. Ajungând-o din urmă, pe hol a salutat-o politicos:

- Sărut mâna doamnă, azi ați ajuns înaintea contabilei! Înțelegând aluzia, Poliu i-a retezat-o scurt:

- Hai Jane, lasă vrăjeala și vino să semnezi procesul-verbal!

Cu hârtiile de la imprimantă în mână, Gabriel ieșind pe hol a salutat-o și a ajutat-o să deschidă gratiile de la casierie. Văzându-l și pe Jan, l-a luat imediat în primire:

- Bine-ai venit domnule! Cum de-ai reușit să ajungi mai devreme la muncă? Să nu-mi spui că tu vii direct de la votări!

- Păi... cam de acolo și vin, domn' șef. Avem un primar nou, parfum de om!

Apropindu-se de Gabriel, acesta l-a simțit că băuse:

- Nu cumva te-ai fi parfumat și tu cu el?

- Acuma de, era și cazul!

- Jane, dacă vine cineva să-ți pună fiola, îți pierzi serviciul! Dorel și Busu, sunt cu ochii pe tine!

- Nu mi-e frică de ei, că n-au ce să-mi facă! Fiecare cum își așterne, așa se și culcă. I-a răspuns Jan, după care a luat mătura și a început să facă curat pe aleile din curte, până la grupul sanitar. Poliu jenat de situație, abia a reușit să întrebe:

- Ce fac șefule, că Jan nu mi-a semnat predarea!?

Prins la mijloc, Gabriel a fost salvat de casieră:

- Lăsați-l în pace. Poate are și el pe undeva dreptate!

Eu cunosc mai multe de la bărbatu-meu, că doar știți, e polițist și, chiar dacă au făcut chef după vot, nu s-a întâmplat nimic. De bine, de rău, Jan e conștiincios, mai bea și el câte o dată însă, nu depășește limita.

- Înseamnă că și despre mine cunoașteți foarte multe lucruri!

- Se cunosc, bine-nțeleasă însă, despre dumneavoastră nu vorbește nimeni,... deocamdată.

- Bine doamnă, în cazul acesta trag nădejde că mă veți pune la curent dacă aflați ceva. Continuă îngândurat Gabriel.

După aproape o oră a apărut la serviciu și contabilă. Aflat în birou, Gabriel și-a dat seama de acest fapt auzind în surdina vocile celor două femei venind dinspre contabilitate. În scurt timp au început să apară și clienții, semn că activitatea băncii nu a fost afectată cu nimic de alegeri. Întrucât era hotărât să rămână toată ziua în agenție pentru a nu scăpa lucrurile din mână, luând la răsfoit câteva dosare s-a speriat când, ușa biroului s-a deschis brusc, ca să apară în prag Emilia, foarte agitată:

- Ce-i cu tine? S-a întâmplat ceva acasă?

- Nu, eu am probleme. De dimineață, cum ai plecat tu, copilul s-a mișcat altfel decât sunt obișnuită, iar acum simt dureri în zona lombară.

- De ce nu mi-ai dat telefon să vin acasă?

- N-a fost nevoie, m-a adus mașina de la noi, aveau oricum de mers în zonă, așa că pe mine m-au lăsat aici,

Îi răspunse aceasta așezându-se ușor pe scaunul din fața biroului.

- După calculul tău, câte zile mai sunt până la naștere?

- Păi, au trecut 250, să mai fie vreo douăzeci... plus, minus câteva zile.

- Stai liniștită, rămâi aici până merg eu să aduc mașina. În cel mult zece minute sunt înapoi. O rog pe contabilă să-ți facă un ceai.

- Nu, nu-mi trebuie. Dacă este, aș bea puțină apă rece

Gabriel ieșind imediat din birou, a rugat contabilă să îi aducă un pahar cu apă și să aibă grijă de ea până când se întoarce. Obișnuit să meargă destul de repede, drumul până la apartament i s-a părut o veșnicie. Îl mistuiau fel și fel de gânduri, emoția unui eveniment neprevăzut aproape că-l paralizase. De cum s-a urcat la volan a stat câteva clipe să-și limpezească mintea și, în mai puțin de un minut era în fața agenției. Jan fiind pe fază, a venit la mașină să-l întrebe:

- Șefule, deschid poarta să parcați mașina în curte?

- Nu Jane, pentru că plecăm imediat.

În timp ce vorbeau, a venit și Emilia. Gabriel i-a deschis portiera din spatele său, rugând-o să intre. Jan neștiind ce se întâmplă, a privit buimac cum se îndepărtează mașina din fața agenției. Întorcându-se pe hol, s-a gândit că poate lua informații suplimentare de la doamne. Tremurând de furie, de cum l-a văzut, contabilă și-a ieșit din minți:

- Jane, tu cu cine ai votat ieri?

- Cu Dorel, cu cine altul să votez!

- Eu știu că ai cheuit az'noapte cu Cepraz, șoferul. E adevărat, sau nu?

- Mă, doamnă, eu dacă am băut, am băut pe banii mei și dacă am stat, mi-a zis Popescu, șeful de post să stau, ca să nu se încaiere cineva pe acolo!

- Și acum ce dorești de la mine?

- Nu doresc nimic. Îmi pare rău că mă suspectezi de ceva ce nu am făcut!

Ascultându-i, casiera a intervenit încă o dată în apărarea lui Jan:

- Toată noaptea bărbatul meu cu câțiva oameni de-ai lui au asigurat paza și ordinea în comună. Jan e prieten cu Dorel și, nu cred că a votat împotriva lui!

- În comună la dumneata lumea este altfel decât aici. Jan e taler cu două fețe: ascultă de șeful de post care, știu bine cum primește bani de la toți șoferii ce trec pe aici. Cu ce crezi că-și face vila de la Scăpău?

Simțind că bate aproape și la soțul ei, casiera n-a întârziat să-i dea replica:

- Nu știu nimic și, nici nu mă interesează de alții! Fiecare răspunde de ceea ce face!

Norocul acesteia a fost cu un client venit să-și depună banii la casierie, fapt ce a determinat-o să părăsească imediat biroul.

*

Aflați pe drum să ajungă la medicul lor de familie pentru o eventuală trimitere la spital, la fiecare respirație a soției îi bătea și lui Gabriel inima, cât să-i sară din piept. Ajunși la cabinet, norocul lor a fost că doamna doctor abia terminase de consultat ultimii pacienți.

Uitându-se cu atenție la gravidă, a înțeles imediat despre ce-i vorba:

- Domnule Gabriel, foarte curând familia dumneavoastră se va mări cu încă un membru. Acum ar fi bine să rămân eu și cu doamna Emilia, pentru un consult mai

amănunțit. Vă rog să nu vă supărați că vă trimit să stați pe hol!

- Nu, nu mă supăr. Aștept! I-a răspuns acesta îngrijorat de o eventuală complicație în legătură cu sarcina soției. După o jumătate de oră a fost poftit înăuntru:

- Acum că sunteți amândoi de față, iată cum stau lucrurile: doamna Emilia a intrat în ultima lună de sarcină și, din cauza mărimii fătului și a vârstei dânssei, nașterea se va face prin cezariană. Că va fi în zilele următoare sau, peste două-trei săptămâni, are nevoie de supraveghere medicală. Nu vă indic niciun spital din Turnu Severin, eu am o cunoștință de familie la Craiova, profesor de specialitate, așa că vă trimit acolo. Nu vă costă nimic, doar un buchet de flori pentru soția dânsului. Trimiterea o voi face acolo cu data de mâine, eu îi voi da un telefon și, veți fi așteptați la Spitalul Regional din Craiova. Vă dau de asemenea și o rețetă pentru astăzi, ca să aveți medicamentele necesare cu prescripțiunile pe ele, pentru două zile. Gata, nu mai stați pe gânduri, va fi băiat, vă felicit și vă urez, drum bun!

- Vă mulțumim mult, ținem legătura!

Farmacia fiind foarte aproape, au cumpărat medicamentele prescrise, după care au ajuns la mașină Emilia neștiind ce să facă mai întâi și-a întrebat soțul:

- Nu trecem prima dată pe la ai tăi să le spunem nou-tățile?

- Nu. Întâi mergem la apartament să pregătim bagajele tale. După aceea îi anunț pe cei de la sucursală că voi lipsi două zile și, după-amiază mergem la maică-mea. Întrucât trebuie să fim mâine la ora zece în Craiova, vom pleca de acolo.

- Bine. Așa vom face!

Emoțiile consultului și teama Emiliei față de procedurile spitalicești prin care urma să treacă, au fost recep-

tate și de fătul său care, aflat oricum în simbioză organică cu dânsa, a încetat miraculos să o mai deranjeze.

- Nu te odihnești până mă întorc eu de la bancă? A întrebat-o, precaut, Gabriel.

- Deocamdată copilul este liniștit și mă simt mai bine. Voi lua și medicamentele prescrise, așa că mergi la serviciu să-ți rezolvi problemele tale!

- Bine, am să mă întorc cât pot de repede!

Fiind în ziua de luni, activitatea la agenție a fost destul de aglomerată. Gabriel doar ce a intrat în birou că a și primit un teanc de documente spre a fi introduce în programul de operare al calculatorului. Tot atunci contabilă i-a spus că a fost căutat la telefon de director:

- Bine, mulțumesc, rezolv hârtiile astea și vorbesc după. Clienții care mai vin până la sfârșitul programului, îi vom contabiliza cu data de mâine.

- Am înțeles. După care contabilă a părăsit biroul.

Uneori, dacă se mai întâmpla ca la operarea documentelor să apară și erori, de data aceasta lucrurile decurgând foarte bine, Gabriel a reușit într-o jumătate de oră să aibă situația încheiată. A scos de asemenea și datele pentru operativă de a doua zi. Ajungând cu ele la contabilitate, amintindu-și de director, a format numărul de telefon și i s-a răspuns imediat:

- Să trăiți domnule director, Georgescu sunt!

- Să trăiești!... pe unde umbli, domnule?

- Îmi cer scuze însă, am mers cu nevastă-mea... știți, mai are puțin și naște!

- Bine, bine, am auzit, înțeleg. Dacă mai apare ceva, te rog să mă anunți!

- Domnule director, am pus toate lucrurile la punct și, mâine, trebuie să o internez la Craiova! Eu mă voi întoarce la fel ca azi, pentru raportările de operativă.

- Bine dragă, rezolvă-ți treaba și ai grijă să lași totul în ordine!

- Mulțumesc mult, aveți toată încrederea, cu stimă!
Fiind de față și doamnele, contabilă a intervenit „salvatoare”:

- Mergeți fără grijă, veți găsi la întoarcere documentele pe birou! Fără să mai zică nimic, Gabriel s-a uitat încă o dată atent peste tot și a ieșit din clădire. La poartă era așteptat de paznic:

- Sunt probleme șefule?

- Sper să nu fie, Jane! Hai că mă grăbesc, discutăm după ce mă întorc.

- Sănătate și drum bun!

- Mulțumesc, să fie!

Paznicul privind cum șeful său a pornit mașina și s-a îndepărtat de bancă, încercând să închidă poarta, a tras de ea și Dorel:

- Ce faci Jane, nu vrei să mă lași înăuntru?

- O, că mă speriași primare! Nu te-am observat, scuză-mă!

- Păi, dacă ești tot timpul cu ochii după mașina șefului, este și normal!

- Nici chiar așa. Du-te înăuntru că sunt doamnele acolo!

Fără să mai bată la ușă, Dorel a intrat la contabilitate:

- Sărut mâna, sărut mâna!

- Ce faci Dorele, te-ai văzut cu Cepraz, noul primar?

- Ce să fac? Pe dracu! Azi nu a venit, încă e la chef și o va ține așa toată săptămâna!

- Tu ai mai verificat voturile? Nu ai găsit nimic ca să faci contestație?

- Sunt 135 de voturi diferență între noi. N-am nicio șansă, a verificat și Busu, nu mai e nimic de făcut.

- Atunci vorbește cu consilierii și convinge-i să te pună viceprimar!

- Nu pot daică să fac lucrul acesta! Cum să fiu eu subalternul unui șofer! Rămân consilier simplu și, mai

vedem cum vor evolua lucrurile! L-am văzut pe șeful vostru că a plecat cu mașina. El, ce treabă are?

- Trebuie să-i nască muierea și am înțeles că, au o trimitere la Craiova.

- Da?! Atunci aici e rost de chef!

- Chef pe dracu! Țsta e cu ai lui: cu Jan, cu Popescu... nu e cu noi!

- Dacă nu e, îl facem noi să fie! Doar știi în ce condiții s-a înființat banca aici și că, pe director îl avem la mână!

Casiera cu bun simț, pentru a nu participa la discuția ce devenise privată, a ieșit din birou justificându-se că are de numărat banii încasați. Văzându-se singuri, contabilă a continuat:

- Eu știu care-i treaba însă, l-am văzut și pe el intrând la arhivă. Sigur a găsit dosarul cu facturile noastre de la CAP.

- Și crezi, mătușă, că s-a prins de ce-am trecut noi acolo?

- După câte îl cunosc, sunt sigură că s-a prins! Până și directorul mare îi vorbește foarte frumos! Ca să-l ținem în frâu, noi nu avem cum însă, o om rezolva cu Jan, veriga lui slabă. Trebuie doar să pândim momentul.

Acesta presimțind ce se discută, fără a mai bate la ușă a intrat subtil înăuntru:

- Ce secrete se discută aici de a plecat și casiera din birou?

- E femeie cu bun simț, pe care văd că tu nu-l ai! l-a răspuns Dorel, răutăcios.

- Stai domnule, nu te supăra, am intrat și eu, na, că poate mă puneți la curent cu noile știri! Dacă aveți nevoie de mine, oricând vă stau la dispoziție!

- Nu avem nevoie de ajutorul tău! Ești taler cu două fețe și nu prezinți nicio garanție! Du-te și pupă-te cu

Cepraz, că pe el l-ai susținut! A izbucnit la fel de răutăcioasă, contabilă.

Simțindu-se mai mult decât jignit, nici Jan nu a întârziat s-o atace:

- De unde știi dumneata treaba asta? Ți-o fi spus-o cumva,... Busu?

- Pleacă de aici, nerușinatule! Deci tu ești ăla care bagi zăpăcie în casele oamenilor! Nu mă face că acum dau telefon la oraș să vină cineva să-ți pună fiola... că doar ai stat la cârciumă toată noaptea!

- Dă telefon unde vrei! Și dacă nu iese nimic în fiolă, voi avea grijă și eu de dumneata pe parcurs!

Prins între ciocan și nicovală, ca să întrerupă cearta, Dorel a luat atitudine:

- Terminați cu prostiile astea, că sunt sătul! Jane, hai să mergem în curte până își mai revine, că doar o cunoști de ce este în stare!

În acel moment intra pe poarta agenției casierul cantinei de la Gogoșu, pentru depunerea banilor din săptămâna ce abia trecuse. Cei doi părăsind biroul, i-au oferit contabilei posibilitatea să-și rezolve problemele de serviciu. Pe scări, Jan și-a luat prietenul de mână să-l asigure de sprijin:

- Îmi pare rău Dorele că nu ai câștigat tu! De acum încolo tot pe tine mă bazez și ce-mi vei cere, se va rezolva!

- Mulțumesc Jane, avem nevoie unul de altul. Zilele acestea sunt ocupat cu predarea mandatului și vom discuta după.

În timp ce vorbeau, în fața agenției a oprit mașina lui Silviu. De cum s-a dat jos și i-a văzut împreună, a mers bucuros să-i salute:

- Vă salut pe-amândoi... să trăiești, primare!

- Mă, tu nu știi că eu nu mai sunt primar?

- Atâta timp cât încă nu ți-ai predat gestiunea, tot tu ești! O contestație, o șmecherie, se pot întâmpla multe, ce naiba...fii băiat deștept! Întorcându-se apoi către Jan:

- Mă, unde-i șeful tău, că nu îi văd mașina?

- Are treabă cu nevastă-sa, doar știi că e gata să nască!

- O, e de bine! Facem chef când se întoarce.

- Măine după amiază el trebuie să se întoarcă. Îl găsești aici sigur! A completat convins fiind și Dorel.

- Atunci, primare, hai noi să mergem și să nu-i mai încurcăm!

- Gata sunt.

Așa au ieșit pe poartă lăsându-l pe Jan cu buzele umflate. În centrul comunei, atât la cârciumă cât și pe stradă fel și fel de oameni: unii cu probleme, cei mai mulți gură cască, să afle și ei noile schimbări. Pe holul primăriei consilierii de la partidul lui Dorel îl așteptau cu noi ordine. Înainte de a coborâ din mașina lui Silvan, a fost întrebat de acesta:

- Mai este valabil actul semnat de noi, cu concertul?

- Acum, dacă am pierdut alegerile, a picat și înțelegerea! Sunt foarte multe cheltuieli de acoperit din campanie și nu știu cum o să mă descurc. De bine, de rău, am auzit că sârbii ți-au dat ceva bani, așa că tu nu ești în pagubă!, i-a răspuns Dorel, timorat și cu amărăciune în glas.

- Da, sârbii sunt corecți chiar și atunci când pierd, nu-și încalcă promisiunile. La noi la români, vai de capul nostru! A încheiat Silvan pornind dubița cu roțile scrâșnind de pe loc, întrucât își propusese ca până la sfârșitul zilei să pornească și să facă primele șarje de ulei, cu presa cea nouă.

*

PARTEA A DOUA:

PUNTEA SÂNZIENELOR

Emilia până să-i vină soțul de la serviciu, s-a apucat de curățenie în apartament. Respirând mai greu, pentru a evita orice risc, s-a așezat de mai multe ori pe patul din dormitor să se odinească. Așa a găsit-o Gabriel când a ajuns acasă:

- Ce-i cu tine? Îți este rău?!

De cum l-a auzit, a deschis ochii și i-a răspuns calmă:

- Nu-ți face griji, mă simt bine și vezi că am scos din frigider niște mâncare să avem pe drum. Încă nu sunt hotărâtă ce haine să iau cu mine.

Ascultând-o, Gabriel a concluzionat:

- Strictul necesar: lenjerie intimă câteva schimburi, prosoape, vată, săpun, pastă de dinți... știi tu! La spital sigur vei primi un halat de-al lor și, dacă va mai fi nevoie de ceva, cumpărăm din oraș.

- Bine zici de halat însă, dacă nu o să-mi placă ce-mi dau ei, îl iau pe cel de acasă, că este nou.

- Faci cum crezi, sper să nu fie probleme!

Spre seară înainte de asfințit, cu bagajele în mașină au pornit spre domiciliul părinților să petreacă noaptea acolo. Trecând pe lângă bancă, lucrurile păreau a fi în ordine. La primărie însă, mai multe persoane destul de agitate, așteptau în parcare din fața acesteia.

- Ce-i cu atâția oameni aici? Că doar s-a terminat programul de lucru, a întrebat Emilia, curioasă.

- Așa-i după alegeri. Probabil, o fi venit noul primar cu consilierii lui, să facă transferul de funcție. l-a răspuns Gabriel, dându-și cu părerea.

- Cum? Prietenul tău a pierdut alegerile?

- Asta e...! În politică câștigi, pierzi, lupti în continuare!

- Nu numai în politică, așa-i peste tot!

Atent la drum, Gabriel și-a văzut de condus fără a mai scoate niciun cuvânt până acasă. Acolo, liniște: părinții plecați la câmp cu căruța, în curte câteva găini scăpate din țarcul lor, îi așteptau cotcodăcind. Numai bine când să deschidă poarta, se vedeau venind și aceștia. Gabriel a așteptat până ce să intre căruța, ca mai apoi să parcheze mașina în spatele ei.

- Ce-i cu voi de v-ați întors așa repede? I-a întrebat, foarte surprinsă, mama, privind către Emilia.

- Mamă, nu te speria, e de bine. Am fost la doamna doctor și, pentru a evita orice complicație, mi-a dat o trimitere la Craiova, să rămân acolo până nasc.

- O, Doamne, cum așa? Că eu nu pricep!

- Nașterea va fi prin cezariană și din această cauză trebuie internată. A lămurit-o Gabriel.

Dintr-o dată chipul mamei s-a posomorât, de parcă toate grijile lumii i se așezaseră pe umeri cât s-o îngenucheze. Văzând-o așa de speriată, Emilia a cuprins-o în brațe:

- Mamă, noi știam încă de la început că așa va fi. În ziua de azi peste jumătate din nașteri se fac prin cezariană. După naștere, dacă totul va decurge bine, într-o săptămână îmi vor da drumul!

- Voi știți mamă. Numai să-mi spuneți cu ce să vă ajutăm?

- Deocamdată cu nimic, vom vedea pe parcurs de ce mai este nevoie. Măine trebuie să fim acolo înainte de ora nouă, așa că vom pleca devreme.

Seara au petrecut-o în mod firesc, ocolind să aducă vorba despre spital sau, de ceva rău, întrucât se știa cât este de superstițioasă mama lui Gabriel. În felul acesta, cei tineri au mers să se odihnească în camera de trecere, unde deja se obișnuiseră. Seniorii au mai stat o perioadă trezi, emoționați probabil, de bucuria ce le-o va aduce în casă nașterea nepoțelului. În jurul orei cinci dimineața, întreaga familie era în picioare. Glasurile proprietarilor au trezit și animalele din curte, învățate să fie hrănite la prima oră. Deschizând ușa grajdului cu botul, calul simțind că ceva trebuie să se întâmple, aștepta și el cu capul întins peste gard, ivirea stăpânilor.

- Ați luat tot ce vă trebuie pentru drum?

- Da mamă: actele sunt la noi, bagajele în mașină, în cameră am făcut ordine, trebuie doar să plecăm. I-a răspuns, în șoaptă, Gabriel.

S-au îmbrățișat de rămas bun, seniorul Georgescu le-a deschis poarta, iar pe mamă au podidit-o lacrimile, rostind rar printre buze;

- Dumnezeu să vă ajute, mamă!

- Noi ce facem? Nu ne apucăm să potolim animalele? A intervenit seniorul, văzându-și soția atât de afectată, pentru a o scoate din starea în care se afla.

- Da, imediat. Dacă vrei, mergi și pune iarbă în iesle la cal, deoarece a ieșit din grajd. Eu vreau să mai rămân puțin în cameră. Când se va lumina bine, vom da de mâncare la porci, la păsări, după aceea ne vom repezi și la câmp.

Drumul de Craiova pentru cei tineri a decurs fără incidente, cu excepția câtorva mașini care, venind din față l-au deranjat pe Gabriel, având faza lungă aprinsă. Ajunși la destinație au tras mașina în partea de nord a spitalului, unde era amenajată o parcare atât pentru vizitatori, cât și pentru personalul acestuia. Întrucât nu se făcuse ora nouă, fiind o piața volantă în imediata vecinătate, au mers să caute flori. Dincolo, peste bulevard, încă nu se stinseseră luminile de pe aleile parcului Romanescu, oferind trecătorilor un peisaj de basm. În piața de flori, încă de la prima oră fiind aglomerație, cei doi obișnuiți cu liniștea monahală de acasă, se simțeau stingheri.

Obosită de drum, Emilia l-a rugat pe Gabriel să cumpere un buchet de crini, ea rămânând în mașină. Întors repede, mirosul puternic al florilor i-au agravat starea, lucru resimțit și de făt, care, mișcându-se nervos i-a pus pe amândoi în alertă. Prima grijă a soțului a fost să deschidă geamurile ușilor din spate și să așeze gravida

într-o poziție cât mai comodă, să se liniștească. După câteva minute a întrebat-o îngrijorat:

- Te simți mai bine?

- Copilul s-a liniștit, sper să nu apară și altceva până când vom lua legătura cu doctorul! N-ar fi mai bine să mergem la camera de gardă a spitalului, și să-l așteptăm acolo?

- Sunt de acord, este o idee bună.

În felul acesta au luat actele și au închis mașina, lăsând-o în parcare. Intrarea de la urgențe fiind aproape, doar ce au urcat scările și s-au așezat pe o canapea de piele aflată pe hol, în fața cabinetului. O asistentă vâzând gravida, s-a apropiat repede să vadă despre ce-i vorba:

- Vă doare burtica? A întrebat curioasă.

- Avem o trimitere aici și îl așteptăm pe domnul profesor. I-a răspuns timidă Emilia.

- Domnul profesor...!? Dacă știe de dumneavoastră, e foarte bine! Lăsați trimiterea să o înregistrăm. Dânsul vine înaintea tuturor la serviciu, mai ales că azi de dimineață are consultații și, după-amiază, cursuri la facultate.

Exact așa s-a și întâmplat: un domn distins, trecut bine de cincizeci de ani a apărut pe hol, a salutat pacienții care ocupaseră spațiul din fața ușii, rugându-i să fie lăsați să intre în cabinet. Nu după mult timp, aceiași asistentă a ieșit la ușă cu mai multe trimiteri în mână, strigând prima dată numele familiei Georgescu. Auzindu-se chemați, cei doi au intrat împreună, înăuntru:

- Bună ziua, noi suntem! A vorbit, emoționată, Emilia.

- Da, știu, luați loc. I-a răspuns profesorul. O cunosc pe doamna doctor a dumneavoastră, mi-a fost studentă. Dacă v-a trimis la noi, știe ea de ce! Așa că, făceți-vă

comodă și mergeți în spate să vă dezbrăcați pentru consultație!

Privind către Gabriel, a continuat liniștit:

- Domnule Georgescu, dumneavoastră așteptați aici până văd eu despre ce-i vorba.

Încremenit pe scaunul de lângă birou, Gabriel simțea furnicături pe piele la fiecare bătaie a inimii. Din spatele perdelei se auzeau glasurile profesorului și asistentei sale. Timpul scurs i s-a părut o veșnicie, cu toate că procedura nu a durat mai mult de cinci minute.

- Vă felicit, în curând veți avea un fecior! Pe doamna dumneavoastră o vom interna aici, la etajul trei, pe secția mea. Din cauza vârstei, va naște prin cezariană. Mă voi ocupa personal de dânsa!

- Vă mulțumim mult și vă rămânem datori, domnule profesor!! A apucat să spună Gabriel.

- Ce datorie, domnule? Fii serios, eu îmi fac atribuțiunile de serviciu! Mergeți pe hol că va veni cineva să vă preia.

Din cauza emoțiilor prin care trecuse, Emiliei i se prelingeau pe obraz câteva picături de transpirație. Vâzând un loc liber pe canapeaua din hol, l-a rugat pe Gabriel să o ajute să se așeze acolo. Dorind să-și ștergă fața, l-a întrebat:

- N-ai cumva o batistă la tine?

- Am, cum să nu! l-a răspuns, scoțând din buzunar batista sa, pentru a o șterge el cu blândețe.

- Gata, mulțumesc, este în ordine!

Împăturind batista, Gabriel neobișnuit cu mirosul caracteristic de spital, a fost salvat de o asistentă cu câteva acte în mână, strigând pe hol:

- Cine este doamna Georgescu Emilia?

- Aici este! A răspuns, din reflex, Gabriel.

Auzindu-l, asistenta într-un halat de un alb impecabil, a venit la dânsii să preia grvida, adresându-i-se direct:

- Sunteți soțul?
- Da, eu sunt.
- De dumneavoastră este nevoie să mă ajutați până urcăm la etajul trei. Pe secție, nu aveți voie. Puteți aștepta pe scuarul de la scări, până vă internăm soția.
- Știți, bagajul este în mașină. Pot să-l aduc repede aici?

- Da, îl puteți aduce însă, vom selecta ce trebuie, restul îl luați înapoi acasă.

Gabriel, făcându-i semn Emiliei că se întoarce repede, a ieșit alergând din clădire. Ajuns la mașină, de cum a deschis portiera, a simțit mirosul puternic de flori ce intrase până și în husele de la scaune. Luând buchetul de crini, trolerul cu haine din portbagaj și plasa cu mâncare, s-a întors în spital. Pe hol întâlnindu-se cu profesorul, a fost luat în primire:

- Ce faci domnule, unde mergi cu bagajul acesta?
- Mă scuzați, domnule profesor, nu va rămâne aici. Mi-a zis asistenta că va alege dânsa ce trebuie, iar restul îl duc înapoi acasă. Din partea mea poftiți acest buchet de flori, este pentru dumneavoastră!

- Cine v-a spus că mie îmi plac foarte mult crinii?

- Nimeni, domnule profesor, din intuiție, știți!

- Mulțumesc, voi ruga o asistentă să îi pună într-o vază aici pe hol, să nu mai miroase așa pregnant a medicamente. Da, poți să mergi sus și să-ți rezolvi treburile!

- Am înțeles, o zi bună ! Voi ține legătura cu dumneavoastră! După care a urcat într-un suflet scările până la etajul trei unde era așteptat în fața ușii de Emilia.

- S-a rezolvat așa repede?
- Da, în salon cu mine, mai sunt două doamne. Femeia de serviciu îmi pregătește patul, mi-a adus un capod curat și, am înțeles că pot folosi prosoapele aduse de acasă.

- Dacă îți este foame, ai în plasă pachetul nostru, până te obișnuiești cu mancarea spitalului. Eu efectiv, nu pot să mănânc din cauza stresului.

În timp ce vorbeau, de pe etaj s-a apropiat asistenta cu care veniseră:

- Gata, ați adus bagajul doamnei?

- Da, i-a răspuns Gabriel, așezând trolerul pe masă pentru o eventuală verificare.

- Lăsați-l jos, că rămâne. Luați-vă la revedere de la doamna, ca să o putem caza!

I-a vorbit rar cât să înțeleagă, după care s-a întors la biroul său de pe secție. Emilia văzându-și soțul agitat, l-a luat de mână să-l asigure că se va descurca singură:

- Tu, am înțeles că trebuie să ajungi și la serviciu. Nu-ți face griji, cel mic văd că este cuminte, poți să mergi liniștit acasă! Telefon avem pe secție, dacă este ceva, te sun!

- Bani numerar ai la tine? A întrebat-o Gabriel prevăzător.

- Doar banii din poșetă. I-a răspuns soția, mirată.

- Eu ți-i las și pe ai mei din buzunar, vezi ce pretenții sunt aici și îmi spui la telefon!

A urmă apoi un moment de tăcere. Emilia s-a ridicat de pe scaun, Gabriel a luat-o în brațe în timp ce pe culoar se auzeau pașii asistentei:

- Doamna Georgescu, patul este pregătit, vă puteți instala în cameră. Vă ajut eu dacă aveți nevoie, căci dânsului nu îi este îngăduit să intre pe secție!

- Vin imediat. I-a răspuns Emilia, după care, sărutându-și soțul, l-a îndemnat să plece:

- Du-te și să-mi dai un telefon când ajungi! Te aștept duminică, pentru că este zi de vizită.

Gabriel a stat lângă ușă până ce asistenta și soția sa au intrat în rezerva unde i se pregătise patul. Apoi, cu pași timizi a părăsit scuarul de la etajul trei și a ieșit stre-

curându-se printre pacienții de pe hol, să ajungă mai repede la mașină. Cu mâinile pe volan, văzându-se singur a fost cuprins de un sentiment de neputință în fața providenței care, nu l-a făcut decât să închidă ochii și să se roage în gând:

- Ajută-ne Doamne și dă-ne puterea să trecem cu bine peste acest prag!

Fiind aglomerație, să nu lovească ceva a ieșit atent cu spatele din parcare, ca mai apoi intrând pe bulevard, la primul sens giratoriu a luat-o la dreapta, spre ieșirea din oraș.

*

În lipsa șefului de agenție, contabilă simțind că este momentul să trăiască și ea acel sentiment pe care ți-l dă o astfel de ocazie, îmbrăcată mai elegant ca de obicei, a venit la program cu un sfert de oră mai devreme să prindă schimbul de tură al pazei. Găsindu-l pe Poliu, l-a luat la întrebări:

- Nicolae unde este? Ați făcut cumva schimbul mai devreme?

- Da doamnă, el m-a rugat să vin mai devreme, deoarece are o problemă în familie. Noi în astfel de situații ne ajutam, că de-aia suntem colegi!

- Dacă este așa, e bine!

Fără a mai pune și alte întrebări, a deschis ușa de la contabilitate, a aprins lumina și, căutând în sertar a scos de acolo situațiile lăsate de Gabriel pentru operativă.

La ora opt fix, adusă cu mașina de către soț, a apărut și casiera.

- Bună dimineața. Azi suntem singure la muncă?

- Nu, nu suntem singure. Imediat vin clienții, plus că mai este și paza să ne apere, Ne vom descurca noi și fără șef! l-a răspuns cu un aer de superioritate

contabila. Fiind ușa întredeschisă, auzind discuțiile Poliu s-a apropiat să întrebe și el curios:

- S-a întâmplat ceva cu șeful, de nu vine azi la treabă?

- O să vină, dar după amiază. Așa mi-a spus, să îi las actele pe birou când plec.

- Eu sunt aici, poate să vină! A adăugat Poliu, după care a ieșit pe hol să întâmpine doi cetățeni aflați pe aleia de la intrarea în clădire.

- Mai așteptați, vă rog, un minut.

- Da, așteptăm până apare primarul dumneavoastră, că el ne-a spus să venim aici. Până la orele 11, sperăm să rezolvăm ca să prindem și autobuzul de întoarcere!

- De unde sunteți de loc?

- De la Cujmir. Am venit să facem un împrumut. Ni s-a spus că la dumneavoastră, în comparație cu alte bănci, lucrurile se mișcă mai repede.

- Da, mai repede. Acuma depinde și pentru ce luați banii că, na, trebuiești dați înapoi cu dobândă!

Poliu nu a terminat bine fraza, că a apărut lângă dânsii, Dorel:

- Bună dimineața, nu mergeți înăuntru?

- Ba da, însă așteptăm ca doamnele să ne deschidă.

- Merg eu la ele să urgentez lucrurile. Deschizând ușa de la contabilitate, nu mică a fost mirarea celor dinăuntru:

- Ce e Dorele cu tine așa de noapte? L-a întrebat surprinsă, mătușe-sa.

- Nu ți-am spus daică, de ieri, că am pe cineva,... doar știi care-i treaba!

- Știu, însă nu e ăla aici și nu putem face mare lucru azi.

- E foarte bine că nu e el aici, nici nu trebuie să știe! Vezi cu ce acte au venit, de ce mai avem nevoie și, vom

discuta cu șefa de la Severin ca să rezolvăm problema acolo.

- Atunci, stai să trimit operativă, după care o contactez telefonic.

În timp ce contabilă introducea hârtiile pe fax, casiera cu bun simț, a ieșit din birou pentru a deschide și ea grădiile de la casierie.

- Nea Poliule, vino te rog să mă ajuți să deschidem împreună!

- Gata doamnă, vin imediat!

Rămânând singuri, Dorel a vorbit primul:

- Acum ar fi o ocazie bună să aranjăm și cu directorul pentru un post aici. Vedem ce pretenții sunt și forțăm nota. Ce spui?

- Ce să spun...? Așteaptă să discut cu șefa și, dacă este nevoie pleci imediat la Severin!

După ce a trimis datele pe fax, au reluat discuția:

- Tu cum te-ai înțeles cu oamenii de afară?

- Ei vor să cumpere tractorul și nu au bani. Le-am spus că pot lua credit de aici, aranjăm noi cu dosarul și, mai departe plătesc ei creditul. Factura, când am luat tractorul de la C.A.P, s-a făcut pe numele lui Busu. El va fi vânzătorul, noi vom scoate o dovadă că este liber de sarcini, îi vom face și o evaluare... zic eu că se poate rezolva.

- Bine, stai să sun la Severin. De cum a format numărul, i s-a răspuns imediat:

- Alo, sunt contabilă șefă, ce probleme aveți?

- Bună ziua doamnă, doar ce v-am transmis operativă. Acum am o rugămintă la dumneavoastră: Dorel, știți, vrea să vă contacteze personal. Îl puteți primi azi? După câteva secunde i s-a răspuns:

- Da, să vină după-amiază între două și patru, când sunt mai liberă.

- Vă mulțumim mult, o zi bună! Întorcându-se apoi către Dorel, l-a îndemnat:

- Măi băiatule, șefa te așteaptă după ora două. Ia-l pe Busu cu mașina, mergeți la Vânju să vă interesați de certificat de sarcini, găsiți și un evaluator după care, să te repeadă la Severin. Când vă întoarceți, discutăm la mine acasă. Ai grijă ce vorbești cu șefa despre angajare, să nu audă directorul! Nu mai sta, du-te că ai treabă!

- Factura de la Busu, este legal înregistrată? Știi,... să nu avem probleme!

- Da, Dorele, când s-au vândut bunurile CAP-ului, eu am făcut parte din comisia de lichidare și am întocmit actele. Tractorul l-am prins la preț de fier vechi. Am pus banii de la mine, dosarele sunt la arhivă și, sper să îl vindeți cu un preț bun. Altceva n-am ce să-ți mai spun.

- Bine, daică, am și plecat! Leșind din birou le-a explicat celor doi cum stau lucrurile și au părăsit împreună agenția ca să-l întâlnească pe Busu.

Poliu mirosind că este ceva la mijloc, după ce s-au îndepărtat, a mers la casieră s-o întrebe despre ce-i vorba:

- Doamnă, ăia doi care au plecat cu Dorel, nu știți ce vor?

- Nu știu nea Poliule, nu mă bag, de-aia am și plecat din birou, să-i las singuri!

- Ei doamnă, așa au vândut ăștea tot CAP-ul. Că nu se mai satură odată... De-aia nici lumea nu l-a mai votat la alegeri!

- Și dumneata crezi că șoferul care a ieșit primar, o să fie mai cinstit?

- Cinstit, necinstit, le spargem gașca ăstora. Dacă și Cepraz va fi hoț, îl vom da afară peste patru ani!

- Ar fi bine să fie așa dar, eu nu cred!

Ca niciodată agenția s-a umplut de clienți. Mulți dintre cei care aveau probleme cu Gabriel au fost îndrumați să vină a doua zi. Neavând timp nici să respire, la sfârșitul programului contabilă a răsuflat ușurată:

- Of, Doamne, așa e întotdeauna când rămân singură!

Fiind în birou și paznicul Poliu, acesta a adăugat în spirit de glumă:

- După suflet vin oamenii doamnă, că aveți suflet bun!

- Simțindu-i ironia, nici contabilă nu a rămas mai prejos:

- O fi, nea Poliule, bine că trag la mine și nu vin la dumneata!

- Apăi ce să le fac eu mă, doamnă? Că n-am de niciunele!

Nervoasă, contabilă a strâns toate actele din timpul zilei și le-a trântit pe biroul lui Gabriel din încăperea alăturată. Vâzând-o, casiera și-a încheiat operațiunile și, pregătite amândouă de plecare au fost salutate pe scări, de paznic:

- Sărut mâna la doamne, drum bun!

- Să fie! I-au răspuns amândouă în cor. Pe stradă în fața clădirii, soțul casierei o aștepta cu mașina pornită să o ducă acasă. În urma lor scăpat de griji, Poliu a închis poarta și s-a asigurat să nu mai intre nimeni înăuntru..

*

Gabriel părăsind orașul într-un amalgam de gânduri și-a concentrat atenția să-și păstreze partea sa de drum, neavând de ce să se grăbească. Sunat din cauza vitezei mici de deplasare, le-a acordat la toți spațiul necesar spre a fi depășit. Cum în mod normal drumul de Craiova

Îl străbătea într-o oră și jumătate, de data această a ajuns în fața casei părintești cu o întârziere de aproape o oră. Mașina a lăsat-o lângă poartă și a intrat cu pași rari înăuntru.

- Ce-i cu tine de ești așa de abătut! L-a primit mama, aflată pe scări.

- Nimic mamă, nu-ți face griji, totul este sub control.

- Emilia s-a internat?

- Da, este internată, a consultat-o domnul profesor și acum e într-un salon cu niște doamne în aceeași situație. La plecare mi-a spus că se descurcă și că se va acomoda repede!

- Tot prin cezariană va naște? Ce a spus doctorul?

- Doctorul a zis că se va ocupa personal și să nu ne facem probleme!

- Are vreo pretenție? Tu ce ai auzit pe acolo?

- Nu mamă, este un om corect și iubește foarte mult copiii. Dacă va avea pretenții, doctorița noastră de aici care i-a fost studentă, ne va spune dânsa cum să procedăm.

- Nu intri în casă să mănânci și tu? Știu că îți este foame.

- Mamă, vreau să stau puțin întins. Mai târziu o să merg la bancă să-mi rezolv treburile și, tot acolo voi vorbi la telefon cu Emilia.

- Bine, faci cum știi. Mâncarea o găsești în cuptorul de la aragaz. Noi mergem la grădină să udăm roșiile. Nu stăm mult, așteaptă-ne!

Gabriel fără nicio poftă de mâncare, i-a așteptat până ce dânsii s-au întors și au intrat în casă. Pe hol i-a întâmpinat, spunându-le că pleacă.

- Te mai întorci la noi în seara asta?

- Nu mamă, am mult de lucru. Vă sun dacă apare ceva.

- Atunci, stai să-ți pun mâncarea la pachet.

- Bine, mamă.

După primirea pachetului, luându-și la revedere în scurt timp a ajuns în fața băncii. Poliu moțâind pe scaunul de pehol de cum i-a auzit motorul a ieșit urgent să-i deschidă poarta:

- Să trăiești șefule. Gata ai venit de la oraș, e bine?

- E bine, nea Poliule. Pe aici cum a mers treaba?

- Ca de obicei, doar că atunci când nu ești dumneata, mai face și contabilă puțin praf!

Zâmbind, Gabriel s-a dus direct la calculator, a luat actele de pe birou și s-a apucat riguros de treabă. După vreo două ore de concentrare maximă să nu greșească vreo cifră, a reușit să termine ce avea de făcut.

Amintindu-și de Emilia, a sunat la informații să afle numărul de telefon al spitalului. Încă de la primul apel, i-a răspuns o voce de femeie:

- Alo, sunt asistenta de gardă, cu cine doriți?

- Sunt soțul doamnei Georgescu, dacă se poate!

- Așteptați o secundă. Aceasta privind în registrul de internări, l-a întrebat:

- Este vorba de doamna care a fost internată de dimineață, Georgescu Emilia?

- Da, doamnă.

- O chem, rămâneți pe fir, întrucât voi comuta apelul la secția de nașteri. După ceva timp și-a auzit soția abia trăgându-și respirația, venită la telefon:

- De ce nu ai așteptat, că te sunam eu?

- Scuză-mă, sunt la bancă, am rezolvat lucrările și, gândindu-mă la tine am vrut să-ți fac o surpriză.

Simțitoare, asistenta a ieșit din cabinet.

- Spune-mi te rog, ești bine?

- Ce pot să spun, am emoții. Asistentele și doamnele din salon cu mine, mă încurajează. Despre profesor toată lumea vorbește frumos și am rămas surprinsă să

fiu întrebată de unde îl știi, deoarece nu multă lume are acces la dânsul.

- Este nevoie să dai cuiva, ceva?

- Doctorul nu primește nimic însă, la asistente și la femeile de serviciu este nevoie de câte o mică atenție: o pungă de cafea, un mărunțiș acolo să-ți schimbe cearceaful. E în ordine, mă descurc.

- Spune-mi ce trebuie să-ți aduc duminică?

- Acum nu știi, mai vorbim. Din câte am înțeles, sunt programată pentru cezariană în maxim două săptămâni, dacă nu apar complicații.

- De ce așa mult?

- La mine problema este că am peste treizeci de ani, prima naștere, etc. Dacă va fi să dăm ceva, pretenții au anesteziștii. Mă interesez și vom vedea atunci. Tu mai stai la bancă?

- Actele sunt în calculator, aștept imprimanta să scoată balanța de verificare și... gata!

- Eu nu pot să mai stau, te las, ai grijă de tine! Vorbim mâine la aceeași oră.

- Te sărut, noapte bună, pa! A încheiat Gabriel așezând receptorul în furcă. Auzind pași pe hol și-a dat seama că este paznicul, și l-a chemat în birou să-i țină companie:

- Da, șefule, sunt aici. Sper că doamna dumitale este bine și se va întoarce în curând de la Craiova!

- De unde știi că este la Craiova, nea Poliule?

- Mai trag și eu așa cu urechea, șefule.

- Jenică vine să te schimbe?

- Da, ar cam trebui să vină pentru că se apropie ora de schimb.

- Și cum v-ați descurcat astăzi? După cât am lucrat aici, a fost o zi aglomerată!

- Ne-am descurcat. A trecut și Dorel la prima oră de a discutat între patru ochi cu mătușe-sa după care, împreună cu doi inși s-au dus la Busu acasă.

- La Busu? L-a întrerupt surprins, Gabriel.

- Da. Bănuiesc că vor să vândă tractorul de la C.A.P, și au găsit doi fraieri care să-l cumpere. Spunea unul dintre ei că vor face un credit aici.

- Asta e de bine, nea Poliule, ne crește și nouă portofoliul!

Discuția le-a fost întreruptă de câteva bătăi în poarta de la stradă.

- Cred că e Jan, mă duc să-i deschid.

A ieșit grăbit, gata să se împiedice. În scurt timp au intrat amândoi în biroul lui Gabriel.

- Să trăiești domn'șef. De mult timp nu ați mai asistat la un schimb de tură. S-a întâmplat ceva?

- Nu, Jane, doar ce mi-am pus actele la punct.

- Bine că sunteți aici. Ca să nu uit, am ceva să vă anunț!

- Ce să mă anunți, Jane?

- Dacă nu-i secret, spune ca să aud și eu. L-a îndemnat foarte curios, Poli.

- Nu-i niciun secret. Când am venit încoace, mașina lui Busu era trasă la poarta contabilei. Aștea doi nu se mai feresc de nimeni, frate! Cred că în noaptea asta va fi circ dacă află nevastă-sa. L-a mai luat ea acasă de acolo cu parul, de s-au făcut de râs în toată comuna!

- Unde-i dragoste, îți asumi și riscuri! Acum ție îți este necaz pe Busu că se descurcă cu două femei?

- Nu șefule, nici pe departe... dar, nu se cade!

- Ia mai taci Jane! L-a întrerupt Poli, întorcându-se către Gabriel..

- Șefule, aștea s-au întors de la Severin și cred că pun ceva la cale. Trebuie să fii atent, că după mintea mea, nu-i lucru bun! .

- Aa, da... acu-nțeleg și eu! De-asta nu a fost deloc Dorel azi, la primărie.

- Ce să înțelegi Jane? Nu știi că au nevoie de bani și că trebuie vândut repede tractorul luat de la CAP?

- Tractorul? Busu se lăuda că este al lui. Ce legătură are una, cu alta?

- Ia faceți voi schimbul de tură și lăsați bârfa, că nu-i treaba noastră! A intervenit Gabriel să oprească discuția.

- Gata șefule însă, mă întorc pentru că am ceva de făcut! Insistă Jan, cu subânteles.

- Bine Jane, aștept. Să trăiești nea Poliule!

- Sănătate și să ne vedem cu bine!

Conducându-l până la poartă de colegul său, Poliu s-a îndreptat cu pași repezi spre casă. Așteptând până ce acesta a luat-o la stânga pe uliță, Jan a mers să strige la vecinul lor, gard în gard cu clădirea agenției. I s-a răspuns imediat:

- Da Jane. Pot acum să vorbesc cu șefu'?

- Te așteaptă, nea Goguț, poți să vii. După care Jan s-a întors în biroul lui Gabriel.

- Care-i treaba Jane, ce problemă ai cu mine?

- Nu eu șefule, ci vecinul nostru, nea Goguț. De mult timp mă presează la cap să-l anunț când ești singur în birou, că are și el niște afaceri de rezolvat cu dumneata. E băiat serios, ar fi bine să-l cunoști!

În timp ce vorbea, s-a auzit o zdrăgănitură afară la poartă.

- Mergi și deschide-i! L-a îndemnat Gabriel, curios.

Ocupat cu actele de la imprimanta calculatorului care își terminase treaba, cei doi intrați în birou, au așteptat cuminți fără să-l deranjeze.

- Să trăiți, domnule director!

- Să trăiești, vecinule! Care-i necazul de ai venit special să te întâlnești la ora asta cu mine?

- N-am niciun necaz. Eu am venit ca prieten la matale, fiindcă ești singur și-i ți în spate pe toți golanii ăștea de pe aici!

- Cum Goguțule? Tu mă faci și pe mine golan? A răbufnit Jenică, nevenindu-i să creadă ce spune.

- Și pe tine te fac mă, însă tu ești de-al meu și nu te superi! După care a scos de sub haină o sticlă de un litru de țuică. Văzând ce face, Gabriel a încercat să-i potolească avântul:

- Nea Goguț, cunoști și dumneata legea cu băuturile alcoolice la locul muncă. Dacă se aude la Severin îmi pierd serviciul!

- Nu se aude domnule, suntem aici șase ochi și banca este închisă. Nu are cine să vă pârască. După ce vă voi spune o chestie, sigur veți bea o gură cu mine! Dacă nu doriți, o iau înapoi acasă.

- Las-o mă aici și spune repede ce ai de spus! L-a grăbit Jan, luându-i sticla din mână.

- Oameni buni, uite care-i treaba: acum patru ani când s-a desființat C.A.P-ul, tractorul de la ferma de vaci (tractor nou-nouț), a fost trecut la fier vechi de către contabilă dumneavoastră, ca să-l cumpere printr-o șmecherie ibovnicul ei, Busu. Acum vor să-l vândă, că are Dorel mâncătorii la buget. De dimineață la ora opt, el a fost aici împreună cu doi tractoriști pe care îi cunosc ca fiind oameni neserioși. Tot ei s-au lăudat în stația de autobuz că vor lua credit de la bancă și vor cumpăra tractorul. Dumneata să fii atent șefule și să nu te bagi, că sunt toți niște șarlatani! Dacă este corect ce spun, bei cu mine o gură de țuică?

- Nea Goguț, bea o gură pentru că sunt obosit și vreau să adorm mai repede la noapte.

- După dumneata beau și eu, ca să ieșim împreună din bancă. Jane, tu n-ai voie să bei, că ești în timpul

serviciului! Ai grijă să nu te îmbeți și ascunde sticla să nu afle și alții de ea!

Bucuros că rămâne singur, Jan a așteptat cuminte ca cei doi să iasă din clădire. În urma lor a pus drogul la poartă, să se asigure că nu va fi deranjat de nimeni. Privind în stânga și-n dreapta, a tras o gură zdravănă de țuică, după care a ascuns sticla într-un loc numai de el știut, sub o scândură a pardoselii de pe hol.

*

Revenind la ora când Dorel împreună cu cei doi tractoriști au părăsit agenția, primul lucru a fost să se deplaseze până la domiciliul lui Busu, să le arate tractorul și să negocieze prețul. Ajunși în fața unor porți metalice mari, special făcute să dea de înțeles că acolo șade un om înstărit, fără să bată, Dorel a intrat singur înăuntru. Întâmpinat de Busu, a vorbit primul:

- Hai să trăiești neică și bine că te-am găsit acasă!

- Te salut, adu-i înăuntru și pe cei de la poartă, să nu-i vadă vecinii! Auzind ce vorbesc, tractoriștii au intrat sfioși, s-au prezentat cu strângeri de mână, urmând să treacă direct la negocieri. Cum tractorul era în curte, l-au examinat cu atenție. Unul dintre ei a făcut și prima remarcă:

- Tractorul arată bine, e curat de parcă nici nu a fost folosit în brazdă!

- Cine să lucreze cu el? Noi dacă am avut de lucru la câmp, am folosit tractorul primăriei. ăsta a mers doar ici și, colo, la transporturi, pe unde a fost nevoie! Le-a confirmat Busu.

- Îl putem porni la cheie? A întrebat celălalt tractorist.

- Da, uite cheile și poți să-i dai o pornire, l-a răspuns Busu sigur pe sine.

Omul a luat cheile, s-a instalat comod în cabină și a pornit tractorul la primul contact. După ce s-a încălzit motorul, a făcut câteva manevre pe loc. Mulțumit, a coborât să negocieze:

- Tractorul corespunde. Acum, vrem să știm cât cereți pe el?

- Păi, dacă unul nou este un milion și ceva, noi vrem pe el, un milion! I-a răspuns prompt, Dorel.

- De, fapt, cine-i proprietarul tractorului? A întrebat suspicios, celălalt tractorist.

- Actele sunt pe numele meu însă, l-am luat împreună. A confirmat Busu, cu jumătate de gură.

- Și nu se poate negocia suma?

- Nu, pentru că este tractor nefolosit și arată ca nou!

- În cazul ăsta, avem și noi o pretenție: dacă este înmatriculat să circule pe drumurile publice, îl luăm! Vă dăm o arvună, iar diferența,...cum ne-ați promis că ne ajutați, o rezolvăm cu creditul de la bancă.

- Așa rămâne. Facem o chitanță de mână cu banii pe care îi aveți, noi vom merge la Severin să vedem ce acte sunt necesare și, într-o săptămână aveți tractorul!

Tractoristul văzând că nu pot pleca cu tractorul doar pe baza arvunei, ca să nu fire trași pe sfoară, le-a răspuns hotărât:

- Eu zic să așteptăm și să ne întâlnim din nou, după ce veți veni de la oraș cu răspunsul. Dorel privind cu coada ochiului spre Busu, simțind că poate pica afacerea, a venit cu o soluție de moment:

- Păi, hai să trecem la treabă: dacă nu ne lăsați arvuna, mergeți liniștiți acasă și noi vom lua legătura cu șefii de la sucursală. În două-trei zile, vă dăm răspunsul.

- Așa rămâne. Nu vrem să piardă nici unii, nici alții. Așteptăm să ne chemați!

În felul acesta s-au despărțit pentru a prinde autobuzul de întoarcere. Rămânând singuri, privind unul la altul, Busu a venit cu un plan:

- Dacă tot am plecat pe drumul ăsta, hai să mergem! Eu cunosc un evaluator să ne facă un act pe care să-l avem la dosar, tu treci pe la bancă să vezi care-i treaba și sper ca până în ora patru să fim înapoi!

- Așa mi-a zis și daica, că sunt așteptat de contabilă șefă, după ora două. Ne încadrăm perfect. Eu îți deschid porțile, ia factura tractorului cu tine și, hai să-i dăm drumul!

În nici o jumătate de oră liniștea uliței a fost întreruptă de motorul mașinii lui Busu care, pornind nervos de pe loc, până să iasă la asfaltul șoselei a lăsat în urmă un nor de praf. Luând-o spre Severin, în dreptul agenției întorcând capul să vadă dacă este cineva la poartă, a rămas foarte surprins să constate că sunt urmăriți de paznicul Poliu.

- Dorele, să fii sigur că Poliu va merge acum să o informeze pe mătușe-ta despre noi!

- Mi se pare corect și este foarte bine că o face! Oricum, la întoarcere o căutăm acasă, să-i spunem ce-am rezolvat.

- Este nevoie să mai vin și eu?

- Bine-nțeles, că doar de-aia suntem împreună! În timp ce eu voi discuta cu șefa de la bancă, tu ai timp suficient să faci evaluarea. Fă tot posibilul să fie peste un milion, milion!

- Se rezolvă, pentru că sunt amic bun cu persoana, iar tractorul arată bine și, corespunde! După ce îl vinдем, vom avea fiecare de câștigat.

În timp ce Busu s-a concentrat pe condus, în dreapta lui, Dorel frustrat de pierderea alegerilor locale, începuse să intre panică, știind că Cepraz, noul primar, este

un om dușmănos și răzbunător. Multe dintre afacerile lui din primărie având caracter penal, se și vedea în postura de inculpat pe culoarele instanțelor de judecată. Bani de pe tractor îi erau necesari precum un plasture pe o rană, să-i folosească spre a scăpa de eventualele procese. Totul era ca la sfârșitul zilei să se întoarcă cu un aviz favorabil privind creditul tractoriștilor.

Înainte de a intra în oraș, Busu a vorbit primul:

- Întâi te duc pe tine la bancă, eu mă întorc la piața din centru și las mașina în parcare de acolo. Firma evaluatorului este la parterul blocului de peste stradă. Când te-mini, cauți cabinetul și mă găsești acolo înăuntru.

- Da, e bine. Sper ca în același timp să rezolvăm amândoi!

Aglomerarea din trafic l-a obligat pe Busu să își lase tovarășul la doar un minut de mers pe jos până la sucursală. Portarul recunoscându-l, i s-a adresat politicos:

- Vă salut, cu ce ocazie pe la noi, domnule primar?

Măgulit de respectul paznicului, în postura în care se afla i-a răspuns prefăcut:

- Am venit cu afaceri, știi, sunt așteptat de contabilă șefă!

- Păi, grăbiți-vă, să nu fi început ședința cu cei de la centrală!

- Mulțumesc, ajung imediat la dânsa.

Cunoscând amplasamentul fiecărui birou în parte și, informat că șefa contabilă este înăuntru, a bătut emoționat la ușa acesteia. Din interior a fost poftit să intre:

- Sărut mâinile, doamnă șefă!

- Bună ziua, bună ziua, bine că ai venit la timp! Din clipă în clipă va începe conferința. Spune-mi repede ce necazuri ai? Răvășit, Dorel și-a luat inima în dinți și cu o voce mieroasă și-a dat drumul:

- Am venit să mă ajutați cu două probleme: am pierdut postul de primar și, mătușe-mea m-a îndrumat să apelez la dumneavoastră, pentru un loc de muncă. A doua problemă e cu aprobarea unui credit pentru achiziționarea unui tractor.

Șefa contabilă privind spre fereastra biroului scăldată de razele soarelui după-amiezii, s-a ridicat de pe scaun, a tras draperia cât să acopere un sfert din lumina care intra înăuntru și, fără să se mai așeze pe scaun, i-a răspuns derutată:

- Domnule Dorel, la noi posturile sunt blocate. Nimeni nu știe ce se va întâmpla cu această sucursală, după ce vom fi preluați de francezi. S-ar putea chiar și agenția din localitatea dumneavoastră să fie închisă. Singura posibilitate ar fi o plecare a cuiva de acolo, și atunci ar fi o soluție! Totul este să vă aveți bine cu directorul cel mare. Despre credit, nu cred că vor fi probleme: vorbiți cu domnul Gabriel!

- Aici e hiba, doamnă. Mătușe-mea a zis că el nu trebuie să știe și, că, este mai bine să preluați dumneavoastră dosarul!

- A, da... acum înțeleg. Voi vorbi cu ea la telefon și voi stabili un inspector de aici care să se ocupe de creditul respectiv.

- Vă mulțumim mult, nu vă mai rețin, cu tot respectul vă doresc o zi bună, sărut mâna!

- Bună ziua și ne mai auzim! I-a răspuns fără a bănuși nimic, contabilă șefă.

Pe hol, înainte să coboare treptele spre ieșirea din bancă, s-a întâlnit și cu directorul sucursalei:

- Cu ce treburi pe la noi, domnule primar?

Luat prin surprindere, Dorel abia a reușit să-i răspundă cât de cât, coerent:

- O, mă scuzați, cu stimă domnule director! Am avut treabă cu șefa contabilă și acum sunt așteptat urgent în

oraș. Voi trece negreșit pe la dumneavoastră, săptămâna viitoare!

- Bine dragă, îmi dai un telefon și te aștept.

- Așa rămâne. Să trăiți, domnule director!

De cum a pus pasul pe trotuarul din fața băncii, luând-o spre piață cu pași repezi și, puțin noroc, a găsit mașina lui Busu exact cum stabiliseră împreună. Privind la blocul de peste stradă, i-a sărit în ochi denumirea firmei de evaluare. A traversat drumul și a intrat nehotărât pe holul de la parter. Citind pe ușa primului apartament din dreapta, afișul cu programul orar al firmei, a apăsă pe butonul de la sonerie. Cel care i-a deschis a fost chiar Busu:

- Ai venit la timp. Deja ne făceam probleme pentru că este nevoie și de un martor neutru. Dacă ai buletinul la tine, îți treci datele, semnezi și s-a rezovat!

- Pe ce valoare a rămas tractorul?

- L-am făcut de un milion patru sute de mii, ca să avem și noi o marjă de siguranță.

Dorel a intrat înăuntru, a completat și a semnat actul evaluatorului, ridicând primul exemplar. Au primit și o copie pentru orice eventualitate. Costul evaluării a fost plătit în numerar de Busu.

- Nu-ți face griji, neică! La întoarcere îți primești banii! L-a asigurat Dorel.

- Bine, mă, am încredere în voi, nu-mi fac probleme! Tu ce-ai rezolat?

- Cu serviciul, rămâne de văzut. Creditul îl vom face aici la sucursală, ne ajută șefa contabilă. I-am spus că nu trebuie să afle Gabriel, știind că nici ea nu-l înghite.

- Ai dreptate. Și eu m-am gândit la fel. Oala acoperită nu miroase. Hai să mergem prin piață, mai luăm câte ceva însă, vreau să ne întoarcem exact la ora când se termină programul la agenție.

- Gata neică, așa facem!

*

De cum a parcat mașina în fața blocului, Gabriel conștient de faptul că va dormi singur, cu pași grei abia a reușit să urce cele câteva trepte până la apartament. Bâjbâind să găsească butonul întrerupătorului pentru a aprinde lumina pe hol, o adiere răcoroasă mângâindu-i fața, i-a amintit că lăsase deschisă fereastra de la bucătărie. Norocul a fost cu plasa exterioară care a protejat apartamentul să nu intre ceva!

În rest...liniște. A așezat pachetul primit de la părinții săi în frigider și a fost atent să nu facă vreun zgomot prin care să-și afecteze vecinii. Amețit bine de la gura de țuică băută, s-a așezat pe patul din dormitor unde, în doar câteva minute a început să sforăie. Doar că, la nivelul cortexului, aura gândurilor l-a transpus inexplicabil peste voința lui, din lumea fizică, în cea a viselor bizare: „se făcea că o furtună monstruoasă cu rafale puternice de ploaie, a inundat parcare și zonele învecinate până la nivelul apartamentului unde locuia. La limita orizontului întrezărind deslușit cum Emilia, prinsă de curenți se lupta cu valurile pentru a rămâne la suprafață, de pe balcon a sărit s-o salveze”.

Un frig puternic l-a cuprins, trezindu-se instantaneu din somn. Răsucindu-se, dacă nu întindea mâna să se sprijine de dunga patului, sigur ar fi căzut pe covorul din dormitor.

- O, Doamne, ce-i cu mine, ce mi se întâmplă?!

S-a ridicat amețit, a mers câțiva pași să-și revină, înțelegând că a fost doar un vis urât. Privind la ceas și văzând că este ora două noaptea, s-a așezat din nou cu capul pe pernă sperând să adoarmă la fel de repede. Nici pe departe! De data aceasta l-au năpădit evenimentele petrecute: imagini, secvențe diverse, chipul

soției, glasul profesorului, atmosfera de spital înăbușindu-i respirația, vibrația motorului mașinii, țâcănitul imprimantei de la bancă... toate laolaltă afectându-i bătaile inimii cât să-i sară din piept, până spre dimineață. Abia în zori reușind să aștească puțin, a fost trezit de Silvan, venit la ușa apartamentului. Neobișnuit cu mușafiri la o astfel de oră și, speriat de vreo veste rea, a mers repede să deschidă:

- Ce faci, directoare, la ora asta? În timp ce eu te caut la bancă, tu încă dormi? L-a întrebat în glumă, Silvan.

- Salut, intră înăuntru și vorbește mai încet, că trezim tot blocul! I-a răspuns somnoros, Gabriel.

- Mă, nu te rețin mult. Eu merg acum la oraș să îți aduc certificatul de înmatriculare. Îmi preiei magazinul cu gestionară cu tot. De mâine încolo tu ești patronul!

- Stai mă, să mă dezmeticesc...! Nu mă lua așa tare! Cum adică să-ți preiau magazinul?

- Foarte bine. Eu am treabă cu presa de ulei, cu utilajele mele și nu mai pot să fac față! Tu te pricepi, la firma mea de comerț voi întrerupe activitatea de azi, ca să o preiei tu!

- Ia stai un pic! Cum crezi că mă voi descurca eu cu programul de la bancă? Țăștea vor fi toți cu ochii pe mine să-mi facă rău!

- În timpul liber ai voie să faci ce dorești! Nu-ți pică bine două surse de venit, mai ales acum când trebuie să-ți nască muierea? Pune osul la treaba băiatule și muncește!, L-a trezit de-a binelea Silvan, după care au început amândoi să râdă.

- În cazul ăsta, până mă schimb eu, tu fierbe niște apă pentru două cafele!

- N-am timp să stau. La întoarcere o să-ți las certificatul de înmatriculare cu toate actele în original, ca să le ai la dosarul firmei.

- Dacă este așa, te aștept la bancă și vom discuta acolo cum vom proceda. Hai, du-te, să nu mai pierdem vremea!

- Te las. Înainte de ora patru voi fi la agenție!

Silvian a coborât fără grabă scările până la dubița sa din parcare blocului. Și-a aranjat oglinzile retrovizoare, a pornit motorul și, îndată ce a ajuns pe partea carosabilă a drumului, silueta dubiței a dispărut contopindu-se cu asfaltul șoselei.

Rămas din nou singur, Gabriel neodihnit a intrat în dormitor cu gândul să mai prindă o oră de somn. De data aceasta, dacă nu l-ar fi trezit zgomotul unei bormașini din apartamentul vecinilor, ar fi dormit până la prânz. Privind la ceas, a sărit brusc din pat și, fără să mănânce nimic s-a pregătit de mers la serviciu. În momentul în care a ajuns la agenție, doamnele neobișnuite cu întârzierea lui, l-au întrebat curioase:

- Ce noutăți ne aduceți de la Craiova?

Inspirat, Gabriel le-a răspuns fără să clipească:

- Deocamdată este bine, soția am internat-o și sper ca până la sfârșitul lunii, să vină acasă!

- Dumnezeu să vă ajute! I-a urat cu jumătate de gură, contabilă, întorcând capul să nu se vadă că este supărată.

Mulțumindu-i, Gabriel s-a retras în biroul său pentru a-și continua verificările la dosarele cu restanțe. Concentrat pe cifre, nu și-a dat seama când paznicul a intrat pe ușă:

- Să trăiți, domn' șef!

- Care-i problema măi, Nicolae?, L-a întrebat văzându-l că stă pironit acolo.

- Care să fie?! Astăzi nici măcar nu m-ați băgat în seamă!

- O, scuză-mă, nu-ți face probleme, doar vezi și tu ce e pe capul meu!

- Știu, însă, mai ia și dumneata puțină pauză!
- Bine, mulțumesc, cred că ai ceva să-mi spui, după cum presimt!

- Nici nu știu cum să încep! Ieri a fost la oraș Dorel cu Busu și, când s-au întors, au tras mașina la contabilă. Cineva a informat-o pe nevastă-sa care, auzind unde este a venit după el cu foc în coadă până la poartă și, a făcut un scandal acolo de s-a strâns lumea ca la circ!

- Care nevastă, mă?

- A lu' Busu, șefule! Că a făcut-o pe contabilă noastră ca pe o albie de porci. Busu a intrat între ele, i-a mai dat și una după cap, urcând-o apoi cu forța în mașină să o ducă acasă. Altfel, cine știe ce se mai putea întâmpla! Vă rog să o lăsați în pace, că este neagră de supărare, ca să nu spun, de rușine! Toată comuna a aflat, până și Popescu, polițaiu, stă și așteaptă o plângere, să-i facă dosar.

- Cui să facă dosar?

- La nevasta lui Busu, pentru deranjarea ordinii publice! M-a întrebat contabilă dacă vreau, să mă pună și pe mine de martor.

- Stai cuminte Nicolae! Ai văzut tu scandalul?

- Nu șefule însă, cred că trebuie să fim și noi de partea ei!

- Nu, Nicolae și nu te băga în astfel de mizerii. Mergi mai bine și fă-ne la toți câte o cafea. Dacă nu mai este, ține bani de la mine și spune casierei că o rog eu frumos, să meargă să cumpere!

- Gata, șefule, se rezolvă!

Nicolae luând banii a ieșit numaidecât afară. Taman când mirosul de cafea se împrăștiase prin toată agenția, de peste drum s-a auzit scrâșnetul frânelor dubitei lui Silvan. Acesta cu o geantă în mână, a intrat fără să mai bată la ușă direct în biroul lui Gabriel:

- Să trăiești, patroane! L-a salutat, găsindu-l deja în picioare.

- Ce patron, mă? Unde vezi tu așa ceva pe aici? Poate în tabloul cu siguranțele de curent!, l-a răspuns în glumă să-i potolească avântul. Reflectând o clipă a continuat:

- Acum, spune ce ai de spus.

- Păi, dacă mă iei așa, la mișto, nu-ți mai spun nimic. După care a scos din geantă un set de hârtii pe care i le-a înmănat bucuros.

- Mi-ai adus actele de la Severin? L-a întrebat Gabriel, stânjenit de atitudinea sa. Răsfoindu-le, a rămas impresionat:

- Văd aici certificatul de înmatriculare, statutul... da, da... sunt toate!

Le-a mai răsfoit încă o dată, apoi le-a pus într-un dosar nou pe care a scris cu litere mari denumirea firmei. Simțind momentul, fără a-l lăsa să mai zică ceva, Silvan l-a întrebat provocator:

- Când vii să facem inventarul și să te apuci de treabă?

Prins în corzi, Gabriel a venit totuși, cu o soluție coerentă:

- Eu duminică sunt la Craiova. Cred că sâmbătă dimineața, rezolvăm!

- Dacă este așa, uite că îți dau și cireașa de pe tort!

Prefăcându-se că nu găsește ceva în geantă, a scos și i-a înmănat victorios, o șampilă.

- Să nu-mi spui că mi-ai adus și șampila!

- Bine-nțeles că ți-am adus-o! Tu ce credeai, că fac lucrurile pe jumătate?

Înmărmurit, Gabriel abia a mai reușit să îngâne:

- Păi, păi... după câte văd îți sunt dator vândut. Spune-mi cât te-au costat toate astea de aici?

- Nu-ți spun, ne vom compensa pe parcurs. Acum, hai la treabă! Sâmbătă ne întâlnim și punem țara la cale. Deocamdată mă grăbesc, tu ai grijă de dosar să nu afle nimeni pentru că vreau să-i punem pe toți în fața unui fapt împlinit. În afaceri trebuie să fim cu un pas înaintea tuturor, cunoscând faptul că avem amândoi foarte mulți dușmani.

Acestea fiind zise, Silvian s-a ridicat încrezător de pe scaun, și-a luat geanta și a părăsit biroul cu o strângere prietenească de mână. În urma lui, de pe hol s-a auzit glasul lui Nicolae:

- Șefule, vi se răcește cafeaua!

- Vino cu ea la mine în birou. După care s-a așezat pe scaun să judece la rece noua postură în care se afla. Prins între afacerea privată și bancă, s-a hotărât pe loc: cât încă situația este neclară cu agenția, va merge pe ambele variante. Așadar, după ce a băut cafeaua adusă de Nicolae, creionându-și un plan de acțiune s-a ridicat de la masa de lucru, a luat câteva dosare restante cu gândul să plece în teren. Nehotărât totuși, unde va merge, a trecut și pe la contabilitate să-și prioritizeze urgențele. Nu mare i-a fost surpriza să constate bucuria subalternelor că rămân singure:

- Aveți toată încrederea în noi, mergeți liniștit! L-a asigurat contabila. În fine, mergând la apartament să-și ia mașina, a realizat că rezervorul este pe roșu. Cum benzinăria era foarte aproape, după ce a făcut plinul, aducându-și aminte de vărul său, i-a picat fisa că este cazul să împuște doi iepuri în același timp. Prima oprire a făcut-o la el, presimțind că îl va găsi acasă. Acesta revenit din străinătate fără a face mare brânză pe acolo, de cum l-a văzut la poartă, cu o față crispată neavând o minciună la dispoziție, i-a răspuns nervos:

- Nu am de unde să-ți dau banii, Gabriele!

- Dacă nu ai, voi veni pentru sămânța de floare. E mare favorul pe care ți-l fac, ținând cont că am rămas păcălit!

- Bine, mă... sunt de acord, îți las toată floarea la poată în saci și gata, nu mă mai interesează nimic! Te credeam altfel, gândindu-mă că suntem și noi neamuri...

- Nu știu ce ai crezut însă, am greșit-o cu tine și nu o voi mai face niciodată! Am și eu familie, greutăți, să nu crezi că banca este proprietatea mea, vărule! Așa rămâne. Să trăiești!

- Mergi sănătos! I-a răspuns acesta bucuros că scapă doar cu atât.

La întoarcere, Gabriel a trecut să-și vadă părinții, știind că îl așteptau cu vești de la Emilia. Încă de la prima întrebare a mamei, a trebuit să vină cu explicații lămuritoare:

- Va naște luna asta însă, rămâne de văzut, când! Deocamdată așteptăm și noi ce vor stabili medicii.

- Mâncare ai? Îți mai fac un pachet pentru astăzi?

- Nu, mamă. Trebuie să termin ce am în frigider și mă gândesc să mă mut în zilele următoare cu tot mobilierul aici.

- Păi, nevastă-ta ce va zice?

- Nu va zice nimic. Ea va intra în concediul postnatal, așa că sunt hotărât: aici este mai bine pentru toți, iar pe viitor vom face naveta unde va fi cazul.

Grăbindu-se să ajungă în timpul programului de lucru și la bancă, a reușit să obțină pe drum două semnături de angajament pentru plata a două credite restante, în speranța că-i va fi decontată benzina. La agenție, contabilă pregătită de plecare îi lasase documentele pe birou.

- Au fost probleme cât timp am lipsit?

- Probleme nu, doar șefa contabilă ne-a cerut toate încasările de pe luna trecută, pentru punctaj.

- Cum? Nu a avut încredere în datele trimise de aici?
- Eu ce să vă spun,... mă gândesc că mai fac și ei unele verificări, cine știe? I-a răspuns, cu jumătate de gură. Gabriel încrunțat, luând teancul de acte, s-a dus direct la calculator. Înainte de a se apuca de treabă, s-a gândit să-și contacteze soția. A format numărul spitalului unde, răspunzându-i asistenta de pe secție, foarte amabilă i-a adus-o la telefon:
 - Alo, mă bucur că m-ai sunat! I-a șoptit Emilia.
 - Bună. De ce vorbești așa de încet?
 - Păi, mă feresc să nu audă cineva ce discutăm. Azi m-au consultat din nou, mi s-a stabilit un program strict, sunt sub observație permanentă și urmez un tratament pregătitor. Mi-e greu până mă obișnuiesc cu femeile din salon, cu toate că sunt prietenoase și mă încurajează.
 - Spune-mi ce-ți trebuie pentru duminică?
 - Nu știu ce să-ți spun. Mâncarea este bună, suficientă, asistentele sunt amabile, doar femeile de serviciu mai strâmbă din nas. Până vii tu, mă descurc. Hai că nu mai stau, se aude doctorul pe secție și trebuie să fiu în cameră.
 - Duminică înainte de ora unsprezece, sunt acolo. Abia aștept să ne vedem. Te sărut, pa!
 - Bine, pa!
- Prins între două lumi, Gabriel și-a revenit abia în clipa când paznicul dorind să-i vorbească, a bătut la ușă:
 - Intră Nicolae, nu fi timid!
 - Așa este frumos șefule, că doar nu pot să dau buzna! I-a răspuns acesta venind cu pistolul dezasamblat în mână:
 - Am venit să vă arăt în ce hal este pistolul nostru, pentru că nu are nimeni grijă de el!
 - Și tu ce dorești Nicolae, să vă curăț eu pistolul?
 - Nu șefule însă, pe Jan și pe Poliu nu-i interesează.
- Am impresia că nici nu știu cum să-l demonteze și să-l

monteze la loc! Spuneți-le dumneavoastră, că de mine nu ascultă.

- Bine, le voi spune. Acuma, te rog să-mi arăți cum se face, ca să-i pot lua la întrebări!

Plin de zel, Nicolae foarte operativ a curățat și a uns piesele funcționale cu ulei, le-a șters cu o cârpă curată montându-le la loc.

- Asta-i tot șefule. Ce, ei nu știu?

- Mă, Nicolae, tu abia ai terminat armata. Ei sunt în vârstă, or mai fi uitat, na! Nu fi și tu așa de rău! Îl liniști Gabriel, râzând satisfăcut. Bine dispus în urma demonstrației militarești, a reușit să-și termine treaba exact cum își propusese. Următoarele două zile au decurs firesc, excepție făcând doar faptul că nu a fost contactat de nimeni din partea sucursalei.

★

La sfârșitul zilei de joi, Gabriel în aceleași condiții sunându-și soția, a aflat că poate veni să o vadă în orice zi a săptămânii.

- Măine e vineri, voi face tot posibilul să vin la tine. De ce ai nevoie? A întrebat-o, doritor să se întâlnească.

- Nu-mi trebuie nimic, doar niște bani în numerar.

Foarte bucuros în urma acestei convorbiri, spre seară a mers direct să-și anunțe părinții. Cum i-au văzut mașina la poartă, aceștia au venit amândoi să-l întâmpine:

- S-a întâmplat ceva la spital?

- Nu mamă. Am trecut să vă spun că mâine după-amiază, voi merge la Craiova.

- Ce trebuie să-ți pregătim noi?

- Emilia mi-a zis că, doar niște bani mărunți.

- Ai la tine sau îți dăm noi?

- Deocamdată, am. După naștere o să vedem ce pretenții are profesorul. Am trecut doar să vă anunț iar acum voi merge să cumpăr ceva și, în noaptea asta vreau să mă odihnesc. Sărut mâna!

Întrucât pe drum a cumpărat de la alimentara niște salam, carne, brânză, pâine, etc, ajuns la apartament, primul lucru a fost să le pună la frigider. Și-a făcut astfel provizii pentru câteva zile. Înainte de culcare, în timp ce-și pregătea patul, călcând strâmb, un junghi i-a străbătut întreg corpul. Deranjat de dureri și negăsind o poziție mai comodă, s-a zvârcolit până despre ziuă.

- O, Doamne, oare cât să fie ceasul?

Ridicându-se să aprindă lumina, nu i-a venit să creadă că se făcuse ora cinci dimineața. Amintindu-și de Craiova, neatent când s-a dat jos din pat, împiedicându-se de prăgarul ușii, un alt junghi în același loc l-a străpuns dar, forțându-se să meargă la baie și prin casă, l-au părăsit durerile. Așa că s-a spălat, bărbierit... ce să mai spun (?!): în momentul în care l-a văzut paznicul, fără să-l mai salute, a tras concluzia:

- Șefule, nu știu de unde vii, că de acasă nu cred!

- Ce te face să nu crezi, nea Poliule?

- Păi, uite: cămașă albă, pantalon la dungă, de parcă după program ți-ai propus o întâlnire cu cineva!

- Da, ai dreptate. La o întâlnire sigur am să ajung în-să, după prânz. Dumneata cum te-ai descurcat?

- Foarte bine. Oamenii sunt cu treburile lor, iar cei care ne mai făceau necazuri, după votări au plecat din țară. Acum parcă nici nu mai vreau să vină Jenică să mă schimbe, știind câtă treabă mă așteaptă acasă! Ce spuneți, azi e zi de salariu, pot să aștept și eu să-l ridic?

- Da, poți să rămâi. l-a răspuns Gabriel, mergând direct la calculator pentru datele de operativă. Privind cu coada ochiului la bradul din fața ferestrei, a rămas impresionat să vadă cum coroana acestuia își schimbă cu-

loarea, scânteind în verde-auriu, sub bătaia primelor raze de soare ale dimineții. Starea de bine i-a fost risipită imediat ce pe hol s-au auzit pași lui Jenică să preia tura.

Aducându-și aminte de Nicolae, a dorit să asiste la schimb și să-i atenționeze depre pistol. Nu mare i-a fost mirarea când Jan, ofensat de criticile aduse, i-a răspuns în doi peri:

- Acum și dumneata șefule, ascultă de toate prostiile lui! Personal l-am învățat cum se face întreținerea pistolului și mi-a zis că fiind mai tânăr, se va ocupa el de această sarcină.

Exercitându-și autoritatea, Gabriel l-a pus imediat la punct:

- Pe mine nu mă interesează Jane înțelegerile voastre! Armamentul trebuie verificat și curățat zilnic. Nu-i de joacă, eu vă cer să vă respectați atribuțiunile!

Simțindu-se și Poliu cu musca pe căciulă, a intervenit spășit, acceptând obedient critica:

- Ne ocupăm șefule, cum să nu, însă acum spuneți-mi, ce fac..., mai stau?

- Stai mă, că șeful e băiat bun și va semna imediat fluturașii!, A îndrăznit să spună și Jan, cunoscând firea lui Gabriel.

Doamnele venite și ele la muncă, auzind că se vor da banii, cu borderoul de salarii pregătit din timp, l-au poftit să intre la contabilitate să-l semneze. Ridicându-și fiecare plicul cu bani, atmosferă din agenție a devenit dintr-odată foarte plăcută. Singurul hop de trecut al zilei a fost aglomerația obișnuită a sfârșitului de săptămână când, mai toți clienții pe ultima sută de metri au venit să-și rezolve problemele.

La terminarea programului, în momentul în care doamnele și-au luat rămas bun și au părăsit clădirea, Gabriel l-a strigat pe Jan să vină până la birou:

- Da, șefule! l-a răspuns acesta, intrând imediat.

- Măi Jane, Dorel și Busu au fost luni, la Severin. Ce-ai aflat?

- Nu știu nimic, doar cearta lui Busu cu nevastă-sa și ceva în legătură cu tractoriștii care vor să-i cumpere tractorul.

- Atunci, te rog să te interesezi și să mă ții la curent, întrucât am impresia că Dorel evită să mă vadă.

- O să mă interesez, vă promit! După care a continuat schimbând subiectul: - Mergeți la Craiova? Uite ce frumos sunteți îm-brăcați!

Surprins de șiretenia paznicului, Gabriel i-a răspuns cu aceeași monedă, râzând forțat:

- Bine mă, domn' Jan. Dacă mă gonești, plec chiar acum!

- Mergați cu grijă și să vă întoarceți sănătos! Vreau să facem un chef mare!

Coincidență sau nu, exact în momentul în care Jan își petrecea șeful, privind în urma mașinii lui cum se îndepărtează, l-a zărit pe Dorel mergând către primărie. L-a făcut semn cu mâna să se întâlnească, gândindu-se că poate afla noutăți.

- Poți să vii un minut până la mine, Dorele? Ca să nu închid poarta.

- N-o închide. Trebuie să apară și Busu.

Nu a trecut mult, că a venit și acesta presimțind că îl va găsi acolo pe Dorel. Văzându-i așezați pe banca de lângă clădire, Busu nu s-a putut abține:

- Când pisica nu-i acasă, joacă șoarecii pe masă!

- Care șoareci mă, așa ne consideri tu pe noi?

- Nu Jane, însă... așa vine vorba!

- Eu știam că sunteți supărați! S-a trezit vorbind și Dorel.

- Eu cu Jan? Niciodată. De fapt nici nu avem cum: ne bătem, ne-mpăcăm, e treaba noastră... trece!

- Hai, mă, vino de stai jos și taci naiba, că ne aude lumea! L-a oprit acesta, satisfăcut de răspuns.

Până ca Busu să ia loc, Jan a închis poarta cu drogul pe interior, să nu fie văzuți. Privind apoi unul către altul, Dorel a deschis curios subiectul:

- Pentru ce m-ai chemat Jane? Unde ți s-a dus șeful?

- Nu l-ai văzut cu mașina? E în drum spre Craiova, la muiere. Trebuie să nască.

- În cazul acesta sunteți buni amândoi de cinste! Ai ceva pe aici? L-a întrebat Busu, presimțind că este rost de băut pe degeaba. Prinzând momentul să-i descoase, Jan nu a mai stat pe gânduri:

- Am ceva pentru sufletul nostru, așteptați o secundă.

Cei doi l-au urmărit cum intră în clădire pe hol, cum se apleacă și se întoarce cu o sticlă la dâșii. Văzându-l doar cu atât, Busu l-a luat în zeflema:

- Cu sticla asta vrei tu să ne amăgești pe noi?

- E cogniac mă, are patruzeci de grade. Dacă o terminăm, ne ia dracu pe toți trei! După care, desfăcând dopul, a băut cu sete strănutând de arsură.

- Dă-mi să gust și eu... sănătate și să ne fie de bine! A urat și Dorel, încercând să-și înece amărăciunea pierderii alegerilor.

Obişnuți cu alcoolul, după ce au rânduitor-o de câteva ori, n-a mai rămas nicio picătură în sticlă. Abia întăritat, Busu, fără ocolișuri, a mărit miza:

- Păi, ce faci? Azi ai luat salariul. Nu ne cinstești și cu câteva sticle de bere?

Jan neavând încotro, deoarece el îi poftise înăuntru, i-a întins o sută de lei, să meargă după bere.

- Grăbește-te, pentru că nu vreau să ne prindă Nicolae!

- În cazul ăsta nu facem nimic. Lasă banii la mine, pun și eu încă pe atât, mai pune și Dorel și ne întâlnim deseară după ce predai tura.

Cei doi s-au ridicat să plece, fără ca Jan să se împotrivească. Nu îi era necaz de bani ci, mai degrabă de faptul că nu aflase nimic concret despre învârtelile lor. I-a petrecut cu ochii până ce aceștia au ajuns în dreptul primei uliți unde, după câteva discuții aprinse s-au despărțit. A închis poarta și amețit bine din cauza băuturii, fără a intra în clădire, de cum s-a așezat pe bancă a adormit buștean.

Căldura după-amiezii l-a sufocat așa de tare că, după nici un sfert de oră trezindu-se, s-a mutat înăuntru pe scaunul de pe hol, lăsând ușa întredeschisă, să-și continue somnul.

Întâmplarea făcând ca Busu să se întoarcă și să vadă ușa cum este, i-a picat fisa: a sărit gardul, a intrat tiptil la Jan și, constatând că sforăie, i-a luat încetisor pistolul din toc. Privind apoi în stânga și-n dreapta pentru a se asigura că nu este văzut de nimeni, a deschis poarta și dus a fost până la Dorel. Amețit și acesta de țiucă, și-a dat seama totuși, că ceva se întâmplase:

- Să nu-mi spui că ai probleme acasă!?

- Taci mă dracului din gură! Vino să-ți arăt ce am aici! Ești rezolvat cu postul de la bancă. Și-i întinse pistolul furat de la paznic.

- Ce, ce faci cu pistolul, mă? A sărit ca ars Dorel, bâlbâindu-se.

- Cum ce să fac cu el? Disponibilizăm două locuri de muncă la bancă. Tragem sforile și intrăm amândoi.

- Dacă se află cu tu ai furat pistolul, Popescu îți face dosar și intri la pușcărie!

- Am planul meu, tu să nu te bagi. Măine pistolul va apărea... fii sigur! Totul este să-l prindem martor pe Nicolae că în noaptea asta Jenică, a păzit fără armă. Popescu nu va avea niciun cuvânt de spus. Hai, mergi imediat la mătușe-ta s-o anunți, pentru că ea știe ce are de făcut.

- Nu... pleacă de-aici cu pistolul! Nu vreau s-o impli-
căm și pe daica!

În timp ce ei își plănuiau operațiunea, la bancă, din cauza curentului intrat pe ușă, Jan s-a trezit ridicându-se speriat în picioare. A mers prin curte, a trecut și pe la grupul sanitar, a verificat exteriorul clădirii după care, văzând că poarta este deschisă, mirat a încuiat-o fără să bănuiască nimic așteptând apoi liniștit colegul de schimb. Abia când Nicolae i-a cerut pistolul, văzând că lipsește din toc, l-a cuprins amețeața cât să cadă jos din picioare!

- Ce-i nea Jane, nu este pistolul? L-a întrebat colegul, fără să realizeze pe moment gravitatea situației.

- Stai mă că o fi căzut pe undeva, nu știu... așteaptă puțin să-l caut!

După vreo două ore de căutări prin toate ungherele agenției... nimic.

- Nea Jane, eu preiau tura dar, nu semnez procesul-verbal. Îmi pare rău, nu știu ce-ai făcut, deocamdată nu spun la nimeni. Caută-l și rezolvă problema până mâine, când vine Poliu!

- Bine Nicolae, acum este întuneric. Mă întorc repede cu o lanternă... trebuie să-l găsesc! l-a răspuns cu gândul să se întâlnească cu Busu, știindu-l capabil de o astfel de glumă proastă. Părăsind transpirat agenția, s-a dus glonț la el acasă. După primele bătăi în poartă, intuind cine îl caută, Busu prefăcut, a ieșit repede să-l întâlnească:

- Jane, tu ești mă? Stai să iau banii să ți-i dau înapoi că am alte treburi de rezolvat în seara asta!

- Da mă, eu sunt. Vino să discutăm ceva, lasă banii. Nu despre ei e vorba!

Stăpân pe situație, Busu s-a apropiat să vadă ce do-
rește:

- Ce vrei, nu o putem lăsa pentru mâine?

- N-am cum, e grav, nu mai găsesc pistolul! Nu știi ce am făcut cu el, că doar am fost împreună!

- N-am de unde să știu, Jane. Noi am plecat și te-am lăsat singur la bancă. Ce știi este că, pistolul era la tine, dacă nu cumva ai fost și prin alte părți! Numai tu poți să știi. Martor îl am pe Dorel. Ce să-ți mai spun,... eu pot să vin mâine de dimineață să-l căutăm împreună.

- Sigur vii? L-a mai întrebat Jan, cu o sclipire de speranță în ochi că lucrurile se vor rezolva.

- Cum să nu vin? Asta ar fi și culmea! Că nu-i lucru de joacă... doar suntem prieteni, ce dracu!

- Dacă este așa, mâine la patru dimineața ne întâlnim la bancă. Te rog să nu vorbești cu nimeni!

- Așa rămâne, liniștește-te și mergi direct acasă să te odihnești !

Zis și făcut, dimineața la ora patru erau amândoi în fața băncii. De cum au bătut la poartă, Nicolae le-a deschis repede să intre însă, văzându-l pe Busu, l-a luat deoparte pe Jan ca să-l întrebe:

- Ai matale încredere în asta? Că doar știi bine ce fel de om este!

- E pe răspunderea mea, Nicolae. Tu rămâi aici pe hol, noi mergem să căutăm pistolul prin curte și în jurul clădirii.

- Faci cum dorești nea Jane. Eu nu vreau să fiu implicat cu nimic în treaba asta.

Având fiecare câte o lanternă, Jan și cu Busu au început să caute meticolos prin fața și spatele clădirii, ca mai apoi să ia la rând, aleea, parcul.... nimic! Prinzând momentul prielnic, în care Jan a intrat să vorbească ceva cu Nicolae, Busu având pistolul la el, a mers la grupul sanitar aflat în spatele parcului și l-a așezat într-un colț al cabinei de WC-eu, la bărbați. Aranjându-și hainele și prefăcându-se că este îngrijorat, fără sfială a

intrat în bancă peste cei doi unde, vâzându-i că tac, a vorbit primul:

- Jane, nu cumva ai mers ieri și în grădina cu flori? Dacă ți-ai fi făcut și nevoile pe acolo... ia amintește-ți!

- Eu trebuie să merg până la grupul sanitar, știți, dimineața la prima oră, obișnuința... s-a trezit vorbind și Nicolae.

Acest moment l-a așteptat Busu:

- Jane și eu mă grăbesc să ajung acasă. Hai să verificăm și tufele florilor din grădină, poate ți-o fi căzut pistolul printre ele!

Până să se învârtască ei pe ici, pe colo, s-a auzit glasul lui Nicolae:

- Nea Jane, vino repede aici... că l-am găsit!

- Unde mă? A sărit acesta în sus de bucurie, repezindu-se spre WC-eu.

- Uite-l mă, jos, în colț, sclipește! l l-a arătat Nicolae, luminându-l cu lanterna.

- O, Doamne, mulțumesc! A exclamat Jan, luându-l să-l curățe, ca să-l poată preda lui Nicolae.

Exact la plecare, când cei doi au deschis poarta să părăsească agenția, au dat nas în nas cu Poliu:

- Ce-i mă cu voi la ora asta? Vreți să mă verificați pe mine?

- Suntem în trecere Poliule, am avut o treabă cu Nicolae, i-a răspuns precipitat Jan, cu gândul să părăsească mai repede locul. De cum s-au văzut în stradă, tupeist și fără remușcări, Busu i-a bătut un apropo lui Jan:

- Acum ești bun de cinste. Hai la cârciumă să ne revenim!

- Gata fratele meu, nici nu se pune problema! O fi deschis Sandu la ora asta?

- Da mă, este deschis. La oră asta nu știi că el vine să facă curățenie?

În stația de autobuz aflată peste drum, unul dintre călătorii care îi cunoștea bine, văzându-i împreună a exclamat uimit:

- Când dracului s-au împăcat ăștea, mă? Că doar ce i-am văzut bătându-se la alegeri!

- Așa-i domnule în politică: se bat, se pupă, mint, fură... nu contează! Fraieri suntem noi, care-i votăm. Ai dracului să fie ei de destrăbălați! S-a auzit glasul plin de năduf al altuia din stație, încercând și el să arate că este un foarte bun cunoscător al problemei.

*

Părăsind agenția, Gabriel a făcut prima oprire acasă la părinți. Doamna Georgescu întinzându-i un plic cu bani a fost refuzată:

- Mamă, doar ce am luat salariul. Păstrează-i pentru când va fi nevoie.

- Atunci mergi sănătos și te așteptăm cu vești!

- Sărut mâna, când mă întorc, rămân aici peste noapte și povestim.

Nefiind aglomerație pe traseu, a ajuns mai repede ca de obicei în Craiova. După ce a parcat mașina în fața spitalului, prima grijă a fost să meargă în piață să cumpere un buchet de flori, și fructe pentru gavidă.

Sperând să-l mai prindă la cabinet pe profesor, citind programul de pe ușa acestuia, a bătut discret:

- Da, poftiți! I-a răspuns cu glas tare asistenta de serviciu.

Deschizând ușa, Gabriel s-a prezentat cu o voce reținută:

- Sărut mâna, sunt Georgescu, îl caut pe domnul profesor.

- Doar ce a plecat la facultate. Dacă aveți ceva de transmis ori de dat, puteți să lăsați aici la cabinet până se întoarce dânsul!

- Păi, un buchet de flori, știți, am soția la etajul trei, dacă se poate...

Evaluându-l din priviri, asistenta i-a răspuns amabiliă:

- Da, se poate. Florile rămân la mine. Cum o cheamă pe doamna?

- Emilia. Emilia Georgescu.

- Așteptați o secundă. Asistenta a ridicat receptorul, a format numărul de interior și după o mică discuție cu colega ei de pe secție, i-a permis să meargă:

- Știți unde? Ați mai fost acolo?

- Da doamnă.

- Până ajungeți dumneavoastră, vă este anunțată soția. Vedeți că nu aveți voie să intrați pe secție și, rămâneți pe scuarul de la etaj.

- Da, știu, vă mulțumesc! I-a răspuns Gabriel, părăsind cabinetul. Împiedicându-se de câteva ori la urcatul pe scări, de cum a ajuns s-a așezat să-și tragă sufletul pe unul dintre fotolii, cu ochii ațintiți pe geamul ușii de la intrarea pe hol. I s-a părut o veșnicie timpul scurs până ce să audă un tropot de pași și ușa holului că se deschide. S-a ridicat brusc să-și întâmpine soția:

- Bună, bine că ai venit! I s-a adresat Emilia luându-l în brațe. Având senzația că sunt urmăriti ce fac, din instinct s-a dat un pas înapoi rușinată. Gabriel a tras-o de mână să o apropie și să o sărute.

- Stai cuminte, să nu ne vadă cineva!

- Nu-i nimeni, fii liniștită! După care ea s-a așezat pe fotoliu.

- Ți-au făcut toate analizele? A întrebat-o Gabriel.

- Da, mi s-a prescris și un tratament premergător, cred că săptămâna viitoare voi naște! Mi-e frică doar să nu se întâmple ceva neprevăzut la anestezie!

- Va fi bine, așa mi-a spus și asistenta, ținând cont de faptul că profesorul te va opera. Uite aici o plasă cu fructe, m-am gândit că ai nevoie și că sunt permise!

- Mulțumesc însă, nu trebuia să strici banii!

- Păi, doar ce am luat salariul, știi... nu puteam să vin cu mâna goală la tine!

S-au privit îndelung fără să mai spună nimic. Între ei se crease acea stare de empatie profundă, prin care până și vorbele le erau de prisos. Au fost deranjați doar de glasul asistentei venită să-i anunțe:

- Mă scuzați, s-a întors domnul profesor și va veni pe secție să verifice starea gravidelor.

- Da, vin imediat! I-a răspuns Emilia, întinzând mâinile către Gabriel. Acesta ajutând-o să se ridice de pe fotoliu, l-a sărutat de plecare.

- Hai, du-te și tu, pă!

Gabriel înmânându-i plicul cu bani mărunți să aibă pentru o săptămână, a întrebat-o cu glas tare, încât să-l audă și asistenta.

- Când este nevoie de mine să vin aici ?

- Săptămâna viitoare, vă anunțăm, i-a răspuns asistenta cu o voce domoală, să-i liniștească pe amândoi.

- Mulțumesc, sărut mâna!, a salutat-o Gabriel, privind cum se închide ușa și cum cele două se îndepărtează pe hol până la camera de gardă a secției. Coborând scările, s-a intersectat și cu medicul:

- Cu stimă, domnule profesor!

- A, domnul... domnul Georgescu! Aveți vreo problemă?

- Nu, doar ce mi-am vizitat soția.

- Stai liniștit, te vom anunța noi când va naște! I-a răspuns acesta, continuând să urce scările către secția de gravide. Cu un sentiment de speranță, ochii i s-au luminat de parcă ar fi ieșit din întunericul unei peșteri. A înțeles din vorbele medicului că, Emilia în curând va

naște! Se și vedea cu copilul în brațe, intuind extazul de bucurie al amândurora! Abia când a ajuns la mașină a realizat că se află în fața unor mari provocări, simțind în ceafă atât presiunea de la serviciu, cât și a afacerii abia începute pe cont propriu. Descumpănit, s-a trezit vorbind singur:

- Măine e sâmbătă, voi prelua magazinul lui Silviu. Duminică îi voi aduce și sămânța de floare pentru bani de marfă, până la sfârșitul săptămânii voi pune toate lucrurile la punct!

Noroc cu drumul de întoarcere, întrucât traficul și atenția pe condus, l-au scos din această stare. Ajuns acasă, văzând că nu-i căruța în curte, a deschis poarta și a parcat mașina înăuntru, lăsând loc suficient să treacă și ea. Oarecum debusolat, s-a gândit că trebuie să se facă util: a umplut bazinul cu apă, a pregătit patul din camera unde urma să doarmă și, mergând la pășări, le-a umplut și lor jgheburile. Taman atunci s-au întors seniorii. Gabriel le-a deschis poarta și a așteptat să coboare din căruță:

- Sărut mâna, eu doar ce am venit de la Craiova!
- Să trăiești mamă, ce vești ne aduci? A întrebat senioarea, nerăbdătoare să afle.
- Vești bune. Emilia este programată peste câteva zile.
- Nu știi exact când, să fii și tu acolo?
- Îmi vor da ei telefon, așa mi-a promis doctorul.
- Doamne ajută-ne și să fie într-un ceas bun! Ești obosit, îți este foame? L-a întrebat senioarea, gata să izbucnească în lacrimi.

- Da mamă, însă vreau să mâncăm împreună. Mergeți și faceți-vă treburile până stau puțin să-mi revin!

Gabriel de cum s-a întins pe pat, a adormit imediat. Văzându-l cum doarme, fără să-l mai trezească mama i-a lăsat mâncarea pe masă. Abia spre dimineață, trezit

de forfota gospodăriei, s-a ridicat neînțelegând unde se află.

- Ce-i cu mine aici? Of, că sunt și îmbrăcat...!

Aprinzând lumina și-a revenit. Mistuit de foame și văzând mâncarea pe masă, așa rece cum era a început să mănânce. Afară se întrezărea de ziuă. Dinspre încăperea părinților se auzeau pași. Dorind să vadă ce fac, a ieșit să întrebe dacă au nevoie cumva de ajutor.

- Stai liniștit, dacă vii acum, mai mult ne încurci. I-a răspuns mama.

Înțelegând că are dreptate, s-a așezat pe pat adormind din nou, până după ora nouă. A fost trezit de senioare, surprinsă că doarme îmbrăcat:

- Nu te dezbraci să dormi și tu ca oamenii?

- Rușinat, Gabriel a găsit repede o scuză:

- Obosit cum sunt, nu mi-am dat seama Bine că m-ai trezit!

Amintindu-și de vărul său cu creditul, fiind senioarea de față i-a venit o idee:

- Auzi mamă, nu mă poate ajuta tata cu căruța să iau sămânța de floare de la Ninel?. Știi... îmi este dator!

- Faci cum crezi tu că este mai bine, noi te vom ajuta! I-a răspuns aceasta, bănuind că ceva nu este curat la mijloc. Auzise ceva despre accidentul lui de mașină însă, nu cunoștea celelalte detalii.

- Văd că farfuria ta este goală! Îți fac un pachet să ai la tine înainte de plecare?

- Nu mamă. Voi mânca cu dumneavoastră la întoarcere. Mai întâi, vreau să iau legătura cu băiatul cu presa de ulei.

Seniorul înștiințat de ce vrea să facă, până să pornească el mașina, a venit să-l întrebe:

- Nu putem merge cu căruța la văru-tău, în altă zi? După amiază e târziu, lumea se odihnește...

- Bine tată, mai vedem; l-a răspuns Gabriel, conștientizând faptul că este în vârstă și că are dreptate.

Drumul până în centrul localității unde își avea magazinul Silvian, l-a parcurs atât de repede, că nici măcar nu s-a încălzit bine motorul mașinii. O domnișoară până în 21 de ani, de cum a intrat înăuntru, l-a întâmpinat respectuoasă:

- Sărut mâna, imediat trebuie să apară și unchiu.

- Stai liniștită, aștept. După care, din ochi a început să inventarieze marfa din magazin. Perspicace, vânzătoarea bănuind ce vea să facă, s-a disculpat:

- Nu avem așa multă marfă, știți... n-a avut cine să se ocupe de magazin.

- Și tu ce spui? Este vad? Vor crește vânzările dacă lucrurile se vor îndrepta?

- Cum să nu! Suntem în mijocul localității. Lângă noi este târgul și toată lumea intră să vadă ce marfă avem!

- Păi, cam ce se caută? A întrebat-o Gabriel, impresionat de spontaneitatea domnișoarei.

- De toate: pâine și produse alimentare, detergenți, îmbrăcăminte, electrocasnice... avioane dacă aduceți, le vindem și pe alea! A vorbit, în glumă, cât să-l convină de potențialul afacerii.

- E cam mic spațiul pentru avioane însă, vom vedea pe parcurs...! l-a răspuns râzând Gabriel, spre a menține starea de bună dispoziție a amândorura. Între timp a intrat în magazin un băiețel:

- Sărut mâna, eugenii cu ciocolată aveți?

- Doar cu cremă de vanilie.

- Dați-mi două bucăți. Cu ciocolată, luam mai multe!

Atent la vorbele copilului, Gabriel nu a remarcat apariția lui Silvian în magazin.

- Ce faci mă Ionuț, iar ai venit după eugenii?

- Da, nea Silviene, însă nu sunt de care vreau eu.

- Mă, nu mai minți! Tu vii aici fiindcă îți place de vânzătoare.

- O, nu, nu...! I-a răspuns băiatul rușinat, părăsind în fugă magazinul. Luat prin surprindere, Gabriel s-a întors să-l salute.

- Ce părere ai, cum ți se pare? L-a întrebat Silvan.

- Hm... Binișor, însă trebuie mărit stocul. Nici nu mai e cazul să facem inventarul. Rămâne în grija vânzătoarei să-și noteze pe un caiet toată marfa la prețurile afișate, după care voi rezolva eu restul.

- Și ce propui? Ai de gând să mergem azi în altă parte?

- Dacă ești cu dubița, hai să aducem niște sămânță de floare pentru ulei.

- Mergem, însă, nu putem pune în ea mai mult de 500 de kilograme. Ca să fim operativi, avem nevoie de saci. Ce trebuie să știi, este că nu am bani s-o plătesc!

- Nu-i nevoie de bani: floarea este a mea, o facem ulei, vindem uleiul și aducem marfă aici.

- Așa te vreau, directoare..., văd că ai stofă de om de afaceri!

- Lasă-mă măi Silviene cu glume din astea! Tu doar mă cunoști: încă nu mă pricep eu la așa ceva!

- Atunci, hai la treabă! Ne urcăm în dubiță și dăm pe la atelier să luăm sacii. Până deseară, este timp destul să te întorci acasă și cu șroturile pentru animale!

*

Doar drumul târgului l-au străbătut pentru a ajunge la atelierul lui Silvan, unde adusese și presa de ulei. De câteva zile începuse să producă. Lângă presă, un văr de-al său i-a întâmpinat fără să-i salute:

- Vărule, azi e sâmbătă. Ce fac? Mai stau pe-aici... pentru că am și eu treabă la mine acasă?

- Stai mă Guță, cum să pleci? Dă-ne 20 de saci de rafie și într-o oră pornim agregatul. Ulei mai este?

- Nu, nu mai e nimic. De dimineață, a trecut unu' care vroia 150 de litri.

- E perfect! Adu sacii și spune-i că până deseară are uleiul. După care s-a întoars către Gabriel:

- Ai noroc. Dacă luăm și banii, angourile sunt deschise mâine la Severin până în ora douăsprezece. Mergi să îi bagi pe toți în marfă. Nepoată-mea îți va face o notă cu tot ce trebuie să aduci și, dacă se vinde repede, la două- trei drumuri, îți vei dubla suma!

- Chiar așa crezi că vor merge vânzările? A întrebat foarte surprins, Gabriel.

- Da, cu condiția să fii serios și pe fază. Altfel, pierzi tot!

Silvian a luat sacii, i-a aruncat în dubiță și prima oprire a fost acasă la părinții lui Gabriel. Nu mică a fost mirarea acestora să audă că oprește și sună la poartă o dubiță albă:

- Ia du-te femeie să vezi cine este și, ce vrea!?

Venind în fugă mama pe aleie, Gabriel a coborât și a intrat în curte pentru a-i da lămuririle necesare:

- Ce-i mamă, cu tine? Unde ți-e mașina? A întrebat senioarea speriată.

- Sunt bine, doar că am nevoie de matală să mergem până la Ninel, știi...

- Și ce să face eu?

- Nu faci nimic, vreau să fii martoră când le iau floarea, ca să-mi recuperez banii!

Cu o senzație de vină asupra faptului că ea insistase cel mai mult pentru creditul nepotului său, i-a răspuns hotărâtă:

- Așteaptă să-mi schimb șorțul cu care am lucrat, pentru că este murdar!

Ajunși la Ninel, senioarea cu gândul să aplaneze lucrurile, a intrat prima în curte fără să mai strige. Auzind și glasuri în magazie, s-a dus direct acolo. Lucrau de zor Ninel cu nevastă-sa la sămânță, să o încarce în saci.

- Bună ziua și spor la treabă! Ce faceți mă, unde vreți să duceți floarea?

Luată prin surprindere, cei doi au început să se bâlbâie. Ninel, foarte viclean, i-a răspuns rânjind:

- Sărut mâna mătușă, doar știi bine că avem o datorie la bancă, la văru'... și am găsit pe cineva s-o cumperem!

- Atunci e bine. Vă ajut și eu. Gabriel este cu o mașină la poartă. Îi dați lui toată floarea și ați scăpat de necazuri!

Nici nu a apucat să termine ce a avut de zis, că acesta era în spatele ei cu sacii.

- Să trăiești, Ninele! Abia azi am reușit să trec și eu prin zonă.

- Să trăiești, vărule. Dar nu puteai să dai un telefon, să știm și noi?!

- În loc să fii mulțumit, ce vrei să mai știi, Ninele? Toată floarea care este aici nu acoperă nici pe jumătate banii cu care eu ți-am achitat creditul!

Câțiva vecini curioși, văzând dubița la poartă, au venit la dâșii să afle ce se întâmplă. De voie, de nevoie, Ninel să nu se facă de râs, i-a rugat și pe ei să îl ajute. Astfel, toți au pus mână de la mână și au încărcat sacii, după care i-au transportat până la poartă. La sfârșit, privind lung cum se îndepărtează mașina încărcată cu floarea de la el, a izbucnit nervos:

- Fir-ați ai dracului să fiți! Neamuri sunteți voi, mă? Așa ajutați omul la nevoie?

Auzind ce spune, nevastă-sa neagră de supărare pe el, a exclamat la fel de nervoasă:

- Bine ți-au făcut, nenorocitele! Ai mâncat banii cu curvele și m-ai lăsat săracă! În loc să le mulțumești că te-au scăpat de bancă, tot tu ești cu capu' mare!? O, că plec și eu, să te văd atunci în ce parte o iei!

- Taci, fă, fire-ai a dracului să fii, că dacă-ți dau una, aici jos rămâi!

Vecinii care îi ajutaseră și le cunoșteau năravurile, s-au îndepărtat repede spre a nu fi părtași la scandal. În cabina dubitei, până acasă mama nu a scos niciun cuvânt. Ajungând în dreptul porții, când s-a dat jos și-a întrebat băiatul:

- Nu opriți mașina să mâncați și voi ceva, că este ora prânzului?

- Mamaie, n-avem cum, suntem așteptați la presă. Mâncăm după aceea! I-a răspuns primul, Silvian.

- Păi, cum? Faceți uleiul tot azi?

- Da, mamă. Când se termină, venim și cu șroturile, numai să fie masa pregătită! A continuat Gabriel.

- Faceți cum e mai bine, noi vă așteptăm.

Ajunși la presă, au găsit un bilet în care erau anunțați de Guță că revine și că trebuie onorată comanda de 150 de litri. Prins în febra seducătoare a câștigului imediat, Silvian a tras dubița cu spatele exact lângă selectorul de floare. Uitându-se la Gabriel, i-a cerut sprijinul:

- Până vine Guță, mă ajuți să facem uleiul?

- Da, fără probleme, numai să-mi spui ce am de făcut.

- Treaba este simplă: așezăm toți sacii lângă selector și îi vărsăm pe rând, ca sămânța să treacă prin site. De la selector, cu sămânța curată alimentezi cupa presei. De restul mă ocup eu. Te descurci!?

- Pornește selectorul și hai la treabă!, i-a răspuns, bucuros, Gabriel.

Dinspre câmp se apropia un nor cenușiu cu fulgere și tunete înfundate de ploaie.

- Avem timp să facem uleiul până ajunge ploaia la noi?

- Dacă suntem operativi, într-o oră terminăm. După cum bate vântul, s-ar putea să ne ocolească.

Învățând din mers, Gabriel împins de la spate de zgomotul selectorului, a trecut fără probleme toată sămânța prin site. De asemenea, primele picături de ulei prelinse în butoiul de inox aflat lângă presă, i-au re-aprins încrederea în sine. Întrebându-l și pe Silvan dacă le ajunge floarea pentru comanda de azi, acesta i-a răspuns satisfăcut:

- Mă, sămânța este bună. Dacă din patru kilograme de floare iese unul de ulei, ne încadrăm. Pregătește și sacii pentru șroturi că, uite, au început să cadă!

Abia la sfârșit a apărut și Guță, însoțit de clientul său cu câteva bidoane de plastic în mână. Un vânt dinspre Dunăre ținând departe norii de ploaie, le-a permis să lucreze eficient și curat. Înainte de a umple bidoanele clientului, frecându-și mâinile de plăcere, Silvan i-a cerut banii.

- Domnule dragă, bani sunt. Dacă este ce-mi trebuie mie, vă cumpăr tot ce aveți în butoi! I-a răspuns calm cumpărătorul, dorind să verifice calitatea uleiului.

- Păi, cum verifici dumneata treaba asta? A intrat în discuție și Gabriel, sprijinit de cadrul selectorului.

- Foarte simplu. Am un fitil de bumbac. Îl înmoi în ulei, după care îl aprind. Dacă dă o flacără galbenă, frumoasă, cu fum alb când o sting, este de bună calitate.

- Încearcă-l frate, nu-i nicio problemă! L-a îndemnat Silvan, bazându-se pe faptul că presa și filtrele fiind noi, și-au făcut datoria. După verificarea probei, fără nicio ezitare, clientul s-a decis:

- Îl iau pe tot. Sper să mi-l lăsați la trei lei pe litru!
- Ți-l lăsăm, numai dacă ne dai banii jos, fără chitanță. Cu chitanță este patru lei litrul!

Bidoanele fiind gradate, au făcut ușor și calculul întregii cantități: 170 de litri. Omul le-a numărat banii, Guță l-a ajutat să care bidoanele până la șosea unde, a apărut o mașină și dus a fost!

- Ce spui Gabriele, ești mulțumit? Sunt banii tăi. Mâine poți merge după marfă.

- Silviene, îți mulțumesc mult, nu mă așteptam la așa ceva! Acum hai să mergem la ai mei, doar știi că mama ne așteaptă cu masa!

- Stai liniștit, am probleme cu nevastă-mea și vreau s-o împac. Șroturile sunt toate ale tale. Te duc cu dubița până la magazin, unde ai tu mașina parcată.

- Mă, Silviene, munca ta, curentul consumat, nu costă?

- Gabriele, se compensează. Oricum, tot eu sunt dator față de tine! Pe aici mai faci una, alta, cu acte, fără acte... se rezolvă!

- Dacă tu așa zici, e-n regulă. Hai să nu mai pierdem timpul!

Ajuns la mașină, lui Gabriel nu i-a venit să creadă că în ea pot să intre toți sacii de șroturi. Încântat de sine, a rămas o clipă să savureze reușita momentului. Cum magazinul era închis, domnișoara fiind plecată în pauza de masă, l-a urmărit pe Silvian să vadă în ce parte o ia cu dubița. Văzându-l că se îndreaptă spre centrul comunei, a pornit și el încadrându-se pe direcția de mers spre localitatea părinților. Aici, fără să coboare, a sunat de câteva ori. Venind în fugă, senioarea i-a deschis poarta:

- Gata mamă, ai terminat? Unde-i băiatul celălalt, de ce nu a venit?

- Azi e sâmbătă, mi-a spus că are treabă și că va veni altă dată. Mergi de cheamă-l pe tata, să cărăm sacii cu șroturi!

Auzindu-i din curte, seniorul s-a apropiat de mașină. La vederea șroturilor i s-au luminat ochii:

- A fost ceva sâmbântă, nu glumă! Cu ce este aici ne ajunge să dăm la animale până la sfârșitul anului. Cât te-a costat, ca să-ți dăm și noi o parte din bani?

- Nu m-a costat nimic tată. Este o afacere de-a mea!

Exact în momentul în care depozitau sacii în magazie, deasupra lor la circa 300 de metri înălțime, două avioane de armată cu un sunet asurzitor zburând spre Dunăre și, virând imediat la stânga, au luat-o spre aeroportul din Craiova.

- Ce-i asta, domnule? N-am mai văzut așa ceva de când eram mic, în patruzeci și patru, cu războiul!

- O fi vreo aplicație tată, cine știe!? De când cu luptele din Iugoslavia, mi-e frică să nu vină ceva și la noi! Hai în grădină, pe coastă, să vedem ce e pe Dunăre! L-a chemat Gabriel.

Privind spre fluviu, cam la doi kilometri și jumătate de dânsii se desfășura o aplicație militară, exact în apropierea gurii de vărsare a Timocului. Un șlep mare de carburant ardea și câteva șalupe cu furtunile de apă sub presiune, se roteau în juul lui să stingă focul. După ce focul a fost stins, șalupele au luat-o pe cursul Dunării în aval, spre Calafat.

- Haideți în casă că cine știe ce se mai poate întâmpla! Mi-a trecut și foamea de frică... ce-or avea și sârbii ăștea de împărțit între ei, nici Dumnezeu nu mai știe! S-a auzit din spate glasul mamei, care venise în-tre timp, după dânsii.

- Nu sunt sârbii mamă, cred că este o aplicație de-a noastră militară, de antrenament.

- Păi, vine războiul și la noi?

- Deocamdată, nu. Facem doar gălăgie, în speranța că ne vor primi în NATO.
- Ce-i aia NATO? A întrebat curios, seniorul.
- Un fel de alianță care să ne apere, însă e cam greu de intrat în ea! I-a explicat Gabriel, întorcându-se să meargă în curte și să facă curat în mașină.
- Mamă nu vii să mânânci?
- Mănânc după ce termin. Cu stresul și oboseala din mine, n-am nicio poftă de mâncare!
- Atunci îți păstrez porția ta la cuptor, să fie caldă.
- Mulțumesc, mamă!

*

A doua zi fiind duminică, revigorat după o noapte de somn odihnitor în camera ce îi aducea aminte de copilărie, având în servietă banii încasați pe ulei, Gabriel și-a anunțat părinții că se va întoarce după prânz. Obișnuită acum cu felul lui de a fi, mama l-a asigurat:

- Când vii, ești binevenit! Noi îți păstrăm mâncarea caldă.

- O să trec și pe la apartament să văd ce mai este, pentru că am de gând să aduc tot mobilierul aici.

- Că bine zici mamă! A aprobat și dânsa bucuroasă.

Părăsind curtea, drumul până la magazin a fost o nimica toată, având în vedere că era așteptat. Vânzătoarea foarte conștiincioasă, mătura în fața scărilor de la intrare. Văzând mașina, a întrerupt lucrul ca să-i deschidă și să-l invite înăuntru.

- Bună dimineața, nu te grăbi. Termină-ți treaba pentru că eu pot să aștept! A insistat Gabriel.

- Sărut mâna, deja am terminat. Vă rog să poftiți! I-a răspuns domnișoara, respectuoasă.

Golurile de pe rafturi sărindu-i în ochi, dovedeau faptul că Silviu în ultima perioadă nu s-a mai ocupat de afacere.

- Cum e domnișoară, îți place să lucrezi aici?
- Îmi place, dar este nevoie de mai multă marfă.
- Bine. De acum încolo mă voi ocupa eu de magazin și lucrurile se vor rezolva.

- Vedeți dumneavoastră, fără carte de muncă eu nu aș vrea să mai stau!

După câteva clipe de suspans, Gabriel a încurajat-o asigurator:

- Carte de muncă îți voi face pe firma mea, începând cu luna viitoare. De azi îți deschid registrul de gestiune cu marfa pe care am să ți-o aduc. În funcție de vânzări, vei primi și salariul. Sper că vom face bani cât să-ți pot da cel puțin minim pe economie!

- Da, sigur că vom face! Vadul este bun, marfă să aduceți dumneavoastră! A exclamat, plină de încredere și cu sinceritate în glas, domnișoara.

- Atunci fă-mi o notă cu marfa de care ai nevoie urgent, să ți-o aduc până la prânz. Vom pune programul orar pe ușă și îți voi face un dosar cu actele firmei, să-l prezinți în cazul în care vom avea vreun control. Treaba ta este să te concentrezi numai pe vânzare.

- Așteptați o secundă. Lista o am pregătită de a-seară.

Vânzătoarea a scos-o din sertar și i-a înmănat-o lui Gabriel. Citind-o cu atenție, lista se încadra în banii pe care îi avea la dispoziție. Înainte de a ieși pe ușă, acesta a rugat-o politicos:

- Dacă nu vin până la ora douăsprezece fix, te rog să mai aștepti și tu un sfert de oră.

- Vă aștept, cum să nu, doar și eu sunt interesată! I-a răspuns vânzătoarea.

Până să ajungă la mașină, Gabriel s-a intersectat cu câteva femei venite la cumpărături. Încântat de perspectiva afacerii și de vadul bun în care se afla magazinul, ca prin minune s-a simțit descătușat de orice povară. Noua senzație în postura de patron, l-a copleșit în așa măsură că a trecut prin fața agenției fără să-și dea seama. La ieșirea din localitate, realizând acest lucru, a întors mașina să parcheze în fața băncii. Până să coboare și să ajungă la poartă, paznicul venise să-i deschidă:

- Bună dimineața, șefule!
- Să trăiești, Nicolae! E totul în ordine pe aici?
- Deocamdată da, însă mi-a zis contabilă că mâine eu trebuie să ajung până la oraș.
- Și nu știi de ce? L-a întrebat Gabriel, suspicios.
- Nu știu. Probabil, o avea contabilă șefă nevoie să o ajut... cine știe!?
- Păi, te-a mai chemat vreodată?
- Am mai fost. Își face o vilă lângă Turnu Severin și cred că are nevoie de un salahor.
- Păi, e de bine. Ai și tu o pilă la sucursală!
- Aveți dreptate, numai să fie așa! L-a răspuns din nou paznicul, ascunzându-i întâmplarea din noaptea trecută, cu Jenică și Busu.
- Atunci, eu te las să-ți faci serviciul. O zi bună!
- Mulțumesc, drum bun! L-a urat paznicul, privind cum întoarce mașina și o ia către Severin.

Fiind duminică, drumul pâna la oraș a fost destul de liber. Ajuns în standurile de angro aflate în spatele pieței, după ce a parcat mașina în zona special amenajată firmelor, Gabriel a avut timp suficient să cumpere și să încarce singur toate produsele de pe listă. Nu i-a venit nici lui să creadă că în portbagaj și pe bancheta din spate a mașinii sale, poate încăpea atât de multă marfă. Numărând restul de bani, mai avea exact cât să-

și acopere costul benzinei. De asemenea, nerăbdător să ajungă cu marfa la magazin, fără a mai opri pe undeva s-a întors cu o oră mai devreme decât îi promisese domnișoarei. Aceasta văzându-l cum oprește și parchează lângă scări, a ieșit afară să-l ajute:

- Cât de repede v-ați întors! Dacă era unchiul meu, stăteam peste program câteva ore bune!

- Eu sunt operativ domnișoară! I-a răspuns zâmbind, Gabriel.

Abia la sfârșit după ce au așezat ultimele produse la locul lor pe rafuri, s-a schimbat în bine și imaginea de ansamblu a interiorului, oferind clienților un spațiu plin cu de toate. De asemenea, în timp ce vânzătoarea pune prețurile și Gabriel completa raportul de gestiune, la ușă se și strânseseră câteva femei curioase:

- Vă rugăm să intrați! Le-a invitat Gabriel.

- Mulțumim. Vai cât de multă marfă ați adus acum! A exclamat una în momentul în care s-a văzut înăuntru.

- Cu ce să vă servesc? Le-a întrebat mândră de sine, vânzătoarea.

- Ne uităm puțin și să fii sigură că nu vom pleca cu mâna goală! I-a răspuns aceiași clientă.

Pentru a nu le deranja, Gabriel și-a luat actele să le completeze pe un colț al teșghelei. Făcând diferența dintre marfa adusă la prețul de mercurial și facturile achitate angroșiștilor i-a reieșit un profit de aproape trei-zeci la sută. Nevenindu-i să creadă, a refăcut calculele obținând însă același rezultat. În timp ce-și savura reușita, în magazin a intrat Silvan:

- Sărut mâna, unchiule! L-a întâmpinat domnișoara, văzându-l prima.

- Să trăiești, nepoată! După care a întins mâna să-l salute pe Gabriel:

- Nu-mi vine să cred ceea ce văd, directoare! Și s-au îmbrățișat prietenește. Fiind la sfârșit de program, după

ce femeile au părăsit magazinul, vânzătoarea a luat o mătură să facă curățenia de închidere. Cei doi, ca să n-o încurce, au ieșit afară:

- Gabriele am o sticlă cu vin în dubiță, nu vrei să cinstim momentul?

- Mă, o gură iau să nu te refuz însă, mă grăbesc să ajung acasă!

- Acasă, unde? La bloc sau la ai tăi?

- La maică-mea. Săptămâna asta mă mut de tot. Ar fi bine dacă m-ai ajuta și tu să car ce am eu prin apartament.

- Gata, fratele meu, o rezolvăm! I-a răspuns Silvan desfăcând dopul de la sticlă. Au reușit să se despartă abia când s-a terminat de băut conținutul sticlei. În felul acesta, Gabriel ajungând acasă, în fața porții a resimțit și efectele alcoolului: pulsul i-a luat-o razna, ochii de asemenea i s-au încețoșat, pe frunte și pe față i-au apărut broboane mari de sudoare. Văzându-l, senioarea l-a întrebat speriată:

- Ce-i cu tine Gabriele, mamă? Pe unde ai umblat?

- Am avut o treabă cu băiatul ăla, știi, cu presa de ulei. Nu-i nimic, mă spăl pe față, mai stau puțin și îmi revin.

- Îți las mâncarea la tine în cameră. Noi mergem să ne odihnim. A adăugat dânsa, contrariată.

- Bine mamă, las-o acolo că mă descurc eu!

- Uite că mi-am adus aminte: de ce nu ai sunat și la spital, la Emilia, să vezi ce mai face?

- N-am avut când, mamă. Abia m-am întors de la Severin. Mai pe seară, am treabă la bancă și îi dau telefon de acolo.

- Nu dormi în noaptea asta aici?

- O să dorm de săptămâna viitoare. Am aranjat ca pe miercuri să aduc tot mobilierul înapoi.

- Foarte bine. Mănâncă, odihnește-te și ai grijă ce faci!

Afară un soare dogoritor adunase la umbra de pe sub cotloanele curții, toate orășaniile. Din când în când se mai auzeau furnăiturile calului din grajd, luptându-se și el cu canicula zilei. Abia spre seară aerul a devenit mai respirabil. Odihnit de data aceasta, aducându-și aminte de soție s-a gândit că este timpul să meargă la bancă și să o contacteze telefonic. Întrucât în casă nu mai era nimeni, a luat din frigider câteva ouă, brânză și, ce a mai găsit pe acolo, să aibă pentru a doua zi. Părinții săi având treabă prin curte, a mers la dâșii să-i anunțe că pleacă.

- Mergi sănătos, i-a urat tatăl, și ai mare grijă de tine!

- Să ne aduci vești de la Emilia!, a completat și mama, cu o oarecare strângere de inimă.

- Vă asigur că veți fi primii cărora le voi spune! Poimaine aduc mobila din apartament. Sărut mâna!

- Mâncare nu iei la tine?

- Am luat ceva din frigider. Stai liniștită!

Ajuns la bancă, ca niciodată, nu l-a întâmpinat nimeni. Fiind trecut bine de ora șapte seara și se făcuse deja schimbul de tură, a zdroncănit mai tare de câteva ori cu clanța ușii, cât să audă cineva. Abia atunci, cu pași nehotărâți a ieșit Jan din clădire, să-i deschidă:

- Ce-i cu tine, domnule? Ai adormit cumva sau ești supărat pe mine?

- Să trăiești, șefule! Nici una, nici alta. Nu sunt eu în apele mele! l-a răspuns, abătut, acesta.

- Cred că mie poți să-mi spui ce te frământă!, a insistat Gabriel, intrând înăuntru. Ajungând la birou, a format numărul spitalului și, în câteva secunde i-a răspuns asistenta de tură:

- Bună seara, ce doriți?

- Georgescu sunt, sărut mâna! O caut pe Emilia, soția mea.

- Așteptați puțin. I-a răspuns aceasta știind despre cine este vorba.

Între timp a intrat și Jan în birou, așezându-se pe scaunul de lângă calculator.

- Pot să rămân, ori aveți ceva personal de vorbit?

- Stai fără grijă, nu-i niciun secret.

Imediat de la celălalt capăt al firului s-a auzit vocea soției:

- Bună, parcă spuneai că mă suni mai târziu?

- Nu mai am răbdare. Spune-mi, cum te simți? A întrebat-o Gabriel, afectuos.

- Ce să spun, sunt pe ultima sută de metri. Copilul se mișcă de parcă ar vrea și el cu tot dinadinsul să se nască. Abia mai merg. Dacă este ceva, aistentele au numărul de la bancă și vei fi anunțat.

- Voi veni imediat!

- Bine, așteaptă liniștit. Îți mulțumesc de telefon, acum simt nevoia să mă așez pe pat. Te sărut, pa!

- Te sărut și eu, pa! A încheiat Gabriel, după care întorcându-și privirea către Jan, cu flerul său a presimțit că ceva i se ascunde. Neștiind cum să-l abordeze, preț de câteva clipe în birou a tronat o liniște apăsătoare. Câteva bătăi în poartă i-au trezit pe amândoi la realitate. Jan a reacționat primul:

- Mă duc să văd cine ne deranjează la ora asta.

- Du-te Jane, însă dacă este Busu, scapă repede de el!

În nici două minute, paznicul s-a întoars însoțit de către șeful de post. Văzându-l, Gabriel s-a ridicat în picioare și l-a poftit să ia loc pe scaun.

- Ți-am văzut mașina, directore. Chiar doream să te mai văd! Cu ocazia asta semnez și condica de control a paznicilor, ca totul să fie în ordine.

- Mă bucur, domnule comandant însă, nu știu cu ce să vă servesc. Jane, nu avem nimic pe aici?

- Nu avem șefule. Dacă doriți, fac repede o cafea! I-a răspuns, bâlbâindu-se.

- Nu beau cafea la ora asta Jane, stai cuminte! Plec repede că am treabă cu vardiștii în comună. A vorbit comandantul, surprins de reacția paznicului. După care s-a întors către Gabriel:

- Apropo, directoare: Busu a vândut tractorul la doi inși. Cică ăștea, ar fi luat creditul de la voi. S-au umplut de bani și el, și contabilă voastră!

- Nu știu nimic, nu au luat creditul de aici!

- Atunci au luat de la Severin. Că tot se lăuda pe la bufet cu ce relații are el pe acolo!

- Să fie sănătos! A adăugat fără nicio ranchiună, Gabriel.

Convins acum că paznicul îi ascunde mai multe lucruri, a așteptat nerăbdător momentul în care să rămână singuri. Cu ochii ațintiți asupra lui, l-a întrebat direct:

- De ce crezi Jane, că Nicolae a fost chemat de contabilă șefă mâine, la oraș?

- Nu știu șefule! Jur pe ce am mai sfânt că, habar nu am! De unde ați aflat?

- De la Nicolae. Ce mi se pare suspect este faptul că a fost anunțat să se ducă chiar de contabilă noastră, ibovnica lui Busu. Să fie el chiar așa de tâmpit încât să ne spioneze și să ne toarne la sucursală? I-a vorbit studiindu-i mimica.

Dintr-odată Jan s-a roșit la față, a pus capul spășit în pământ și, considerând că trebuie să-i spună ce s-a întâmplat, cu o voce tremurândă și-a dat drumul:

- Ceva, ar fi... însă nu cred că Nicolae se poate coborî atât de jos! Vineri, după ce ați plecat la Craiova, au trecut pe la mine Dorel și Busu. Am stat afară și am băut cu ei sticla de la vecinul Goguț. În urma lor am încuiat

poarta și, fiind foarte cald, m-am așezat pe scaunul din hol. Nu știu ce am mai făcut, cert este că la predarea schimbului de tură mi-a lipsit pistolul.

- Ce s-a întâmplat, mă?! Știi că ăsta-i un eveniment grav și că putem fi dați afară amândoi din serviciu?

- Cunos, șefule dar, s-a rezolvat! L-am căutat toată noaptea și, spre dimineață, Nicolae l-a găsit în cabina WC-ului nostru din spate.

- Mai știe cineva de treaba asta?

- Păi, mai știe și Busu. Cu el am căutat, nu puteam singur în momentul în care Nicolae mi-a zis că nu-l interesează și că nu va semna procesul-verbal!

- Hei, Jane, Jane! Nici nu-ți dai seama în ce ne-cazuri mă bagi! Ia legătura cu amândoi să nu spună la nimeni, nimic. Du-te și la comandant să te ajute, în caz de ceva.

- Așa voi face șefule, aveți toată încrederea!

- Ce încredere să mai am Jane? Te las să-ți faci serviciul și să te gândești bine cum îndrepti lucrurile.

- Da, șefule. Mergi sănătos, noapte bună!

*

La ora nouă dimineața în stația de autobuz, pe sensul de mers către oraș, Nicolae îmbrăcat frumos cu o geantă ce o ținea între picioare destul de voluminoasă, aștepta liniștit cursa când, lângă el a apărut Jenică:

- Să trăiești, Nicolae!

- Da, nea Jane, care-i problema?

- Nicolae, te rog din suflet, dacă dai ochii cu vreun șef de la bancă, să nu spui nimic din ce s-a întâmplat vineri noaptea! Ce-a fost, rămâne între noi și, eu am să te răsplătesc... doar mă cunoști ce fel de om sunt! S-a milogit Jenică, fixându-și rușinat privirea în pământ, con-

siderând că doar așa îl poate convinge să-l scape cu fața curată.

- Nea Jane, de ce nu mi-ai spus acest lucru aseară, când am schimbat tura? Eu nu vreau să-ți fac rău și nu știu pentru ce sunt chemat. Oricum, pistolul nu a dispărut din bancă, iar Poliu nu știe nimic. Ai grijă matală de ceilalți, că dacă se va afla ceva, numai de la ei va fi!

- Mulțumesc, o să am grijă. Drum bun și vorbim când te întorci!

Doar ce-au terminat discuția că, autobuzul semnalizând la dreapta, a intrat în stație. Jan nu a părăsit locul până ce nu s-a asigurat că Nicolae s-a așezat pe scaun. Șovăind dacă să meargă sau nu, la Busu, încrezător totuși în promisiunea colegului, s-a gândit că era mai bine să-l aștepte. Plecând de la această premiză a luat-o încet către casă.

Pentru Nicolae drumul până la Severin a decurs normal, doar că, din autogară și până la bancă preț de un sfert de oră, a trebuit să care bagajul în mână. Cunosându-l și fiind informat, paznicul de la sucursală l-a îndemnat să intre.

- Nu mergi la dânsa la birou? Lasă bagajul aici și du-te!

Ajuns la ușa biroului acesteia, Nicolae tremurând de emoție a bătut sfios de câteva ori. Fiind poftit înăuntru, șefa contabilă i-a pregătit un scaun să se așeze, rugându-l să aștepte puțin. Imediat a revenit însoțită de directorul sucursalei, pe care, de cum l-a văzut Nicolae, a și luat poziția de drepti, salutându-l:

- Să trăiți, domnule director!

- Să trăiești dragă. Auzi, nu am timp mult la dispoziție. De aceea te rog să-mi spui repede dar, sincer, ce s-a întâmplat acolo la voi, vineri noaptea?

- Nimic serios domnule director! Un mic incident care, s-a rezolvat!

- Când tu ai preluat tura, colegul tău era băut?
 - Nu, domnule director. Așa cum îl cunosc eu și cum arăta, nu părea băut.
 - Ai cunoștiință de faptul că este în relații strânse cu Georgescu și că mai consumă câte ceva împreună?
 - Domnul Gabriel este în relații bune cu toți. La bancă nu l-am văzut să consume alcool. Câte o cafea se mai face. Doar atât.
 - Noi suntem informați că vineri au consumat împreună după program, o sticlă de țuică.
 - Imposibil, domnule director! Șeful nostru după ora două a plecat la Craiova, cu mașina personală, pentru că are soția la spital!
 - Ai cunoștiință de faptul că el mai conduce băut, din când în când, mașina personală?
 - Nu cunosc, domnule director. N-am auzit niciodată să-i fi luat poliția carnetul pentru așa ceva!
 - Și pistolul, unde l-ai găsit?
 - L-am găsit dimineața la WC. Probabil, i-o fi căzut lui Jenică din toc și nu și-a dat seama. Ce pot să știu eu!?
 - Și tu ai stat în serviciu fără pistol? Cum ai semnat în procesul-verbal?
 - Eu nu am semnat domnule director decât în momentul în care am avut pistolul în mână. Jan nu a plecat deloc din bancă toată noaptea. Dimineața l-am găsit, și... asta a fost!
- După o clipă de reflecție, a intervenit contabilă șefă:
- Ce spuneți domnule director, cum procedăm în cazul acesta?
 - Deocamdată nu trebuie să ne grăbim, așteptăm să se lămurească lucrurile. Acum când întreg sistemul este în restructurare, nu avem nevoie de astfel de complicații! Până la sfârșitul lunii voi lua o decizie. Vedeți-vă fiecare de treabă!

După ce directorul a părăsit încăperea, Nicolae speriat de situația sa în urma jocurilor în care intrase, fără a fi vinovat, abia a îndrăznit să vorbească:

- Știți, am ceva pentru dumneavoastră, trebuie pus la rece!

Contabila șefă cunoscându-l bine și având încredere în el încă de la angajare, s-a așezat liniștită la birou, a deschis un sertar din care i-a înmănat un set de chei:

- Eu nu pot să cobor acum, uitate cheile de la mașina mea, pui în portbagaj ce ai și mă aștepți lângă. În zece minute trebuie să ajung până acasă. Dacă mă aștepți, îți recuperezi geanta și te duc până la autogară! L-a sfătuit contabila, înmânându-i cheile. După un sfert de oră rezolvându-se treaba, Nicolae a reușit să răsuflă ușurat. Faptul că nu i s-a respins pachetul, era clar că cel puțin el, scăpase.

Întorcându-ne cu câteva ore în urmă la Jan, rămas cu privirea atintită spre autobuzul ce se îndepărta de stație, a fost lovit ușor pe umăr, din spate:

- Ce faci mă? Pe cine ai petrecut așa de dimineață?

Reacționând brusc, gata-gata să-l lovească cu cotul pe comandant, a rămas uluit:

- O, să trăiești șefule... pe nimeni!

- Cum pe nimeni, mă? Eu cred că tu ai vreo gagică și noi nu știm! A continuat în spirit de glumă șeful de post.

- Râdeți de mine dar, cunosc eu persoanele care se ocupă cu treburi din astea! Oricum vroiam să vă întâlnesc pentru un caz mai special!

- Și unde vrei să mergem? La mine la birou, sau la bufet, în spate!

- La birou, că e ceva personal: probleme de serviciu.

- Cu cine, cu șeful tău?

- Nici pe departe! Ăla e băiat de zahăr. Cu Busu și cu gagica lui, sunt problemele!

- Mă faci curios. Hai să-mi spui care-i treaba și dacă e de competența mea, te ajut.

Vizavi, pe cealaltă parte a străzii, câțiva călători așteptau autobuzul dinspre oraș. Postul de poliție fiind foarte aproape de primărie, exact în momentul în care comandantul deschidea ușa să intre cu Jan, au fost strigați de noul primar ales:

- O secundă, domn' șef, avem azi de rezolvat o treabă împreună!

- Vă grăbiți? Ca să știu ce să fac cu Jan.

- E bine că este și el. Chiar despre paza din localitate vom discuta.

- Gând la gând cu bucurie. Vă stau la dispoziție! A continuat, amabil, comandantul.

Între noul primar și Jan existând relații bune, fiind foști colegi de școală primară, au intrat împreună înăuntru. Comandantul oferindu-le două scaune și, luând loc la birou, în fața lor, a deschis subiectul:

- Ia spune Jane, ce probleme ai?

- Șefule, cred că Busu și cu ibovnica lui, mă lucrează pe la spate să mă dea afară din serviciu.

- Și tu nu-i ai la mână cu nimic? De când îți cer eu ție informații despre ce au furatăștea în ultimii ani? Au vândut zilele trecute tractorul de la ferma de vaci a C.A.P-ului și tu ai tăcut mîlc, în loc să mă informezi!

- N-am știut nici eu, șefule, că l-au vândut!

- Cum n-ai știut, mă? Nu a fost Busu cu Dorel vineri la bancă și ați fost văzuți toți trei în părculeț, sub brad? Știu și faptul că șeful tău nu era acolo. Acuma de ce crezi că vor să-ți facă rău?

- M-a avertizat cineva și aștept până deseară să văd care-i treaba, iar mâine vă dau raportul!

- Despre ce raport este vorba, Jane? A intervenit curios în discuție și primarul Cepraz, continuând:

- Nici nu știți ce necazuri mi-a făcut Busu în timpul campaniei electorale! După care s-a întors către șeful de post:

- Domnule comandant, dacă aveți informații despre ei, colaborăm și sesizez eu procuratura!

Până ca șeful de post să zică ceva, slobod la gură s-a dezlănțuit Jan;

- Măi Cepraz, eu nu sunt turnător însă, îți dau un pont: pune mâna pe dosarele cu patrimoniul primăriei, fă repede un inventar de primire-predare și vei afla tot ce ai nevoie! Dacă continui și tu ca ei, să faci licitații... e belea mare! Ce să-ți mai povestesc? Ai în primărie toată funcționăria instruită de Dorel. Și să mai ști un lucru că, tot ce au învățat ei prin acte, cu știința procurorilor și șefilor de la județ, au făcut-o!

- Cam are dreptate ce spune domnul Jan! Eu chiar dacă am trimis câteva dosare de cercetare penală, am fost blocat în instanță cu NUP! Mă gândesc că ar mai fi o șansă să le repunem pe rol, dacă vom aduce noi probe la fiecare speță.

- Așa voi face, șefule! I-a răspuns primarul Cepraz, obedient din fire, uitând practic de prerogativele funcției pe care abia o ocupase prin alegeri. Fără nicio pregătire în drept, el terminând doar un liceu auto la Turnu Severin, se și vedea în postura de justițiar al urbei.

Ca să închidă subiectul, șeful de post a concluzionat:

- Vei face domnule Cepraz și dumneata ce îți vor spune salariații din subordine. Tare mi-e frică să nu te corupă și pe dumneata, că de, banul e ochiul dracului!

Exact când își terminase alocuțiunea, un scandal a izbucnit în fața postului, cu câțiva țigani gata să se ia la bătaie, deranjând liniștea publică. Comandantul a sărit instinctiv în picioare și, din câțiva pași ieșind pe ușă, s-a postat impunător pe scări sperându-i:

- Liniște, mă! Ce-i cu gălăgia asta aici?

Până ca țiganii să se dezmeticească, Jan și primarul s-au strecurat binemersi pe lângă dânsul, hotărâți fiind să se îndepărteze cât mi repede, spre a nu fi martori la târăboiul iscat.

- Voi unde plecați? Jane, mergi și cheamă-l de acasă pe adjunct și vezi că am la circulație agentul de serviciu. Spune-i să vină la post!

- Gata, șefule, imediat îi anunț! I-a răspuns acesta, bucuros că scapă din încurcătură.

Primarul cunoscându-i pe țigani și bănuind despre ce-i vorba, și-a cerut scuze că are treabă la primărie. Rămas singur cu ei, șeful de post i-a invitat în biroul său doar pe cei în vârstă, pentru a le lua declarații. Lucrurile calmându-se, cetățenii aflați în zonă cu treburi și-au continuat nestingheriți drumul. În scurt timp, liniștea abia instalată a fost înlocuită cu o muzică populară în surdină, dinspre cârciuma lui Sandu..

La bancă, în primele ore Gabriel a fost ocupat cu un administrator de societate agricolă, venit special să se intereseze de un credit pentru achiziționarea a două combine de recoltat grâu. Terminând cu dânsul, din obișnuință a mers la contabilitate să verifice transmiterea operativei. A rămas foarte surprins de răspunsul contabilei sale:

- Știți, în dimineața asta șefa mi-a spus că nu mai este nevoie..

- Păi, când ai vorbit cu dânsa? A întrebat-o, uimit.

- Nu mai știu exact: vineri sau, sâmbătă, pentru că a avut o treabă personală cu mine.

- Fă-mi, te rog, legătura cu domnul director să-l informez despre clientul de adineauri.

- Imediat. A rostit aceasta, ușurată că scapă și de alte întrebări incomode. După câteva secunde i s-a răspuns de la celălalt capăt de fir:

- Alo, cine mă caută?

- Cu respect, să trăiți, domnule director!
- Da domnule Georgescu, care-i necazul? S-a auzit foarte rece glasul acestuia.

- Nu-i niciun necaz. Azi a venit un patron care vrea un credit pentru două combine noi, de recoltat cereale. Are societate agricolă cu contul deschis aici, i-am făcut o analiză de bonitate și se încadrează. Nu știu ce să fac, definitivez eu dosarul, sau îl trimit la dumneavoastră?. Ce decideți?

- Păi... trimite-l la noi cu ce ai făcut tu acolo, și vom vedea despre ce-i vorba!

- Am înțeles, domnule director, așa voi face. Să trăiți, o zi bună!

Întorcându-se la birou și analizând întâmplarea lui Jan cu pistolul, plus chemarea lui Nicolae la oraș, în minte deja i se contura pericolul unei înscenări adresată în primul rând lui, pe filiera subalternei sale și a contabilei șefe. Fiind doar un incident de securitate cu urmări minore, a rămas calm, punându-și speranțele în buna credință a celor doi paznici, că se vor acoperi unul pe celălalt. În cel mai rău caz în astfel de situații sancțiunile nu puteau trece de o penalizare salarială pentru cei implicați și, lui, o muștrare scrisă.

Până la sfârșitul zilei a reușit să-și actualizeze întreaga evidență, inclusiv să extragă și datele pentru operativă de a doua zi. Chiar în momentul în care se pregătea să părăsească clădirea agenției, la poartă era așteptat de Jan, împreună cu șeful de post.

- Te deranjăm o secundă directore! l-a vorbit comandantul.

- Vă salut pe amândoi. Care-i necazul?
- Directore, bine că nu ești cu mașina!
- Păi, ce gânduri aveți cu mine? Jane, tu nu intri pe tură la noapte?

- Intru șefule dar, nu asta-i problema! Domnul comandant are ceva să vă spună.

Mirat și cu ochii larg deschiși, Gabriel a întors privirea către șeful de post.

- Mă, băiatule, pe la orele unsprezece am primit un ordin scris să urmărim pe zona de circulație câteva mașini, printre care este și numărul mașinii tale. Nu știu cine te-a dat în primire însă, ordinul este venit nu de la poliție ci, de la S.R.!??

- Șefule, eu mă gândesc că aici este mâna colone-lului ăla, cu doamna aia frumoasă de vroia bani!

- Se poate Jane, orice este posibil. Mașina mea deo-camdată corespunde și eu voi fi mai atent!

- Directore, nu cred că are treabă cu mașina. El vrea să te prindem băut, să-ți întocmim un dosar și să-ți ridicăm carnetul!

Continuă serios șeful de post.

- Domnule comandant, vreau să vă informez că mă voi muta din localitate. Eu de ieri împachetez ce mai am prin apartament și cred că, până miercuri cazul este rezolvat.

- Ce dracului, domnule! Doar n-o să crezi că îți vom face rău tocmai noi!

- Oricum, eu vă mulțumesc și vă rămân dator! Privind către Jan, Gabriel a continuat:

- Jane, s-a întors Nicolae de la oraș?

- Da, șefule, de la el venim.

- Și cum stau lucrurile?

- Păi, ar fi în ordine. Am rămas însă surprinși să aflăm că, cele mai multe întrebări au fost despre dumneata, iar Nicolae v-a vorbit de bine.

- Mă bucur, eu sunt pe jos și nu vă mai rețin. O zi bună!

- Sănătate! I-au răspuns cei doi, nedumeriți și ei de anvergura cazului.

*

Cunștientizând faptul că la serviciu lucrurile se vor aglomera, Gabriel și-a făcut un plan prin care să-și creeze timp și pentru deplasările la spital. Însă, cum în viață nu toate planurile se și întâmplă cum le dorim noi, nici n-a apucat bine să ajungă la ușa apartamentului că, l-a ajuns în fugă din spate, băiatul paznicului Poliu, gâfăind:

- Șefule, întoarce-te la sediu! A sunat cineva de la Craiova.

- Păi... cine te-a anunțat?

- Mi-a zis tata, eu fiind din întâmplare acolo.

- Mulțumesc, imediat mă întorc! l-a răspuns speriat Gabriel, cunoscând situația Emiliei și a problemelor sale înainte de naștere.

Trecând în fugă pe lângă niște cetățeni fără să-i salute, le-a și dat de bănuț că ceva nu-i în regulă. Până să ajungă la telefon, s-a împiedicat atât de scara de la intrare, cât și de scaunul așezat în spatele biroului său. Cu mâna tremurând să formeze numărul spitalului, după câteva secunde i s-a răspuns de la celălalt capăt:

- Alo, suntem secția trei, de nașteri, cine ne sună?

- Georgescu sunt, soțul doamnei Emilia.

- A, da. Noi v-am telefonat. Doamna a ieșit din sala de operație și acum este la reanimare. Vă felicităm, aveți un băiat, totul a decurs bine, să vă trăiască!

- Eu când pot să vin să o văd? A întrebat cu glasul copleșit de emoție, Gabriel.

- În niciun caz acum! Veniți de mâine încolo, după ce o mutați în salonul de lehuze. După care semnalul s-a întrerupt brusc. Transpirat de emoție, așezând receptorul în furcă, o ușurare ca și când cineva i-ar fi ridicat toate greutatea de pe suflet, l-a ținut pe scaun, ca nu

cumva să se ridice și să-i spulbere mirajul veștii de moment. Paznicul, de-altfel foarte bucuros auzind întreaga conversație de pe hol, l-a așteptat să iasă din birou ca să-l îmbrățișeze bărbătește:

- Să fii sănătos șefule, să vă trăiască copilul și Dumnezeu să vă ajute!

- Să trăiești și dumneata nea Poliule, mulțumesc frumos!

De afară, venind cu pași militărești a apărut și Jan ca să-l felicite:

- Să trăiești șefule, la mai mare și la mulți ani!

- La mai mare, Jane... dar de unde ai aflat așa repede?

- Păi, te-au văzut oamenii alergând către bancă și am bănuț despre ce este vorba.

- Ai miros de copoi, Jane. De-aia ține așa de mult șeful de post la tine!

- Toți țin la mine și mă iubesc șefule, că sunt băiat bun!

- Da, aici ai dreptate însă, cu Busu, cum rămâne?

- Promit că se va rezolva!

- Atunci eu vă las, aveți grijă să fie totul în ordine!

Părăsind agenția, primul gând al lui Gabriel a fost să-și înștiințeze părinții. Așa că a mers mai întâi la parcare din fața blocului unde, pornind mașina a plecat cu gândul să le transmită vestea cea bună. Pe drum însă, trecând prin fața magazinului său și, văzând că este deschis, a oprit bucuros să constate că vânzătoarea mai avea clienți la cumpărături. Intrând înăuntru, aceasta l-a primit cu zâmbetul pe buze:

- Sărut mâna, bine ați venit! Sper că nu sunteți în control, să mă verificați!

- Nu, domnișoară. Am oprit să văd cum merge vânzarea.

- Păi... am nevoie de marfă. Dacă mai stați un sfert de oră, număr banii și vă fac o notă cu ce s-a vândut. Măine, poimăine, când puteți, am nevoie de ea. Așa le-am promis clienților și nu vreau să ne facem de rușine! A continuat, fără să respire, vânzătoarea.

- Mă, tu într-adevăr ești negustoreasă! Se vede că ai spiritul lui Silvan.

- Am domnu' Gabriel, că sunt nepoata lui după mamă. Dacă mă plătiți la procent așa cum mi-ați promis, interesul meu este să fac vânzare!

Nefiind luat prin surprindere de seriozitatea, ca să nu spun sinceritatea debordantă a domnișoarei, Gabriel a ieșit afară pentru a aștepta să iasă și clienții. Luând chitanțierul din torpedoul mașinii, a revenit așezându-se de-a stânga ei, ce număra de zor la bani.

- Pofțiți, sunt aproape cât duminică. Mai numărați-i și dumneavoastră o dată!

Gabriel a luat banii și, după ce i-a tăiat chitanța, plăcut impresionat, a asigurat-o:

- Măine în vremea asta îți voi aduce marfă de la Craiova. Sper că nu-i târziu!

- Nu, este foarte bine. Și unchiu de câte ori mergea la Craiova, îmi aducea marfă pentru că sunt prețurile mai bune decât cele din Severin. Tot de la el știu că, angourile din Cartierul Valea Roșie, au exact produsele de care avem noi nevoie!

- Acolo voi merge. Îți mulțumesc pentru informație și ne vedem mâine! I-a promis Gabriel, încrezător în viitorul afacerii.

Înainte de a porni mașina a închis ochii să se concentreze pe pașii de urmat. De parcă ar fi avut o revelație a tresărit brusc, îndemnat fiind de ultimele raze ale soarelui după-amiezii, care îi invadaseră cabina. Ajuns la părinți, încă de pe scări a găsit de cuvință să strige:

- A născut Emilia! Aceștia, liniștiți, l-au poftit să se așeze la masă.

- Mamă, doar ce a plecat de la noi doamna doctor și știm despre ce-i vorba. Să-ți trăiască feciorul! Eu m-am rugat de dimineață pentru voi la slujba de la biserică (știi, azi sunt Sânzienele) și, uite că mi s-a îndeplinit rugămintea. Tu ce vrei să mănânci?

- Nimic, mamă. Și dacă m-aș forța să gust ceva, nu pot. Probabil, o să mănânc la apartament.

- Trebuie să te întorci în seara asta? A intervenit surprins seniorul, că nu rămâne la ei peste noapte.

- E sfârșit de lună. Rezolv întâi treaba mea de la serviciu și, sper că mâine până la orele unsprezece, să ajung la Craiova. Oricum, voi trece pe aici atât la dus, cât și la întors!

- Bine, mamă. Tu știi ce ai de făcut. Eu îți dau un pachet să mănânci în seara asta, ca nu cumva să te îmbolnăvești.

- Nu mă îmbolnăvesc mamă. Nu am timp de așa ceva. Voi mânca, stai fără grijă!

Până să-i facă pachetul, asfințitul de soare pusese stăpânire pe întreaga zonă, aducând dinspre Dunăre o briză cu miros de Sânziene. Scena plecării din curte a lui Gabriel, a fost urmărită cu atenție de către doi ochi mari așezați în ușa grajdului, până la pornirea mașinii, ca mai apoi Gigel, calul, să se întoarcă fornăind cu botul să apuce un smoc de iarbă din iesle.

Ca niciodată, zorii dimineții l-au prins pe Gabriel treaz însă, cu o mare poftă de mâncare. Pachetul pregătit de mamă cu bucăți de carne, brânză și câteva ouă fierte, i-a asigurat în scurt timp și starea de sațietate. Nu a băut cafea, știind că va primi la bancă. A ținut cont și de atenționarea șefului de post, cu mașina, așa că drumul până la agenție l-a făcut pe jos. Cunoscându-i pro-

gramul, Jan îl aștepta în fața clădirii cu poarta deschisă. Abia când i-a auzit pașii, s-a grăbit să-l întâmpine:

- Să trăiești șefule. Unde aveți mașina?

- Lasă mașina, Jane. Spune-mi ce ai rezolvat cu Busu?

- Am rezolvat, nu vă mai faceți griji. Am vorbit cu el și văd că până acum e o liniște totală!

- Așa să fie cum zici! Deocamdată, am treabă. Tu, până vin doamnele, fă-mi o cafea și adu-o la mine unde lucrez.

Fără alte comentarii paznicul s-a apucat să fiarbă apa. Gabriel și-a scos din sertar actele de operat ale zilei și, fără să-l mai intereseze ce se întâmplă prin clădire, s-a trezit cu ușa că se deschide și, că, pe ea intră Nicolae împreună cu Jan, să-i aducă cafeaua.

- Bună dimineața, șefule. De noapte ați venit la serviciu! A rostit schimbul, anunțându-și prezența.

Ridicând capul din hârtii, Gabriel i-a răspuns la salut:

- Să trăiești, Nicolae. Dacă tot ai venit, ia spune-mi ce ai făcut la Severin?

- Păi... bine. Ce nu înțeleg eu, este că m-au întrebat și despre dumneavoastră!

- Despre mine? Ce să le spui despre mine?

- Eu nu le-am spus nimic, că nu aveam ce. Erau lucruri în afara serviciului: despre chefuri, alcool, despre cum și unde mergeți cu mașina... de-astea! Mă luau așa pe departe să vadă cum reacționez. Mi-am dat seama imediat că, de fapt, cineva urmărește să vă facă rău!

- Să mă urmărească Nicolae, treaba lor, noi tot în picioare rămânem!

- Așa da, șefule! A întărit și Jan, auzind răspunsul lui Gabriel, adăugând bucuros:

- V-am adus cafeaua. Acum trebuie să mă retrag pentru că am o afacere cu Busu. Sănătate!

Nicolae simțitor a părăsit încăperea odată cu Jan, așteptându-se din moment în moment să vină doamnele. Mirosul de cafea împrăștiat prin toate ungherele clădirii, de cum au apărut și acestea, încă de pe hol, au întrebat uimite:

- Vai, ce frumos miroase! Nicolae, este cafea și pentru noi?

- Dacă nu este, vă fac și dumneavoastră.

Curând întreg personalul și-a intrat în atribuțiuni. Gabriel, după nici o oră de conspectări, a venit cu datele de operativă să le transmită sucursalei. La sfârșit, rugându-și contabilă să-i facă legătura cu directorul și să comute semnalul la el în birou, în câteva clipe a sunat telefonul:

- Cu stimă, domnule director, mă scuzați că vă deranjez la prima oră!

- Da, Georgescule, care-i problema?

- Păi, știți, a născut nevastă-mea și, dacă se poate, doresc să îmi aprobați șase zile din concediul de pe anul acesta!

Fără să aștepte, a primit răspunsul pe loc:

- Uite cum facem domnule: întrucât nu am pe cine să trimit în locul tău, datele operativei de azi, rămân și pentru luni, iar marți dimineața, faci și tu un mic efort să aduci evidența la zi. După aia mai vedem.

- Mulțumesc domnule director, e bine, mă conformez așa cum spuneți!

- Gata, du-te la soție și să-ți trăiască copilul! După care semnalul s-a întrerupt. Aparatele fiind în derivație, doamnele curioase din fire au ascultat fără nicio jenă întreaga conversație.

Ca să demonstreze atașamentul și susținerea lor, au venit amândouă în biroul lui Gabriel să-l felicite, asigurându-l că poate pleca liniștit unde are nevoie. Fără să mai piardă niciun minut, proapătul tătic și-a pus dosarele la loc, a închis biroul lăsând cheile la contabilă și

pus a fost! Și-a asigurat apartamentul, a trecut și prin fața magazinului fără să mai oprească până la poarta părinților săi. Mama auzindu-i mașina s-a grăbit să-l întâmpine cu un pachet special pentru Emilia, cunoscând nevoile unei lehuze în primele zile după naștere.

- Să ai grijă cum conduci și să te întorci cu bine!

- Da mamă, o să am grijă, sărut mâna! I-a răspuns Gabriel, impresionat de lacrimile de pe fața acesteia, mai să-i vină și lui să plângă! Verificându-și actele, banii, lista cu marfa ce trebuia să o aducă la întoarcere pentru magazin, l-au făcut să mai întârzie câteva minute. Din fața porții părinții nu au plecat decât în momentul în care nu i-au mai văzut deloc mașina. Ca niciodată, în centrul comunei un agent al postului de poliție, i-a făcut semn să tragă pe dreapta. A luat numărul de la mașină să-l caute într-un carnet ce-l avea la dispoziție. Cu pași hotărâți apropiindu-se de geamul șoferului, văzându-l pe Gabriel, a exclamat uimit:

- O, vă cunosc, mă scuzați însă, numărul mașinii dumneavoastră este dat în consemn la noi. O fi vreo greșeală, cine știe!? Mergeți mai departe, drum bun!

- Mulțumesc, o zi bună să aveți! I-a răspuns Gabriel, înmărmurit de cuvintele agentului.

Ochii i s-au luminat de-ndată ce și-a adus aminte de atenționarea șefului de post, Popescu. Ca și când ar fi aruncat cineva un pahar cu apă rece pe el, a pornit motorul să părăsească mai repede zona. Încadrându-se pe sensul de mers și-a dat seama că lucrurile se leagă și că în spatele lui se află o întreagă conspirație. Luând în calcul amenințarea securistului, răceala directorului și a contabilei șefe de la sucursală, plus evenimentul nefericit al lui Jan cu pistolul, și-a dat seama că lucrurile nu se vor opri aici. Sperând să-și întărească moralul, a căutat la radio un post de muzică care să-l însoțească pe traseu.

Întorcându-ne la agenție, imediat după plecarea sa a apărut la poartă cu un aer foarte degajat, Dorel. Nicolae de pe scări l-a întrebat suspicios:

- Ce faceți, domnule primar? Aveți treabă la contabilitate?

- Da, am ceva treabă cu daica însă, aș vrea să discut prima dată cu șeful tău.

- Nu ai cum, doar ce a plecat la Craiova și am înțeles că este învoit până luni.

- Da?! Nu știam. Tu ce-ai făcut la oraș? De ce te-au chemat?

- Niște treburi, așa... mai personale! l-a răspuns Nicolae, sesizând aluzia.

- Și, le-ai rezolvat? A insistat, aproape rânjind, Dorel.

- S-au rezolvat de la sine. Poți să stai liniștit. A încheiat acesta răsplătindu-l cu aceeași monedă. Simțind răceala din cuvintele paznicului, Dorel cu capul înainte să nu se împiedice pe scări, a intrat direct în biroul mamei sale.

*

Privită de sus, panorama inconfundabilă a orașului Craiova l-a copleșit în așa măsură pe Gabriel, coborând pantele spre cartierul Bucovăț, de parcă uitase efectiv pentru ce și mai ales unde trebuia să ajungă! Înainte de a trece podul peste Jiu, a oprit radioul pentru a se concentra mai bine asupra traseului până la spital. La destinație și-a parcat mașina în același loc, ca în dățile trecute. Fiind mai devreme de ora unsprezece, s-a gândit că este timp suficient să treacă prin piață să cumpere două buchete de flori, iar de la alimentară ceva de protocol pentru asistente. Revenit la mașină, a luat și pachetul de acasă al mamei, pentru a merge cu brațele pline direct la informații, să afle unde este internată E-

milia. Aflând că secția de recuperare și lehuze, este tot la etajul trei însă, în capătul celălalt al holului, înconjurând clădirea, dus a fost până în fața ușii de pe scuarul secției. Nici nu a apucat bine să pună pe masă ce adusese că, a venit o brancardieră să-l întrebe:

- Bună ziua, pe cine căutați?

- Știți... mi s-a spus că soția mea, Emilia Georgescu, este aici la dumneavoastră pe secție.

Privind la dânsul, brancardiera i-a răspuns amabilă:

- Da, este doamna cu cezariana de ieri, e bine, se recuperează foarte repede! De dimineață s-a dat singură jos din pat și i-am adus eu copilul să-l vadă. De intrat la noi nu puteți intra însă, vorbesc cu asistenta și vom vedea ce se poate face! A continuat femeia, privind la pachetele de pe masă.

Gabriel s-a așezat nerăbdător pe fotoliu, atent la orice mișcare și sunet venit de pe etaj. Într-un târziu, cu pași mărunți s-a apropiat de ușa holului, Emilia. Soțul grijuliu s-a ridicat și i-a deschis ușa.

- Bună, eu te așteptam după-amiază! L-a întâmpinat aceasta, atentă să nu se forțeze din cauza operației. Calmă, ascunzând durerile inerente ale rănii în faza de recuperare, i-a permis totuși, soțului, să o sărute.:

- Gata, avem timp destul să ne pupăm după ce mă vindec. Am rugat-o pe moașa de pe secție să aducă copilul să-l vezi și cred că trebuie să apară în orice moment. Gabriel foarte emoționat, i-a întins unul dintre buchețele de flori de pe masă.

- Nu știu ce să-ți spun: felicitări, mulțumesc, va fi bine...mă rog, noi să fim sănătoși!

Între timp, foarte discret a apărut la ușă și moașa, cu copilul în brațe. Soarele de afară străbătând fereastra scuarului până la scutecul alb al puiului de om din brațele ei, aproape că l-a amestecat pe Gabriel fascinat de minunea vederii bebelușului. Sesizându-i respirația încă

neregulată și, având mânuțele ieșite puțin în afară, nu l-a împiedicat să-i remarce ochii albaștri de înger care îl priveau descumpăniți. Extazul momentului l-a impulsionat să exclame involuntar:

- O, Doamne, cât este de micuț...!?

- Nu-i micuț, domnule Georgescu. Băiatul dumneavoastră are peste trei kilograme. Să vă bucurați de el și să-l creșteți cu dragoste! Le-a urat la amândoi moașa, continuând:

- Acum dacă l-ați văzut, eu trebuie să-l duc imediat înapoi să nu mă prindă asistenta, că nu avem voie! Terminând de zis s-a întors ușor, i l-a mai arătat o dată și, cu pași măruți s-a întors ca să-l ducă la locul său în pătuț. Tresărind, Gabriel îngrijorat și-a întrebat soția:

- Mă, dacă din greșeală încurcă bebelușii între ei, ce ne facem?

- Stai liniștit, fiecare are numele trecut pe un bilețel legat de mânuță.

- Păi... tu ce nume i-ai pus? Dacă îi schimbă cineva bilețelul?

- Nu are cum, copilul îmi știe mirosul, m-a recunoscut imediat și i-am pus numele de Cristian! Nu-i așa că este un nume frumos?

- Da, foarte frumos. Mie nu mi-ar fi trecut prin minte. Te felicit încă o dată!

- Acum spune-mi ce ai în pachetele astea, pentru că nici eu nu mai pot să stau aici?

- Păi, de toate: suc, prăjituri, fructe, încă un buchet de flori să-l dai la doctor sau, la cine crezi tu. De bani ai nevoie?

- Da, de bani mărunți pentru mici atenții la femeile de pe secție. Știi, un cearceaf curat, un capod, îmi îmbăiază copilul, le mai trimit să-mi cumpere una, alta!

Gabriel făcând repede un calcul, i-a lăsat bani cât să aibă pentru o săptămână. Privind și la pachetele de pe masă, a întrebat-o nedumerit:

- Cu ăstea ce facem? Nu le duc eu înăuntru?

- Nu. O rog pe moașă să vină. Acum te sărut și te aștept luni, când îmi vor face externarea.

În felul acesta Emilia s-a retras, rămânând doar Gabriel să predea ce adusesese. Pe etaj se auzeau pașii asistentelor prin saloane. După un sfert de oră a venit și moașa, care l-a asigurat că totul este în ordine, ridicând bucuroasă pachetele spre a le duce la camera de gardă a secției.

Gabriel dând să plece, s-a intersectat cu alți doi bărbați cu plase în mâini, probabil în aceeași situație ca și dânsul. L-a salutat zâmbind și le-a făcut semn să se așeze pe fotolii. S-a retras nedecis, coborând scările, fără niciun chef de a mai face ori de a mai merge undeva. Dacă Emilia l-ar fi rugat să aștepte până la externare în ușa secției, încremenit ar fi rămas acolo, numai să fie lângă ea și copil. Ajuns la mașină, câteva minute a stat cu capul pe volan să se dezmeticească. Cunoscând orașul și aducându-și aminte de lista cu mărfurile pentru magazin, a părăsit parcare spitalului luând-o spre angourile din Valea Roșie. Abia inițiat în afaceri private, s-a autodepășit reușind să umple atât portbagajul, cât și cabina mașinii cu marfă. Bani i-au mai rămas doar pentru un ștrudel cu brânză, pe care l-a mâncat în fugă. Din vorbă în vorbă cu câțiva angroșiști, și-a făcut și câteva relații de colaborare la viitoarele sale aprovizionări, prin facturi cu plata la decadă.

Cu gândul la soție și copil, drumul înapoi i-a fost precum o piatră de moară care să-i macine sufletul, îngreunându-i atenția și concentrarea pe condusul mașinii. L-a ajutat traficul redus al după-amiezii, pe sensul de mers. Abia acasă în fața porții realizând riscul ce și l-a asumat

în mod involuntar, a oftat adânc cât să se remonteze psihic. Din curte, seniorul văzându-i mașina a venit repede la poartă să-i deschidă:

- Sărut mâna tată, nu te obosei, mai am de mers undeva și după aceea revin! S-a scuzat Gabriel.

Auzindu-i glasul, a venit într-un suflet și mama, să afle noutățile. Privind la încărcătura din mașină, l-a întrebat curioasă:

- Pentru cine este marfa asta și, unde o duci?

- Vă spun după ce mă întorc. La spital este bine, am văzut copilul, cel târziu luna viitoare sper să îi aduc pe amândoi acasă! Acum mergeți înătru, eu am ceva de făcut și mă întorc să dorm în noaptea asta aici.

- Bine mamă, te așteptăm. l-a răspuns, cu jumătate de gură, stăpâna casei, neînțelegând ce se întâmplă. Văzând cum băiatul său pornește și îi lasă singuri în fața porții, a încercat-o un sentiment de frustrare:

- Ți-a spus ție unde se duce cu marfa? A întrebat, întorcându-se către senior.

- Habar nu am. Ne va spune el când se va întoarce! l-a răspuns acesta, la fel de frustrat.

La magazin nemaifiind clienți, vânzătoarea ieșise să facă curățenie pe alee și scări. Coincidență sau, nu, în acest timp a parcat lângă magazin și dubița lui Silvian. Văzându-și nepoata, a provocat-o în glumă:

- Foarte frumos, cu mine niciodată n-ai fost așa de harnică!

- Apăi de, unchiule, dacă merge treaba..., pentru bani, ce nu face omul! l-a răspuns dezinvolt, aceasta.

Ajungând și Gabriel, după ce a parcat mașina lângă a lui, a fost primit cu același spirit de glumă:

- Directore, nepoata asta a mea, am impresia că se simte mai bine cu noul ei patron, decât cu mine. Ce părere ai?

- N-am nicio părere, Silviene. Hai să trăiești și vino să căram marfa înăuntru!

Până ca ei să termine de adus marfa și Gabriel să-i întocmească actele, domnișoara pusese și ea toate prețurile la produsele de pe rafturi.

- Te descurci directore! Din două drumuri, văd că ai umplut magazinul!

- Este loc și de mai bine Silviene, nu te pripi, totul este să meargă vânzarea!

- Va merge sigur! A intervenit în discuție domnișoara arătându-le teancul cu bani, continuând: - În ritmul acesta va fi nevoie de două aprovizionări pe săptămână. Dorind să înmâneze banii lui Gabriel, acesta a liniștit-o:

- Ține-i tu deocamdată, să se mai strângă până joi, fiindcă nu am chitanțierul la mine.

- Și eu cu ce mă aleg din tărășenia voastră? Nu dai de băut diectore? A cerut în glumă, Silvian.

- Nu dau nimic. Trebuie să te decizi cum mă abordezi: ori ca director, ori ca patron! I-a răspuns râzând prietenul său, cât să mențină destinsă atmosfera:

- La cât îmi ești de dator, tu trebuie să dai de băut! Apropo, vreau să mă mut la maică-mea până joi, ce spui, mă ajuți?

- Sigur că te ajut! Numai să demontezi tu ce ai acolo, cât să încapă la mine în dubă.

- Se demontează ușor. Mâine pe la ora asta facem un drum, poimâine la fel și, la sfârșit,... petrecem!

Silvian făcându-și un calcul, i-a răspuns nehotărât:

- Sunt la treierat de orz, urmează grâul, dacă nu pot veni mâine, las duba aici și cheile la nepoată-mea. O iei și te descurci cu Jan. Poimâine vin sigur însă, o vom face cu lăutari!

- E-n ordine, cred că mă voi descurca.

Cu acest plan s-au despărțit, gestionara a închis și dansa magazinul exact în momentul în care pe stradă își făcea apariția patrula locală de vardiști.

Ajuns la părinți, Gabriel a deschis singur porțile, a parcat mașina în curte și, intrând în casă a găsit seniorii la cină:

- Sărut mâna, poftă mare!

- Noi avem însă, văd că ție nu-ți priește mâncarea. Ai fi mâncat pe unde umbli? I-a răspuns, îmbufnat, tatăl.

- Lasă copilul în pace. Haide mamă că îți aduc eu, numai să ne povestești ce a fost la spital!

Liniștindu-se lucrurile, Gabriel le-a povestit cu deamănuntul tot ce s-a întâmplat: despre întâlnirea cu Emilia, despre proaspătul lor nepot și, multe altele într-o manieră așa de convingătoare că, i-a făcut pe amândoi să-i treacă lacrimile de bucurie. Spre final, seniorul ca să nu rămână nelămurit, l-a întrebat despre marfă a cui este și, unde a dus-o?

- Tată... marfa este a mea. Sunt într-o afacere cu Silvian, știi, băiatul cu șroturile!

- Și dacă află șefii tăi de la Severin? Crezi că te vor mai ține, nu te vor da afară?!

- N-au motive. Ce fac este legal și în timpul meu liber. Oricum nu încurc pe nimeni!

- Asta s-o crezi tu. Ferește-te să nu te pârască careva! L-a atenționat seniorul luând în calcul experiența sa de o viață, cunoscând cât de răi pot fi oamenii la invidie și dușmănie.

Retras să se odihnească, Gabriel neobișnuit încă cu patul, s-a zvârcolit toată noaptea. Dimineata așteptând momentul ca și părinții săi să meargă în curte la animale, s-a spălat, aranjat și, luând cu el un rând de haine de lucru, ca să nu mai piardă vremea s-a dus direct să-și anunțe tatăl, despre ce vrea să facă. Acesta entuziasmat și-a oferit sprijinul:

- Dacă desfaci mobila din apartament, așteaptă-mă că vin și eu să te ajut!

- Nu-i nevoie. La prima oră am treabă la bancă. După aceea chem un băiat de-al meu, care se pricepe la desfăcut. Vă las cu bine, sărut mâna!

- Tu nu mănânci nimic Gabriele? L-a întrebat ca de obicei, mama, văzându-l că pleacă.

- Nu mi-e foame, mănânc după primul transport.

Înainte de a porni mașina, văzând că are o roată desumflată, a trebuit să o umfle la pompă așa, ca antrenament fizic. Înviorat de efort, a părăsit cu o altă atitudine curtea casei, privind la tatăl său cum închide porțile. Pe drum, din cauza orei matinale, din sens opus nu s-a întâlnit cu nicio mașină. De asemenea, la magazinul său... liniște. Mergând șnur până la agenție, de cum a parcat mașina în dreptul porții a și venit repede să-l întâmpine Poliu:

- Bună dimineața, șefule! Eu știam că sunteți învoit?

- Nu sunt nea Poliule. Nu vine nimeni să facă treaba mea!

- Da, aici aveți perfectă dreptate. Haideți înăuntru că într-o jumătate de oră trebuie să apară și Jenică!

Gabriel găsimd actele pe birou, din inerția rutinei s-a apucat de lucru. La sfârșit, luându-și o pauză de respiro, s-a trezit că intră pe ușă cu o față veselă, paznicul Jan.

- Ce-i cu tine, Jane așa de bucuros în dimineata asta?

- Păi, am vorbit cu Dorel, cu Busu... de la Severin nu se mai aude nimic, gata, am scăpat!

- Mă bucur însă, tu ai grijă să nu se mai întâmple!

- Am înțeles. Vă jur că nu se va mai întâmpla!

Dorind să se apuce mai repede de demontat mobilierul din apartament, Gabriel cu actele de operativă în mână, a mers la contabilă să le transmită dânsa. Doamnele abia sosite la serviciu, văzându-l s-au ridicat în picioare:

- Bună dimineața!

Ezitănd o clipă, contabilă a îndrăznit totuși, să spună:

- Dacă ar fi și la Severin oameni așa cum sunteți dumneavoastră...!

- Nu știu, doamnă. Eu așa sunt educat. Ce vă rog, în lipsa mea aveți grijă să nu se întâmple ceva pe aici!

- Mergeți liniștit, ne descurcăm! I-a asigurat contabilă, urmărindu-l bucurăoasă cum pleacă și părăsește agenția.

Înainte de a ajunge la apartament, Gabriel a trecut și pe acasă la Nicolae să-i ceară ajutorul. Acesta în timpul lui liber a venit bucuros, reușind astfel ca în trei zile întreg mobilierul din apartament să fie dus acasă la părinți. Recunoscător, vineri la prima oră, Gabriel le-a adus la bancă prăjituri de casă făcute de senioare și câteva sticle de suc. A rugat apoi paznicul să facă cafele pentru toți, spre a sărbători nașterea fiului său. Lucrurile au decurs firesc și, ca niciodată în agenție s-a resimțit acea atmosferă de bună înțelegere și colegialitate atât de necesară tuturor, în astfel de cazuri. Rămânând după program să-și pună la punct actele pentru ziua de luni, exact în momentul în care Gabriel se pregătea să părăsească clădirea, a sunat telefonul. Din reflex s-a întors din drum să răspundă:

- Alo, sunt Georgescu, cine mă caută?

- O, bine că ești tu! I-a răspuns directorul sucursalei, de la celălalt capăt.

- Să trăiți domnule director, vă ascult.

- Domnule, nu vreau să știe nimeni. Duminică eu te aștept pe tine împreună cu paznicul Jenică, la ora douăsprezece aici, la Severin. Nu-ți spun pentru ce, însă, trebuie să veniți amândoi, negreșit!

- Am înțeles domnule director, vom fi la dumneavoastră! I-a răspuns năucit Gabriel, presimțind că ceva nu-i în regulă. Bazându-se pe spusele lui Jan și, luând

în calcul prezența sa de spirit în astfel de situații, s-a mai liniștit.

Închizându-și biroul, fără să mai piardă timpul l-a atenționat pe Poliu că pleacă. Pornind mașina, primul lucru a fost să se ducă glonț, acasă la Jan. Claxonând de câteva ori în fața porții, acesta aflat în curte cu treburi gospodărești, a venit în fugă neștiind cine îl caută. Văzându-l pe Gabriel, l-a pofțit să intre înăuntru.

- Scuză-mă Jane, de data asta nu pot intra. Am venit doar să te anunț că, duminică, la ora douăsprezece trebuie să fim amândoi la Severin. Dacă nu ai cu ce, trec eu și te iau de acasă.

- Păi, duminică cad de serviciu și sunt la bancă.

- E-n ordine. Roagă-l pe Nicolae să te înlocuiască cât noi vom fi plecați.

Realizând că nu-i de glumă, Jan s-a întunecat la față. Privind speriat către Gabriel, abia a reușit să-l întrebe:

- Nu știți pentru ce trebuie să se întâlnească cu noi?

- Sincer, nu știu. Vom vedea la fața locului însă, presimt că nu-i de bine!

Încercând să acalmeze situația, Jan l-a încurajat:

- Stai, șefule, liniștit. Au murit ei oameni la revoluție și n-a pățit nimeni, nimic. N-o fi dracu' chiar așa de negru?

- O fi, n-o fi, ne întâlnim duminică. Eu mă grăbesc și te las.

Atât a reușit să mai spună pornind mașina spre a o întoarce la capătul uliței. Claxonând încă o dată, depărându-se de casa lui Jan, Gabriel a intrat pe șoseaua principală unde, virând la dreapta, a părăsit repede localitatea.

*

Stresul săptămânii abia încheiate, discuția cu directorul și nu în ultimul rând efortul depus cu mutarea mobi-

lierul, au agravat starea de tensiune psihică a lui Gabriel, aducându-l până în pragul unor experiențe inexplicabile. Plecat din fața porții lui Jan, pe la jumătatea drumului înainte de a ajunge acasă, a auzit ca din senin că este strigat foarte clar, pe nume. Fiind singur în mașină a tras pe dreapta și a coborât. Privind împrejur și constatând că nu e nimeni, l-a apucat frica. Brusc, în gând i-a venit o melodie cunoscută însă, așa de acaparat a fost de ea că, a început s-o fredoneze cu glas tare. Speriat de sine, concentrându-se să o alunge din minte, a întins mână să pornească radioul când, deodată... miracol! Din boxele aparatului răsună în mașină aceeași melodie pe care o anticipase cu câteva secunde înainte. Speriat de-a binelea, a tras forțat aer în piept să-și revină. Dorind să găsească o explicație logică, el fiind pasionat de științele exacte, în special de fizică cu tot ce implică ea în zona câmpurilor, a găsit cât de cât un răspuns: undele cerebrale în anumite circumstanțe pot interfera cu cele de natură electromagnetică, afectând anumite zone din creier, respectiv: văz, gust, auz etc, cât să conducă la astfel de revelații. Liniștit că nu-i nebun și că deține controlul asupra propriei voințe, și-a continuat precaut drumul până acasă. Ziua de sâmbătă a petrecut-o ajutându-și părinții. Aceștia văzându-l abătut, l-au întrebat îngrijorați de faptul ca nu cumva să fie bolnav.

- Mă simt obosit, nu sunt bolnav. Stați liniștiți că îmi revin. A fost explicația dată de Gabriel.

- Atunci mergi la tine în cameră și odihnește-te mamă. Nu mai sta pe lângă noi! L-a îndemnat, grijulie senioarea, speriată și dânsa să nu cadă în depresie.

- Așa voi face. Trebuie să mă odihnesc. Măine am de făcut un drum până la oraș.

Nu același lucru se poate spune și despre Jan, paznicul. Fără remușcări și fără să pună la suflet atențio-

narea șefului său despre întâlnirea cu directorul, bazându-se pe relațiile sale din poliție și-a văzut binemersi de treabă. Întrucât îi mituise pe cei de la sucursală la angajarea pe postul de paznic, îi avea la mână. Așadar, a doua zi sâmbătă, a sacrificat un porc de o sută de kilograme din gospodăria proprie, a făcut două pachete mari de carne așezându-le în lada frigorifică. Duminică dimineața înainte de ora cinci, a aranjat și cu Nicolae să-l înlocuiască la serviciu până se întoarce, spunându-i cinstit unde merge.

În schimb însă, Gabriel odihnindu-se bine acasă la părinți, ivirea zorilor de duminică l-au găsit remontat din toate punctele de vedere. Militărește și-a făcut patul, s-a spălat, bărbierit și aranjat... gata de plecare!

Văzându-și băiatul în fața mașinii, seniorul, neputându-se abține, i s-a adresat în glumă:

- Ce să fac domnule, dacă nu am învățat și eu carte!
- Lasă tată că nu-i timpul trecut. Dacă mai trăiești vreo douăzeci și ceva de ani, ai vreme destulă să termini și matale cel puțin o facultate! I-a răspuns Gabriel, cunoscând aplecarea tatălui său către glumele cu bun simț. Amintindu-și că angourile din oraș sunt deschise până la prânz, i-a venit ideea să ia banii de la magazin pentru a aduce și marfă, socotind astfel, să nu facă drumul degeaba. Apropiiindu-se de ora opt și-a anunțat părinții că pleacă și că se va întoarce după-amiază. În urma sa, seniorul văzându-l cum iese cu mașina pe carosabil, i-a făcut semn să-și continue drumul, că va închide el porțile. La magazin, domnișoara deshisese și număra banii. Surprinsă de apariția lui Gabriel, abia a reușit să se exprime:

- Sărut mâna. Eu mă așteptam că veniți mâine!
- Bună dimineața, am un drum de oraș și m-am gândit că ai nevoie marfă.

- Este nevoie. Vă fac o listă și, indiferent de oră, la întoarcere mă chemați pentru recepție.

Surprins plăcut de comportamentul vânzătoarei, fără a fi superstițios i-a încolțit în minte ideea unei zile reușite. Cu un alt aplomb accelerând mașina, ajuns în fața agenției să-l ia de acolo și pe Jan, a parcat cu roțile scrâșnind lângă poartă. Auzindu-l, Nicolae a ieșit afară speriat:

- Ce-i șefule? S-a întâmplat ceva?!

- Nu Nicolae, stai cuminte. Jan nu este aici cu tine?

- A plecat mai de noapte să ducă ploconul la naș.

- Nu înțeleg, ce plocon?

- O să vedeți că va fi bine. Când vă veți întâlni cu directorul nu vor mai fi probleme! Blocat de cele auzite, Gabriel a cerut totuși, câteva lămuriri:

- Înseamnă cu tu știi pentru ce mergem noi azi la director.

- Da, și nu voi spune nimic la nimeni! Acum dacă doriți să intrați, eu vă fac repede o cafea.

- Mă grăbesc Nicolae, poate la întoarcere! Hai că te las, serviciu ușor!

Încurajat de informația primită, fără să-și dea seama că mașina îi era urmărită de doi ochi dușmănoși de la colțul primei ulițe de lângă agenție, dus a fost până în standurile angro, din piața centrală a orașului. Chibzuit cu banii, a cumpărat doar produsele subliniate ca fiind strict necesare. Terminând repede, cum era multă lume prin piață s-a învârtit printre standuri, să treacă timpul până la întâlnirea cu directorul. Ajuns la sucursală cu un sfert de oră mai devreme, a lăsat mașina în parcare din fața intrării principale.

Prevăzător ca de obicei, Gabriel a luat din torpedou borseta cu actele și ștampila firmei, pentru orice eventualitate. Paznicul de la sucursală, l-a poftit înăuntru știind că este așteptat. Ajuns în fața biroului, Gabriel a tras

tare aer în piept, impunându-și să fie calm și răbdător. Bătând în ușă, i s-a răspuns amabil:

- Intră, te rog.

Având niște hârtii în mână, directorul i-a făcut semn să se așeze în fața lui pe scaun.

- Să trăiți! Îmi cer scuze că v-am făcut să mă așteptați! A deschis vorba Gabriel.

- Da, bine, să trăiești! I-a răspuns directorul lăsând hârtiile pe birou, ca după câteva secunde să continue:

- Știi pentru ce te-am chemat la ora asta aici?

- Nu, nu știu.

- Ei bine dragă, problema este foarte urâtă. Din exterior sunt presiuni mari să-ți cer demisia. Eu te cunosc, țin la tine însă, de data asta nu am ce face. M-am gândit mult, vreau să apăr reputația băncii și trebuie ca lucrurile să se rezolve aici și, ... acum! I-a vorbit ferm, fără a ridica privirea din hârtii.

Încremenit pe scaun de întorsătura lucrurilor, Gabriel abia a reușit să-l întrebe:

- În baza a ce îmi cereți demisia? Cine este în spatele acestor manevre?

- Păi, am în față câteva mărturii de acolo din zonă, eu le-am citit și... se cam adevăresc!

- Extraordinar!? Ce mărturii și, de la cine domnule director? A răbufnit Gabriel, încercând totuși să se controleze.

- Păi, ascultă ce scrie aici: că la agenție cu știința și aportul tău, se consumă alcool. Unul dintre paznici după plecarea ta la Craiova, a fost așa de beat că a pierdut pistolul, găsit apoi în WC.-ul din curte. Și multe altele, pe care mi-e silă să le mai citesc. Ce spui? Este adevărat, sau nu?!

Reflectând adânc spre a-și ține în frâu nervii încordați la maxim, Gabriel i-a răspuns rar și cu o voce apăsată:

- Domnule director, dacă vă spun acum că sunt contrariat de ce aud, mă credeți? Despre ce a făcut paznicul, mie mi s-a ascuns și nu am de unde să știu. Nu înțeleg de ce s-a ajuns așa de departe însă, bănuiesc cine și ce se urmărește!

După o mică pauză, realizând penibilul situației în care se afla, tot el a continuat drămuindu-și cuvintele:

- Eu vă stimez pe dumneavoastră, știu că țineți la mine și nu doresc să vă fac rău.

- Ei, în cazul acesta, dacă tu ai fi director de sucursală, cu presiuni deasupra capului că dosarul va fi trimis în instanță, ce-ai face domnule Georgescu?

Oftând adânc cât să-și anihileze tremuratul buzelor, Gabriel și-a întors privirea spre geamul încăperii încercând să găsească o soluție salvatoare:

- Da, vă înțeleg. Pentru moment mi-a venit o idee: întrucât eu sunt sigur că îi cunoașteți pe cei din spatele acestei mârșevii, vă rog să nu le satisfaceți dorințele! Știu că de mult timp contabilă mea îmi poartă sâmbetele, mai ales acum când nepotul ei a rămas fără serviciu. În acest caz e posibil să recurgă la orice! Întorcând privirea către director și-a dat seama că se înroșește la față. Pentru a nu-i permite să zică ceva, și-a continuat pledoaria:

- Ascultați la ce mă gândesc eu: nu voi pleca prin demisie ci, prin transfer. Dacă aveți în sertar o foaie de hârtie, eu vă voi scrie pe loc cererea. Am și ștampila firmei cu mine, dumneavoastră, doar să o semnați!

Ca din senin fața directorului s-a luminat, ridicându-se încet de pe scaun. Satisfăcut de soluția aleasă de Gabriel, pentru a nu-i rămâne dator, l-a întrebat cu glas tare:

- Dacă îți semnez transferul, ce-mi spui să fac cu declarațiile astea de aici?

- Le rupeți, domnule director! Ei au urmărit să mă dea doar pe mine afară. În cazul în care veți fi solicitat de Dorel, vă sfătuiesc să nu îl angajați. Aveți inspecitori foarte buni la sucursală care mă pot înlocui. Cât despre paznicul Jan, am rugămintea să rămână pe post. și în felul acesta totul s-a rezolvat!

- Mda. Te rog să nu fi supărat și te asigur că voi ține cont de doleanțele tale! Ca să fiu sincer, nici nu cred că va mai activa mult agenția de acolo. În următoarele zile se semnează la București actele de preluare a noastră de către o companie de stat franțuzească și am înțeles că vor închide multe din unitățile din teritoriu.

- Domnule director, vă înțeleg, eu am să vă scriu repede cererea de transfer, mie îmi pare foarte rău că ne despărțim însă, vreau să rămânem prieteni. Aștept în următoarele două săptămâni să trimiteți pe cineva să-i predau gestiunea pe care o am acolo sub semnătură. Când va veni, dați-i și fișa mea de lichidare cu cartea de muncă completată la zi, să nu mai apar pe la sucursală!

- Bine dragă, așa voi face!

După o jumătate de oră ieșind din bancă cu privirea tulbure și mintea rătăcită, Gabriel a luat-o așa pe stradă, simțind nevoia să-și revină din șocul prin care a trecut. Privindu-l de pe geam, directorul a așteptat răbdător să se întoarcă și să urce în mașină spre a părăsi locul.

În tot acest timp, paznicul Jenică intrat în acțiune încă de la prima oră, calculând lucrurile, după ce a rezolvat problema cu securistul, a lăsat și cel de-al doilea pachet cu carne, soției directorului. S-a întors apoi să pândească mașina lui Gabriel, pe care văzându-l cum intră în sucursală, dus a fost spre ieșirea din oraș să-l schimbe pe Nicolae. Ajuns la agenție a preluat tura și, bucuroși amândoi s-au despărțit în, fine, mulțumiți de aportul adus la rezolvarea acestei situații de criză.

Nerăbdător și cu urechile ciulite la uruitul fiecărei mașini de pe stradă, Jan nu a părăsit nicio clipă ușa de la intrare, spre a fi promt în a-și întâmpina cum se cuvine șeful. Abia la orele paisprezece ale după-amiezii, auzindu-i motorului mașinii a ieșit afară să-i facă semn să parcheze lângă poartă. Așteptându-l să coboare, nu s-a mai putut abține:

- Șefule, am rezolvat tot.
- Ce-ai rezolvat Jane, de ești așa fericit? I-a răspuns trist și cu jumătate de gură Gabriel.
- Am dus plocoanele și au fost bine primite!
- Ce plocoane, Jane?
- Păi, am discutat cu Popescu. Țsta a luat legătura cu șefii lui din poliție și a aflat că manevrele sunt făcute de colonelul Munteanu de la S.R.I. Eu am tăiat repede un porc și l-am dat pe jumătate. Am mers la adresa lui de acasă, personal a luat pachetul și mi-a zis să nu-mi fac nicio grijă. Am trecut și pe la directorul nostru, era acasă doar soția dânsului care mă cunoștea, însă a luat pachetul după ce a vorbit la telefon cu el! Eu v-am văzut mașina la sucursală dar, n-am oprit pentru că nu trebuia să vă mai deranjez. M-am întors aici să preiau tura și, de-aia sunt bucuros!
- Foarte bine, domnule Jan. Te-ai descurcat de minune! Acum poți să-mi spui cine ne-a îmbârligat?
- Busu, fir-ar el al dracului să fie! Este informator de pe vremea lui Ceușescu și l-au preluat ăștea care, de fapt, sunt tot ăia! Cum îl prind, îl bat de-l nenorocesc!
- Mai faci pe dracu, Jane! Îți aprinzi paie în cap degeaba.
- Nu, șefule. Prin ce-am trecut eu zilele astea, trebuie să treacă și el! Dumneata, ce-ai rezolvat?
- Și eu sunt bine, mai stau două săptămâni, timp în care îmi predau inventarul și mă transfer.

- Cum? Vrei să pleci de aici? Le faci jocul nemernicilor? Unde te duci? Dacă pleci matale, sigur agenția se desființează! A izbucnit Jan, ca lovit de trăsnet.

- Hai, liniștește-te! Eu sunt obosit, ne întâlnim când vei fi de tură și mai discutăm.

În felul acesta s-au despărțit privind unul la altul în tăcere și cu ochii aproape umezi. Gabriel a pornit mașină lăsându-și paznicul plin de remușcări în poarta agenției care, dacă nu ar fi fost să fie acolo să se sprijine de ea, ar fi picat jos de ameteală. La magazin, Silviu având informații pe surse despre drumul lui Gabriel la oraș, îl aștepta cu cheile, curios să afle ce s-a întâmplat. Până să parcheze Gabriel mașina, i-a deschis ușa poftindu-l înăuntru. Împreună au descărcat marfa, au așezat-o pe rafturi, după care i-a înmănat banii din ziua respectivă:

- Nu știu câți sunt, mi i-a dat nepoată-mea știind că mergi mâine la Craiova. Te descurci tu, uite și o listă, îi faci actele după ce te întorci. Întrucât pari foarte obosit, du-te să te odihnești, azi fiind duminică închid eu și îi las ei cheile. Așa l-a încurajat Silviu, simțindu-l cât este de afectat.

- Mulțumesc, da, sunt obosit, discutăm mâine. Atât a mai putut să rostească Gabriel, părăsind magazinul.

*

Reîntorcându-ne la agenție, chiar înainte de a închide poarta, paznicul Jan a fost salutat de la distanță de către Dorel, curios să afle noutățile:

- Să trăiești, Jane. Nu închide că vreau să te întreb ceva!

Deși confuz, Jan s-a gândit că este bine să-l asculte.

- Spune-mi ce dorești să afli, primarule, că mă grăbesc și am alte treburi!

- Măi Jane, sunt zvonuri că vor fi schimbări pe la voi. Știi ceva?

- Ce zvonuri, mă? De unde și până unde ai aflat tu, de ele, că eu nu cunosc nimic!

- Păi, de dimineață era aici Nicolae...

Încercând să lege câteva cuvinte pentru a ciupi ceva, Dorel a continuat:

- Și dica, încă de vineri, după ce a vorbit la telefon cu contabilă șefă, ar fi dedus treaba asta.

- Mă, nu ți-am spus că nu știu nimic? Du-te la dică-ta să-ți spună ce știe și lasă-mă-n pace! I-a răspuns Jan, trântindu-i poarta în nas, după care a închis-o cu drogul pe interior.

Surprins de atitudinea paznicului, Dorel a făcut stângă-mprejur și s-a dus acasă la Busu. Îndrumat de către un vecin că se află la o intervenție în comună, s-au întâlnit colo. Primul care a deschis vorba a fost Busu :

- Ce-i Dorele cu tine? Ai vreo veste, ceva?

- Neică, ceva ar fi. Pe Jan l-am văzut la bancă foarte nervos. Știu că a fost la Severin și abia acum a preluat tura de la Nicolae. Celălalt a fost și el chemat, fapt care mă face să cred că vom reuși!

- Foarte bine. La asta mă și așteptam din momentul în care sesizarea mea a ajuns unde trebuie!

- Atunci, hai să mergem până la bufet, că fac cinste!, L-a invitat Dorel, frecându-și palmele.

Arșița după-amiezii, cu toate că era zi de duminică, adunase destui cheflii la cârciuma lui Sandu care, având program non-stop îi aștepta cu băutura pusă la rece.

Nu același lucru se poate spune și despre Gabriel. Ajuns acasă, a deschis singur porțile și a parcat mașina în curte. Trecut fiind de ora prânzului, părinții odihnindu-se în camera lor, a mers în vârful picioarelor pentru a nu-i deranja. Fără nicio poftă de mâncare, s-a pus în pat

unde, a adormit pe loc S-a trezit după vreo două ceasuri cu mama în cameră, privindu-l îngrijorată:

- Tu ai mâncat astăzi? După cum alergi peste tot, mi-e teamă să nu te îmbolnăvești!

- Da, îmi este foame. Mă ridic imediat dar, să nu-mi încălzești mâncarea pentru că o vreau rece.

În timp ce mânca, la bucătărie a venit și tatăl curios să afle dacă a doua zi va merge la spital, să-i aducă nepoțelul acasă. Neîndrăznind să întrebe direct, a privit către soție să vadă dacă zice ea ceva. Citindu-i gândurile, aceasta a întrebat cu glas tare, cât să audă și seniorul :

- Măine, mamă, nu mergi la spital?

- Merg, cum să nu! Voi pleca de noapte să mă asigur cum stau lucrurile și, dacă este bine, vom veni cu toții acasă.

- O, Doamne, mulțumesc! Măine tare mi-e frică să nu mi se facă rău, așteptându-vă până vă întoarceți.

- Ei și matala acum! Fii mai curajoasă că nu se va întâmpla nimic rău.

Terminând de mâncat, Gabriel și-a cerut scuze spunând că va merge în camera lui să-și continue somnul. Înainte de a face acest lucru, inspirat a mers la mașină s-o verifice preventiv. A făcut foarte bine întrucât roata de dreapta spate, era din nou pe geantă. A umflat-o cu pompa din trusa de scule, a verificat de asemenea nivelul uleiului de la motor și, a apăsas de câteva ori șasiul să vadă cum se comportă telescoapele. Mulțumit a intrat în casă.

În același timp, la agenție Nicolae a sosit cu două ore mai târziu să-l schimbe pe Jan. Acesta fără să se supere i-a mulțumit totuși, pentru ajutor, promițându-i că se va revanșa.

Pe drumul spre casă, de cum a ajuns în fața căruciumii, a simțit nevoia să se descarce de stresul acu-

mulat în timpul zilei. Încă de la ușă, gestionarul i-a făcut semn:

- Nea Jane, mergi în spate că ești așteptat!
- Nu înțeleg... de cine sunt așteptat?
- Du-te matala acolo, ia și naveta asta cu bere, că eu mă ocup să vă fac niște mici!

Jan s-a conformat bănuind că, ceva, tot este! A luat naveta neîncrezător, însă, când a ajuns la separeu, surpriză! A fost primit cu ovații de cei dinăuntru: Dorel, Busu, primarul Cepraz și șeful de post, Popescu. Uluit de noul anturaj, cu greu a reușit să spună câteva cuvinte:

- O, bine v-am găsit! Unitate și frăție, neică! Acum dacă o dăm la pace, ce să mai zic... pace să fie!

A așezat naveta pe masă, a desfăcut cinci sticle de bere pe care le-au ciocnit mai să spargă sticlele și, le-au golit fără să răsuflă. Chefu a ținut până spre dimineață când, îngrijorată nevasta gestionarului, s-a hotărât să meargă până acolo. Vâzându-i cât sunt de beți, i-a scos cu forță afară și a luat o mătură să facă curat printre mese. La sfârșit, punând mâna pe chei a închis prăvălia lăsându-i în stradă, să se descurce fiecare cum poate.

Undeva, la o distanță de două comune, aproximativ în același timp cu petrecăreții, Gabriel se trezea în urma unui somn agitat, mai obosit ca înainte de culcare. I-a trebuit mai mult de o jumătate de oră să stea la baie, de unde a ieșit spălat, curat și aranjat pentru drumul de Craiova. Mergând în vârful picioarelor să nu-și deranjeze părinții, s-a și speriat când în spatele lui a apărut senioarea:

- Ce faci, mamă? Vrei să pleci fără să ne anunți?
- Luat prin surprindere, s-a justificat aproape involuntar:
- Nu mamă, am ieșit puțin să iau aer.

- Să știi că nici eu n-am putut să dorm toată noaptea. Acum, că tot suntem aici, spune-mi ce să-ți dau pentru drum?

- Nimic. Astăzi dacă Emilia se externează, ne vom descurca acolo, la fața locului.

- Cum stai cu banii? De câți mai ai nevoie?

- Îmi ajunge ce am. Externarea nu costă, e gratis. Întrucât mă grăbesc, plec imediat! A, era să uit: dă-mi o păturică mai moale pentru copil, s-o am în mașină.

- Da mamă, imediat ți-o aduc.

Trezindu-se și seniorul, pentru a nu-i încurca, a ieșit afară doar în momentul în care Gabriel a pornit mașina să plece. În urma lui, l-a petrecut cu glas tare:

- Drum bun și să ajungi acolo cu bine! Du-te că închid eu poarta după tine!

- Mulțumesc, sărut mâna tată!

Așa a ieșit din curte încadrându-se pe direcția de mers, fiindu-i urmărită mașina cum se pierde pe asfaltul șoselei, de aceeași nuanță cu penumbrelor dimineții.

Ajungând în Craiova înainte de ora opt a ținut-o direct către standurile angro, știind că multe dintre ele funcționează non-stop. În parcare a acestora citind lista de la vânzătoare și numărând banii, a oprit jumătate din sumă pentru cheltuielile neprevăzute ale zilei. Cunos când angrosistul de la care mai luase marfă, la înțelegere cu el a bifat toate produsele de pe listă, plătind doar jumătate din factură, restul urmând a fi achitat la următoarea aprovizionare. Fiind încă devreme, a mai zăbovit printre standuri, și-a aranjat apoi marfa în portbagaj gândindu-se ca bancheta din spate unde va sta soția și copilul, să fie liberă.

La orele unsprezece, părăsind Valea Roșie, a ajuns de îndată la spital. Trecând pe la informații să afle pacienții ce urmează a fi externate, i s-a comunicat că pe listă este trecută și soția sa. Bucuros a ocolit clădirea, și

a urcat scările până la secția de lehuze. Printr-o brancardieră a anunțat-o că a ajuns. Aceeași persoană i-a înmănat bagajul Emiliei, rugându-l să mai aștepte puțin până ce se vor întocmi și actele de externare. Tremurând de emoție, a dus geamantanul la mașină și s-a întors imediat pe scuarul etajului. Simțind că așteptarea nu se mai termină, s-a ridicat în picioare cu ochii pironiți pe geamul ușii de la secție până când, într-un târziu a venit și Emilia însoțită de brancardieră, cu copilul în brațe. Aceasta adresându-i-se lui, i-a întins copilul:

- Vă las copilul dumneavoastră. Să vă trăiască și să vă ajute Dumnezeu!

Emilia obosită l-a îndemnat să se grăbească:

- Hai să mergem pentru că, efectiv, simt că nu mai pot! Sprijinindu-se de umărul lui Gabriel care, având copilul în brațe, împreună fără să se grăbească, au ajuns la mașină. Aici, după ce a aranjat păturica de acasă, Emilia s-a așezat pe banchetă, rămânând spațiu suficient și pentru copil. Căutând printre actele sale din poșetă, i-a dat lui Gabriel o notă de cumpărături:

- Iată ce trebuie să iei din piață. Vezi că este un magazin pentru nou-născuți, unde vei găsi tot ce avem nevoie acum, la început.

- Tu nu mănânci nimic, îți aduc ceva?

- Nu mi-e foame, doar o sticlă cu apă rece vreau. Nu te grăbi, ai grijă să cumperi ce-am trecut eu acolo! Bani nu mai am, așa că pui de la tine..

Lăsându-i să se acomodeze cu mașina și să se odihnească, Gabriel a cumpărat tot ce era trecut pe listă. Întorcându-se bucuros cu o plasă plină, pe care a așezat-o în față pe scaunul din dreapta lui, Emilia l-a întrebat mirată:

- De ce n-o pui în portbagaj? Văd că este și geamantanul meu tot aici. Mai ai și altceva în mașină?

- Da, însă o să-ți explic pe drum. Când ești pregătită îmi spui și plecăm!

- Hai să mergem, de ce să mai stăm aici? Am înțeles că ai mutat tot ce a fost din apartament, la voi acasă. Sinceră să fiu, abia aștept să ajung acolo și să văd ce este!

Înainte de a porni mașina, Gabriel s-a întors să-și mai privească o dată copilul. Fascinat de lumina ce radia din ochii săi albaștri, un sentiment puternic de responsabilitate l-a copleșit, ținându-l pe scaun. A fost repus în simțuri doar de gânguritul abia șoptit al micuțului, reușind astfel să pornească motorul. Privind prin oglinda retrovizoare să părăsească parcare, a remarcat și ochii plini de bucurie ai Emiliei, ținând de data aceasta copilul în brațe și încercând să-l învelească cu plăpumița bunicii.

- Poți să-l ții, nu te deranjează rana de la operație?

- Deocamdată nu, stau bine pe banchetă și nu fac mișcări care să afecteze zona de durere.

- Când ai nevoie, te rog să mă anunți ca să opresc și să facem pauză! A mai spus Gabriel, atent acum la condus și la traficul de pe stradă.

În scurt timp au ieșit din oraș călăuziți de gânguritul bebelușului. Acesta simțindu-și mama alături și că, trece prin experiențe noi, din când în când mai scotea câte o mânuță sau un picioruș pe afară. Au făcut doar un singur popas, pentru alăptare. În rest drumul a decurs într-o atmosferă greu de exprimat în cuvinte, fără niciun incident.

Ajunși acasă, de parcă ar fi stat tot timpul la poartă în așteptare, seniorul s-a grăbit să le deschidă. Mașina a intrat înăuntru și a parcat pe aleea de beton a curții, în spatele căruței. Cei tineri de cum s-au dat jos, lângă dâșii a venit și mama care, bucuroasă le-a făcut semn că va ridica ea copilul de pe banchetă. Simțind că plu-

tește, Emilia a privit întreaga scenă cu ochii umezi de fericire, nevenindu-i să creadă cât este de bine primită în sânul familiei. La scurt timp întreaga casă s-a umplut de glasurile rudelor apropiate, venite în mod special să se bucure și nu, numai, cunoscând faptul că la un astfel de eveniment se lasă cu chef. Rămas lângă mașină, Gabriel a considerat că are timp suficient până se liniștesc lucrurile, să ducă și marfa din portbagaj la magazin. Emilia simțindu-l, s-a apropiat curioasă:

- Nu mi-ai spus ce ai în portbagaj.

Nemai-având încotro, acesta a fost nevoit să răspundă:

- În perioada cât tu ai fost plecată, am intrat într-o afacere cu Silvan. I-am preluat magazinul și mă ocup de el.

- Bine, bine și la bancă, care-i problema?

- Sunt niște schimbări, am înțeles de la director că se va închide agenția. În felul acesta, prin transfer îmi voi muta cartea de muncă la mine pe firmă. A reușit întrucâtva să se justifice, evitând să mai dea și alte explicații.

- Nu înțeleg de ce nu ai așteptat până la sfârșit?

- Păi, știi... nu pot să-ți explic acum.

- Faci cum crezi, nu mă bag însă, dacă nu va merge treaba, cum ne vom crește copilul? Eu, de bine, de rău, intru doi ani în concediul de creștere al copilului însă, să știi că după aia mă voi întoarce la serviciu!

- Ne vom descurca, sunt convins! Acum trebuie să merg și la bancă să întocmesc actele pentru operativă de mâine. Continuă Gabriel, mai mult să se liniștească pe sine.

- Du-te și vom vorbi deseară. A încheiat Emilia, doritoare să ajungă mai repede lângă copil. Pe hol, neamurile adunate așteptând să fie servite cu ceva, nu mai conteneau cu laudele:

- Vai, ce copil frumos, cât de mult seamănă cu taică-su! Stăpâna casei auzindu-le, a intervenit dojenitoare însă, fără răutate:

- Aveți grijă să nu-mi deocheați nepotul. Gata, l-ați văzut, hai, veniți încoace să facem niște gogoși!

Imediat aduc și o cană cu vin, mai discutăm de-ale noastre că, de, unii mor, alții se nasc și trebuie să ținem și cu dinții de neam!

Responsabil ca întotdeauna, Gabriel după ce a pre-dat marfa la magazin, s-a grăbit să ajungă și la bancă în timpul programului de lucru. Exact când doamnele erau gata de plecare, s-a intersectat cu ele pe hol:

- Bună ziua, dați-mi vă rog actele zilei să le pot introduce în baza de date!

Casiera luată prin surprindere de apariția lui, l-a întrebat curioasă:

- Ați adus copilul de la spital? Cum vă simțiți?

- Da, l-am adus, sunt bine. l-a răspuns uimit de interesul sincer al acesteia. Cu ochii în pământ, contabilă, la rândul ei să nu rămână mai prejos, a continuat prefăcută:

- Vă felicit, să vă traiască, ce mult mă bucur,... stați puțin să vă aduc și actele!

Paznicul Nicolae aflat afară lângă ușă, auzind-o cum vorbește, nu a putut decât să strângă din dinți și să aștepte răbdător ca cele două să părăsească agenția. De cum a închis poarta după ele, s-a dus și a intrat fără să mai bată la ușă în biroul lui Gabriel:

- Ce este Nicolae? Care-i problema de intri așa, buzna?

- Care să fie șefule?! Că nu mai pot de draci când le văd pe astea două cât sunt de prefăcute!

- Nu-i așa că sunt prefăcute? A accentuat și Gabriel continuând:

- Ai ceva să-mi spui?

- Normal, șefule. Cum este posibil să plecați de la noi? Dacă plecați, agenția asta se va închide!

- Nu se va închide Nicolae. Vezi-ți de treabă! Cine vorbește că eu voi pleca?

- Așa am înțeles de la contabilă. Ar fi sunat-o șefa de la Severin, spunând că dumneata vei pleca prin transfer. Tot astăzi a trecut unu' pe aici și mi-a tărașit că Jenică a petrecut toată noaptea cu Busu, cu Dorel, cu șeful de post, cu toată gașca!

- Măi Nicolae, în timpul lui liber, Jenică poate să se întâlnească cu oricine și, să facă ce dorește!

- Așa vorbești dumneata, să mă liniștești, însă pre-simt că în următoarele zile nu va fi bine!

Cu această convingere Nicolae a ieșit pe hol pentru ca șeful său să poată lucra liniștit. După nici o oră Gabriel terminându-și situațiile, s-a scuzat că nu poate sta mai mult întrucât este așteptat acasă. Foarte trist, paznicul cu pași așezați l-a condus până la poartă:

- Să vă trăiască băiatul și să petreceți cu bine!

- Mulțumesc. l-a răspuns Gabriel la fel de trist, cunoscând sufletul curat al paznicului său.

*

Până la sfârșitul săptămânii, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, activitatea agenției a decurs în ritmul ei normal. Ce trebuie remarcat totuși, a fost comportamentul foarte retras al lui Jenică care, în ziua de marți, fiind de serviciu, a stat doar pe afară și la ușa clădirii, evitând să dea ochii cu șeful său. Gabriel conștientizând acest fapt, l-a lăsat în pace.

În schimb, acasă la socri, Emilia s-a adaptat de minune: și-a ales camera din mijloc unde să stea cu copilul spre a nu fi deranjată, iar pe soț l-a obligat să stea în camera de trecere, astfel încât la orice apel al ei, in-

diferent de oră, să se trezească și să intervină. Neavând ce face, Gabriel a trebuit să se conformeze. Cel mai greu i-a fost în prima săptămână. După trei nopți dormite cu intermitență, oboseala de pe chipul său a fost citită și de vânzătoare când, trecând pe la magazin în ziua de vineri să ridice banii, l-a întrebat surprinsă:

- Ce-i cu dumneavoastră? Nu vă simțiți bine?

- Sunt obosit domnișoară însă, dacă mă odihnesc o oră, îmi trece! A fost răspunsul în glumă al lui, pentru a-i risipi orice temere. Pregătit să se eschiveze și de la alte întrebări incomode venite din partea altor persoane și-a asumat diverse tertipuri de dialog, prin care să fie lăsat în pace. Cunoscându-l, Emilia nu l-a întrebat nimic în acest sens, să nu complice și mai mult lucrurile. O durea inima să își vadă soțul atât de abătut însă, spera ca starea lui să se îndrepte în timp, de la sine. Încrezătoare în capacitatea lui de a trece peste astfel de încercări, era convinsă că se vor descurca într-un fel, sau altul.

În prima săptămână premergătoare transferului, Gabriel și-a văzut conștincios de treabă, așteptând în zadar pe cineva de la sucursală să preia gestiunea.

Surprins a fost și de faptul că, luni dimineața, casiera trimisă de la oraș să ridice monetarul, nu știa nimic în acest sens. Abia în săptămâna următoare, în ziua de marți, a fost anunțat că va veni la agenție directorul și contabilă șefă. Întrucât în acest timp vânzările de la magazin crescându-i într-un ritm accelerat, cu o față senină și fără nicio emoție, Gabriel la întâlnirea cu dâșii, a dat dovadă de bun simț și s-a comportat foarte prietenos. În schimb, contabilă șefă de această dată cu un aer superior i-a înmănat fișa de lichidare și cartea de muncă adusă la zi, plus salariul în plic prin care să se stingă orice relație contractuală dintre dâșii.

Directorul pentru a menține situația sub control, având încredere în Gabriel, a luat hotărârea să nu mai fa-

că niciun inventar. Grăbindu-se să ajungă la oraș înainte de prânz, s-au retras discret nu înainte de a-i ura la despărțire lui Gabriel, spor în afaceri.

Ca un spiriduș după dâșii, paznicul Jan s-a mișcat slugarnic, deschizându-le poarta bucuroș că lucrurile s-au oprit aici. Într-un târziu, realizând că în biroul său Gabriel își făcea bagajul să plece, a bătut discret la ușă:

- Da Jenică, intră te rog! I-a vorbit natural, ca și când nu s-ar fi întâmpnat nimic.

- Îmi pare nespus de rău șefule! Eu am făcut totul să acalmiez situația. După cum mă gândesc, pe dumneata a avut cineva o ură personală și a dorit să se răzbune! În ziua de azi, dacă nu joci cum cântă cei de la putere, ești terminat! Iar dacă încerci să-ți găsești dreptatea în justiție, n-ai nicio șansă!

Gabriel l-a ascultat fără să-l întrerupă, continuând să împacheteze ce avea de luat și, la sfârșit, fără a privi la paznic i-a răspuns degajat:

- Nu trebuie să-ți pară rău, Jane. Faptele sunt deja consumate. Cum nu este nimeni de neînlocuit, sper să vă descurcați și fără mine. Acum trebuie să plec și, până îmi iau rămas bun de la doamne, te rog să-mi deschizi și mie poarta!

- Da, șefule, imediat! I-a răspuns paznicul, părăsind reținut, încăperea.

În biroul alăturat doamnele privind una la alta se așteptau ca din moment în moment să apară Gabriel. Casiera îi pregătise o cafea, știind că nu va fi refuzată și că, în felul acesta, despărțirea va fi mai ușoară. Tot dânsa a fost cea care i-a vorbit prima, când a intrat înăuntru:

- Vă așteptam șefule, știți, v-am pregătit o cafea, este caldă!

- Mulțumesc, da, cafeaua făcută de dumneavoastră întotdeauna mi-a plăcut!

A ridicat cu grijă ceașca și a rămas în picioare lângă biroul contabilei. A băut o gură fără să spună nimic, presimțind că și aceasta vrea să spună ceva, însă, îi lipsește curajul. După câteva secunde apăsătoare, l-a întreat mieroasă:

- Eu nu înțeleg de ce doriți să plecați de la noi? Mi-a spus șefa că, dumneavoastră ați cerut transferul!

Auzind-o, casiera a completat-o:

- Noi nu v-am supărat cu nimic. Ați fost un om bun, cine știe ce va fi după dumneavoastră!

- Va fi foarte bine. A liniștit-o Gabriel, continuând:

- Am înțeles că directorul se va ocupa personal de agenție. Acum eu îmi iau rămas bun, vă mulțumesc pentru colaborare și rămâneți cu bine!

Terminându-și de băut cafeaua, a ieșit închizând încet ușa biroului. Dintr-odată pe hol, a resimțit o apăsare ca și când o forță nevăzută îl mai reținea și de care trebuia să se lepede fără tăgadă! În curte, Jan îi deschisese porțile, așteptându-l trist, lângă mașină. De cum s-a apropiat l-a luat în brațe, cerându-i iertare. Îndepărtându-l ușor, Gabriel i-a răspuns:

- Nu sunt Dumnezeu să iert pe cineva, Jane! Poate că am alt drum în viață... cine știe?

- Eu nu știu cum să vă răsplătesc șefule, pentru că ați intervenit să nu mă dea directorul afară. Fratele meu să fi fost și nu ar fi făcut acest lucru!

- Stai liniștit. Aici nu-i vorba de vreo plată... așa am simțit și asta am făcut. Rămâi cu bine.

După care, intrând în mașină a pornit imediat motorul. Prin geamul întredeschis, paznicul i-a întins încă o dată mâna să-l salute. Ieșind pe carosabil, Gabriel s-a încadrat atent pe sensul de mers către magazin.

Aflat la colțul primei uliți de lângă agenție, Dorel a urmărit și a așteptat până ce nu s-a mai văzut mașina acestuia. Foarte sigur pe sine și cu pași hotărâți a intrat

În curte și s-a dus direct la biroul de contabilitate. De cum l-a văzut mătușe-sa, l-a poftit să se așeze pe scaunul de lângă biroul ei, foarte bucuroasă că planul a funcționat și că îl pot duce până la capăt.

- Cu ce treburi pe la noi, Dorele? L-a întrebat ea, prefăcută.

- Păi, am aflat că sunt mișcări de personal și m-ar interesa postul!

Casiera ascultând uluită vorbele lui Dorel, fără să mai gândească a luat-o gura pe dinainte:

- Da, șeful a plecat azi, deci postul e liber. Tu dacă vrei să-i iei locul, trebuie să ai studii de specialitate!

- Ce studii, fată? Nu știi că este subinginer? A sărit ca arsă mătușe-sa, continuând:

- Și la Severin, sunt doi subingineri care se ocupă cu creditele. Ce, el nu este în stare? De restul mă ocup eu și șefa contabilă.

Simțindu-i înverșunarea, casiera nu a mai scos niciun cuvânt. S-a ridicat de pe scaun și a părăsit biroul cu gândul să-i lase singuri. De cum s-a închis ușa, a și început Dorel cu întrebările:

- Daică, spune-mi ce să fac? Am banii puși de-o parte, la cine să mă duc?

- Du-te acasă. Eu voi vorbi mai târziu cu șefa și-mi va spune ea cum să procedăm.

- Bine daică. Aștept să termini programul.

Aflat în spatele ușii, Jan a ascultat toată discuția. Scărbit până în adâncul sufletului, abia a reușit să-și domolească o înjurătură scăpată printre buze:

- Fire-ați ale dracului de javre!

Ca să-și mai tempereze nervozitatea, a început să se plimbe cu pași rari pe aleea dintre clădire și poarta de la stradă. În momentul în care s-a intersectat cu Dorel, grăbit să părăsească agenția, a fost salutat bucuros de către acesta:

- Să trăiești, Jane. Ce faci, te plimbi să treacă timpul?
- Îmi dezmoțesc și eu picioarele. Să nu crezi că este așa de ușoară meseria de paznic!

Acestea fiind spuse, Jan și-a revenit abia în momentul în care l-a văzut iesind pe poartă. Aproximativ în același timp cu cele petrecute la agenție, Gabriel a ajuns la domiciliul părinților. A tras mașina în curte și, mai emoționat ca niciodată s-a dus direct în camera copilului. Emilia văzându-l, obișnuită cu programul lui normal de lucru, a tresărit, neștiind ce să creadă:

- S-a întâmplat ceva? Cum de ai ajuns mai devreme?

Simțind o oarecare asprime în glasul ei, Gabriel cu greu a reușit să-i răspundă:

- Da, astăzi am încheiat problemele cu banca. A venit directorul și contabilă șefă, am primit nota de lichidare, este totul în ordine. Banii sunt în plic, te rog să-i numeri pentru că eu nici măcar de curiozitate nu i-am numărat.

În timp ce vorbea, i-a întins plicul. Emilia la rândul ei a luat plicul și l-a așezat pe masa de lângă pătuțul copilului. Văzându-și soțul întristat, a înțeles că are nevoie de timp până ce să treacă peste aceste momente nefricite din viața lui.

În următoarele zile Gabriel s-a ocupat să-și pună la punct toate actele societății, de asemenea și-a aranjat și un fișet în care să păstreze dosarele de evidență contabilă, conform legii. Primind un telefon că s-au strâns bani și că este nevoie de marfă la magazin, joi seara înainte de închiderea programului a mers acolo cu o altă stare de spirit, cu noi speranțe și mult mai sigur pe sine, uitând astfel de experiențele petrecute la bancă. Așteptat și de Silviu, încă de la ușă a fost luat la întrebări:

- Ce-i cu tine patroane? Banii te caută și tu stai acasă?

- Unde stai mă, acasă? Nu vezi că am venit? După care au început amândoi să râdă cu poftă.

- Nepoată-mea vrea avansul pe luna în curs și, mă tot întreabă dacă ne faci sau nu, cărțile de muncă!

Înțelegând graba lui Silvian, devenit întretimp serios, Gabriel i-a răspuns fără să clipească:

- La Severin voi merge săptămâna viitoare. Știu că direcția județeană de muncă are contracte tipizate și, după lege, ne vor înregistra ei acolo în registrul de salariați din sectorul privat.

- Mă, cum de le știi tu, însă, nu prea e bine!

- De ce nu-i bine Silviene? Care-i problema ?

- Eu și fata asta, nu avem cărți de muncă. Te rugăm să te ocupi de amândoi și să ne rezolvi problema!

Gabriel, râzând, l-a întrebat ironic:

- Cum domnule? Tocmai tu, ditamai patronul să nu ai carte de muncă? Nu te-a controlat nimeni, niciodată?

- M-au ocolit, directoare că, doar știi, vară-mea are și ea cunoștințe, a mai intervenit, asta e! Acum, cu tine, lucrurile se vor rezolva și nu-mi mai este frică!

- Ei, dacă tu așa zici, uite cum vom face: te voi prelua pe firma mea ca merceolog, eu rămân pe postul de director, domnișoara rămâne gestionară însă, partea ta de contribuție o aduci când fac viramentele la sfârșit de lună prin bancă.

- Bine mă, plătesc, numai să avem toți cărți de muncă! A exclamat bucuros Silvian, adăugând:

- La treaba asta dau de băut. Am și o pungă de cafea nemțească, cadou de la oraș pentru soția ta, Emilia.

- Punga o iau, Silviene. De băut mă abțin. Nu știi că sunt consemnat și că au ordin polițiștii să-mi ia carnetul?

- În comună la mine să nu-ți faci probleme! Aici eu sunt la putere!

- Ce putere ai tu aici?

- Nu știi că sunt consilier local? Și primarul, și vicele, sunt rude de-ale mele. Cine crezi că s-a ocupat și le-a adus cele mai multe voturi la alegeri?

- Tu, Silviene. Hai, să n-o mai lungim și să ne apucăm de treabă!

Vânzătoarea ascultând la ei ce vorbesc, a venit cu banii din încasări și i-a înmănat lui Gabriel.

- Vă rog să-i numărați.

- Îi număr când ajung acasă. Spune-mi cât să fie avansul din salariu? Știi, salariul tău pe acte va fi de minimum pe economie, iar la sfârșit de lună, facem calculul la procent și vei primi restul de bani. E bine?

- E bine, însă, nu înțeleg treaba cu procentul.

- Simplu: la sfârșit de lună vom face totalul vânzărilor, aplicăm procentul de 5% și obținem venitul tău de încasat. Vom scădea banii de avans și vei primi diferența. Încă nelămurită, domnișoara a întrebat din nou:

- Păi, îmi veți da mai mult decât minimum pe economie?

- Dacă sunt vânzări, poți câștiga și dublul salariului! I-a răspuns Gabriel, încurajând-o.

- Și dacă nu sunt vânzări?

- În acest caz, vom da faliment domnișoară și se va închide magazinul.

Auzind-o, Silviu a intervenit repede să pună capăt discuției:

- Ia uită-te la ea! Mă nepoată, nu te credeam așa de ispititoare! Patronul tău e om serios și se va ține de cuvânt.

Fără să mai zică nimic, Gabriel a numărat banii, i-a înmănat vânzătoarei avansul și a tăiat chitanță pe întreaga sumă. Lista de aprovizionare fiind deja pregătită, a anunțat-o când se va întoarce cu marfa:

- Măine, cel târziu la orele unsprezece, sunt aici. Acum trebuie să mă retrag, că mă așteaptă nevastă-

mea cu copilul. Silvan auzindu-l, parcă nu-i venea să creadă:

- Și cum mă, pleci așa, fără să bem și noi măcar un strop de șampanie de la fata noastră, că a primit și ea azi de la tine primii bani de salariu?

- Dacă tu zici, uite, mai stau un sfert de ceas însă, ne ascundem după rafturi, să nu ne vadă cineva.

Din vorbă în vorbă, n-a trecut o jumătate de oră și s-a golit sticla. Domnișoara a așteptat răbdătoare ca ei să plece și să închidă magazinul. Silvan întăritat de șampanie ar fi dorit să continue însă, s-a lovit de refuzul categoric al prietenului său:

- Trebuie să ajung neaparat acasă. Cum n-am antrenament la alcool, mi se urcă la cap și mă simnte Emilia. Abia a venit de la spital... nu vreau să o supăr! Rămâne pentru altă dată, noi să fim sănătoși!

În felul acesta s-au despărțit: Gabriel a pornit mașina spre casă, iar Silvan s-a întors la atelierul său, așteptat fiind de câțiva clienți la presa de ulei.

PARTEA A TREIA:

ARIPILE ÎNGERULUI

În următoarele săptămâni, schimbarea bruscă a locului de muncă a determinat și o schimbare de atitudine în comportamentul lui Gabriel, devenind de nerecunoscut. Dintr-o fire mereu prietenoasă, amabilă, comunicativă, a început ușor să devină tăcut, gânditor ca să nu spun posac. Până să își intre în mână, s-a ținut de cuvânt și a rezolvat problema contractelor de muncă, depunându-le la direcția județeană, în baza procedurilor legale. A mutat contul firmei la altă bancă, simțind nevoia să întrerupă orice legătură cu foștii săi colegi de serviciu.

Meticulos și-a aranjat într-un colț al camerei un birou de lucru cu câteva sertare pline de formulare contabile. Realist fiind și-a dat seama încă de la început că magazinul nu îi va asigura banii necesari unui confort decent al familiei. Astfel, gândind la rece a considerat că este cazul să-și diversifice activitatea prin întocmirea de evidențe contabile contracost și, să mai deschidă încă ceva, care să producă bani mulți și repede. Atuurile de bază fiindu-i pe lângă profesia și abilitățile personale în diverse domenii, i-au întărit încrederea că va rezolva aceste obiective.

Emilia înregistrându-și copilul la medicul lor de familie, de specialitate pediater, a fost îndrumată pentru un consult preliminar la profesorul din Craiova, ca pe baza diagnosticului său, să-i poată deschide dosarul personal de evidență. Contactându-l telefonic au stabilit și data când să se prezinte la spital. Numai bine, în ziua respectivă, Gabriel având nevoie de marfă pentru magazin, s-a gândit că poate rezolva două probleme în

același timp. Emilia fiind de acord, înainte de a pleca l-a întrebat totuși, prevăzătoare:

- Dacă ajungem la domnul profesor, n-ar fi bine să îl onorăm cu un cadou, ceva?

- Am vorbit cu doamna doctor a noastră și mi-a zis că îi place foarte mult pescuitul pe Dunăre. Eu îi fac o propunere în acest sens și îl rog să vină la noi. Întrucât nu știu ce reacție va avea, deocamdată îi ducem flori, ca de obicei.

Acceptând ideea lui Gabriel, a așezat copilul în dreapta, înfășat cum era de către senioare și l-a acoperit cu o plăpumioară curată. Bebelușul simțind că este mișcat de colo-colo, a deschis larg ochii și a început să scâncească. Emilia l-a luat în brațe, l-a legănat de câteva ori șoptindu-i numele, fapt ce l-a liniștit, să adoarmă din nou. La plecare, tatăl a deschis poarta, iar mama grijulie și-a atenționat baiatul să conducă prudent. Și cum nu toate decurg așa cum ne dorim noi, pe drum în localitatea Giubega, mașina a făcut pană pe roata stângă din față. Gabriel a tras de volan, a ieșit de pe carosabil, s-a asigurat că nu-i niciun pericol, a luat rezerva din portbagaj și a înlocuit roata defectă. Un localnic trecând pe lângă el, omenos din fire, l-a salutat amabil:

- Bună dimineața. Aveți nevoie de ceva?

- Vă mulțumesc, am rezolvat problema! l-a răspuns Gabriel, impresionat.

- Să știți că la două sute de metri mai în față, este unu' Georgică, care se ocupă cu așa ceva: vulcanizează, are compresor de aer, știe mecanică, este și foarte ieftin!

- Vă mulțumesc. Îl caut pentru că trebuie să rezolv roata defectă. Sănătate, vă las cu bine!

Ajuns la locul cu pricina, vâzând pe gard o roată de mașină prinsă în șuruburi pe care scria „Vulcanizare

auto”, Gabriel a coborât și a bătut la poartă. Nu a apucat să bată de două ori că, cineva i-a răspuns din curte:

- Așteptați, că vin imediat!

În câteva clipe a apărut un bărbat mărunțel, la vreo cincizeci de ani:

- Să trăiți, cu ce să vă servesc?

- Am pană pe roata de rezervă. Se poate rezolva?

- Sigur, o facem pe loc dacă este fără cameră.

Gabriel privindu-l neîncrezător, i-a adus totuși, roata defectă din portbagaj. Omul a luat-o, a pornit compresorul, a umflat-o până la două atmosfere, ca mai apoi să o rotească într-o cadă mare cu apă. Găsind locul pe unde răsuflă, a venit cu o igliță și cu un șnur special, a dat cu o soluție în zona respectivă, a introdus șnurul și... asta a fost tot. Verificând-o în fața lui Gabriel că nu mai răsuflă, i-a spus prețul:

- Vă costă 10 lei.

- Nicio problemă. I-a răspuns acesta, înmânându-i banii, din buzunar. A luat roata și, în timp ce o așeza în portbagaj a fost întrebat de soție:

- Așa de repede s-a rezolvat?

- După câte vezi, da.

Întorcându-se să-i mulțumească omului, în timp ce dădea mâna cu el, l-a întrebat curios:

- Vin multe roți pe zi, la reparat?

- Sunt zile, și zile. În medie fac cam douăzeci de roți. Este drum european și contează!

- Păi, dumneata câștigi mai bine decât se câștigă la un magazin obișnuit!

- Meseria, domnule. E cam mizerabilă, dar face!

Atât i-a trebuit lui Gabriel. S-a apropiat și a privit curios la pârghia simplă cu o talpă de desfăcut roți, a observat apoi după poartă compresorul de aer prins în șuruburi de o butelie normală de aragaz, plus, furtunul cu

manometrul de presiune pentru umflat roți, în pacarea din fața porții.

- Și dacă vreau să verific presiunea din roți, care-i tariful domnule Georgică?

- Pentru dumneata acum, nimic. Cine dorește doar verificări, cinci lei pentru toate roțile.

Până să se urce și să pornească mașina, Gabriel a întrezărit o oportunitate de dezvoltare a afacerii sale, mi-zând pe faptul că se pricepe la mecanică. Știind că la atelierul lui Silviu poate găsi fel și fel de piese, și-a dat seama din start că planul său are mari șanse de reușită. Văzându-l că pregetă, Emilia l-a îndemnat să pornească mașina:

- Acum la ce te mai gândești?

- Plecăm imediat. I-a răspuns în șoaptă, de parcă ar fi fost prins asupra unei fapte nelalocul ei.

Pe drum au mai oprit într-o parcare ca Emilia să alăpteze și să schimbe scutecele bebelușului. În rest, la spital a mers totul bine. De asemenea, profesorul văzând că operația este aproape vindecată, chiar s-a bucurat și le-a promis că le va face o vizită la sfârșitul lunii. Mândru de postura în care se afla, aceea de tătic, Gabriel cu bebelușul în brațe și-a însoțit bucuros nevasta prin spital. Vizita terminându-se foarte repede, le-a rămas timp suficient să ajungă și în angourii de unde, cu mașina plină de marfă s-au întors acasă mult mai devreme decât preconizaseră. Aici trăgând în fața porții, Gabriel s-a ocupat mai întâi de copil, pe care l-a luat în brațe și, împreună cu Emilia au intrat în camera pregătită în mod special pentru acesta. Lăsându-i acolo să se acomodeze, s-a întors să le aducă bagajele de pe banchetă. Ca să nu piardă timpul, având mașina plină cu marfă și-a anunțat soția:

- Până vin ai mei de la câmp, ar fi bine să duc marfa la magazin, ca să nu o țin degeaba la poartă.

- Faci cum crezi, i-a răspuns Emilia, ocupată acum cu bebelușul.

În felul acesta știind că prinde vânzătoarea în timpul programului de lucru, a plecat fără să mai piardă vremea. Afară, pe cerul limpede al zilei, dinspre Dunăre un nor de un alb-plumburiu caracteristic ploilor de iulie, l-a determinat să se grăbească. Exact când terminase și întocmea actele de recepție, un vânt puternic cu stropi mari de ploaie în ropot, a umplut în câteva minute întreaga zonă din perimetrul magazinului, cu apă. Brusc, un fulger brăzdând și împrăștiind stratul de nori de peste comună, a speriat în așa măsură vânzătoarea că, abia a reușit să exclame:

- Vai de mine, ce ploaie! Bine că nu v-a prins pe drum!

- Am avut noroc domnișoară. Probabil, ține Dumnezeu cu noi!

- Așa este. Pe oamenii buni îi ajută.

Nici nu a terminat ce a avut de zis că, în ușă a apărut Silvian cu hainele ude până la piele. A tropotit de câteva ori să-și curățe încălțămintea de noroi pe prașarul de la intrare și, lăsând ușa deschisă, s-a adresat lui Gabriel:

- Ce bine că te-am găsit aici! M-a prins ploaia în câmp, am forțat combina să ajung cu ea la capul locului și mi s-au rupt două curele. Las-o pe nepoată-mea că se descurcă singură și vino să mă ajuți!

- Te ajut însă, mie ce-mi iese la afacerea asta? I-a răspuns, în glumă, Gabriel.

- Acum nu-ți mai iese nimic, dar ne vom înțelege!

- Se poate merge cu mașina până acolo?

- Cred că da, însă trecem întâi pe la atelier să luăm curelele.

Pe drum, din curiozitate Gabriel și-a întrebat colegul:

- Ai cumva prin atelier un compresor de aer până la șapte atmosfere, pe care nu-l mai folosești?

Silvian și-a amintit că are două compresoare defecte dar, care se pot repara. Găsind curelele de care avea nevoie, i-a răspuns nedumerit:

- Spune-mi pentru ce ai nevoie de un compresor așa de puternic?

- De umflat roți. Aș vrea să mă extind și pe vulcanizare, piese, uleiuri... ce zici?

- E bună ideea însă, numai dacă o faci în comună la tine. Aici e mai greu și n-am cum să te ajut. Nu vezi cât sunt de ocupat? Am în spate două compresoare de Ra-bă, merg până la opt atmosfere, doar că, trebuiesc reparate. Cel mai bine este să le desfaci, și din ele să iei ce e bun pentru unul funcțional. Dacă te pricepi ia-le, să nu le mai vadă și alții.

Atât a așteptat Gabriel. Le-a luat bucuros pe amândouă și le-a așezat în portbagajul mașinii. Afară deja pământul începuse să usuce de parcă n-ar fi plouat deloc. În scurt timp cei doi au ajuns fără probleme la combină. Silvian a înlocuit curelele uzate, a pornit-o să vadă cum se comportă și a parcat-o pe poziția de recoltare pentru a doua zi. În capătul celălalt al tarlalei se putea observa și dubița, rămasă acolo înainte de ploaie. Privindu-și prietenul, Silvian și-a dat seama că este obosit și că trebuie să-l lase în pace.

- Încă nu te-ai acomodat cu privatizarea. Așa este la început, vrei să le faci pe toate și te forțezi. Ia-o mai ușor Gabriele, privește la mine cum procedez. Nu te mai rețin, poți să pleci și să te odihnești.

- Chiar că am nevoie! I-a răspuns acesta, după care salutându-l, a întors mașina să ajungă mai repede acasă.

În următoarele zile ocupându-se de cele două compresoare, le-a reparat pe amândouă având doar segmentii uzați. De asemenea a mai făcut rost de o butelie cu capacitate dublă de aragaz și de un motor electric

monofazat, fără să-l coste nimic. Între timp, Silvan i-a adus tot ce mai avea nevoie pentru a-și îndeplini scopul. Cei din familie cunoscându-i acum preocupările, l-au lăsat în pace, ajutându-l astfel să se remonteze și psihic, pentru demararea proiectelor sale de viitor.

*

Dacă tot a venit vorba despre proiecte, fostul primar Dorel a așteptat zadarnic un răspuns favorabil din partea directorului băncii, de angajare pe postul rămas liber. Mătușa sa apelându-și zilnic superiorii, a devenit deranjantă fiind pusă la punct de către contabilă șefă:

- Nu înțeleg ce dorești, din momentul în care am preluat noi toate operațiunile șefului de agenție? Inspectorii de aici se ocupă și de creditele voastre din zonă. Alt loc de muncă acolo, sub nicio formă nu se va mai crea!

Aflat din întâmplare în birou, Dorel a îndemnat-o să-și ceară scuze.

- Mă scuzați, așa este. S-a auzit și dânsa, îndreptându-și astfel conduita.

- Ei, vezi că se poate? I-a răspuns muștrătoare de la celălalt capăt al firului, șefa directă.

Mâhnit de cele auzite, în momentul în care a ieșit pe hol să părăsească clădirea, a dat nas în nas cu Jenică, curios să audă noutățile.

- Ce faci Jane, tragi cu urechea să afli ce vorbim?

- Nu trag, Dorele, însă vreau să-mi spui dacă ne mai țiiăștia pe aici.

- De unde să știu eu? Că nu e treaba mea! I-a răspuns sec, îndreptându-se spre ieșire când, pe aleia de la intrare, a apărut Busu:

- Dorele, vino repede cu mine să te prezint la cineva!

- Unde mă, la cine să mă prezinți?

- Mergem până la postul de poliție. E de bine, îți garantez!

- Ce faceți mă amândoi, la post? A întrebat, de data aceasta foarte curios, Jenică.

- Îți spun mai târziu. Dacă se rezolvă, deseară petrecem cu lăutari, l-a răspuns entuziasmat, Busu.

- Abia aștept să mă chemați! A continuat Jan, frecându-și bucuros palmele. Mândru de sine că este încă în cărți și în grațiile lor, i-a petrecut pe amândoi slugarnic, până la poartă.

La postul de poliție fiind parcată o mașină albastră cu numere speciale, Busu și Dorel ajunși în fața clădirii, au așteptat neștiind cum să procedeze. Șeful de post văzându-i de la fereastră, i-a chemat înăuntru, cu glas tare:

- Ce dracului faceți mă acolo, nu intrați odată?

- Gata, șefule! l-a răspuns Busu, împingându-l în față pe Dorel.

Întrucât în încăpere se afla un domn îmbrăcat civil, șeful de post le-a făcut cunoștință:

- Domnul colonel Munteanu, de la SRI. Eu l-am rugat în mod expres, să vă cunoască.

- Să trăiți!, au răspuns în cor, cei doi.

Cu un aer de superioritate, studiindu-i din priviri, colonelul a început primul să vorbească:

- Măi băieți, suntem într-o perioadă foarte dificilă. Peste Dunăre este război, așa că nu ne putem aștepta la nimic bun. Deoarece zilele acestea șeful depozitului de combustibil din comună se pensionează, avem nevoie de un înlocuitor acolo.

Având informații despre Dorel și, cunoscându-i CV-ul personal, atent la mimica lui, i s-a adresat direct:

- Ce spui domnule? Poți să faci față ca șef la depozitul Petrom-ului?

Luat prin surprindere, acestuia luminându-i-se ochii de bucurie, a dat răspunsul pe loc:

- Bine-nțeles că mă voi descurca! Am experiență pe linie de gestiune însă, la Petrom eu nu cunosc pe nimeni!

- Nici nu trebuie. Mâine te duci la Severin la sediul lor și depui cererea de angajare. După aceea, ne întâlnim. Uite cartea mea de vizită, mă cauți și discutăm celelalte detalii. Ai înțeles?

- Am înțeles, vă mulțumesc mult, să trăiți!

În timp ce îi înmâna cartea de vizită, colonelul SRI i-a vorbit prietenește lui Busu.

- Cu tine a rămas doar să dau un telefon la direcția sanitară pentru postul de tehnician principal în zonă și, mai era un băiat, ăla de la bancă, e tot acolo?

- Da, șefule, este de-al nostru, nu-i nicio problemă!

- Bine, atunci mergeți la treburile voastre.

- Am înțeles, să trăiți! Au răspuns, aproape militărește cei doi, părăsind bucuroși clădirea secției de poliție. Primul gând care i-a trecut prin minte lui Dorel, a fost să meargă la agenție să-și anunțe mătușa despre vestea cea bună.

- Unde te grăbești acum, când lucrurile sunt deja rezolvate? L-a întrebat Busu, încercând să-l rețină.

- La bancă, unde credeai că merg?

- Bine, du-te. Eu trec întâi pe la Sandu, iau ceva pe cont și te aștept acolo.

Vestea picată pe neașteptate, l-a făcut pe Dorel să alerge și să sară în sus de bucurie pe drumul către bancă. Jenică, văzându-l cum intră în clădire, crezând că-i ceva de rău, l-a oprit îngrijorat:

- Ce-i Dorele cu tine? De ce fugi?

- Stai cuminte mă, că nu-i de rău, ci dimpotrivă!

- Dacă este de bine, spune-mi și mie?

- Acum nu pot, trebuie să vorbesc întâi cu dica.

Contabila, auzind din birou vocile celor doi, a ieșit pe hol. Văzând-o, Dorel mai vesel ca niciodată și-a dat drumul:

- Daică, nu mai este nevoie de nicio intervenție la Severin pentru post. Lucrurile s-au rezolvat aici, la depozitul PECO. Mi s-a promis mie, funcția șefului de acolo.

- Cum, cine ți-a promis? Crezi tu că poți să faci față la gestiunea aia de miliarde, cu petrol, cu butelii de aragaz, ca să nu mai spun de tancul cu motorină de pe Dunăre?

- De ce nu, dică? A făcut el față bețivanul ăla, atâția ani și să nu mă descurc eu? Promisiunea o am de la colonelul... știi tu, de la SRI.

- Acum înțeleg. Cred că a intervenit șefa de la sucursală, pentru că se cunosc. Am să-i dau un telefon mai târziu, să-i mulțumesc.

În timp ce discutau, Jenică aflat pe scările clădirii l-a zărit pe Busu că intră grăbit pe poarta agenției, cu o sacsoșă mare în mână. Ca să-și facă și el simțită prezența l-a întrebat în glumă:

- Ce cari mă, de răsufli așa greu? Ai fi dat de vâna banilor și vrei să-i depui la bancă!

- Taci din gură, Jane. Mergi și deschide ușa de la biroul șefului tău care nu mai este și pregătește-ne o masă cu câteva scaune, că avem musafiri.

- Ce musafiri? De unde? L-a întrebat din nou Jan, precaut să nu aibă probleme.

Contabila simțindu-se rușinată în prezența lui Busu, s-a retras în birou. Știa că trebuie să-i acopere în caz de ceva și să asigure în același timp bunul mers al agenției. Prima grijă a fost să ia legătura cu șefa de la sucursală. Formând numărul i s-a răspuns pe loc:

- Alo, cine mă caută? S-a auzit de la celălalt capăt.

- Șefa, sunt eu... v-am dat telefon să vă mulțumesc!

- Pentru ce să-mi mulțumești?

- Știți, nepotul meu mi-a comunicat ceva în legătură cu domnul colonel...!

- A, da, îmi amintesc, dânsul are nevoie de o persoană de încredere în zonă și m-am gândit la domnul Dorel, întrucât la noi nu se mai fac angajări. Se vor reduce și sediile din teritoriu, nu știu care, oricum se va decide totul la București până în decembrie. De tine voi avea eu grijă să te aduc la Severin.

- Vă mulțumesc mult doamnă și vă rămân datoare!

- Bine, bine, dar vezi că trebuiesc unse niște rotițe!

- Se rezolvă. Mă anunțați cu ce, unde și când?

- Te anunț, fii fără grijă. Acum închid că am treabă, o zi bună!

- O zi bună, șefa! I-a răspuns bucuroasă contabilă punând receptorul în furcă. Avea acum și ea garanția că nu va rămâne pe dinafară. Nu mai conta faptul că va face naveta ori, va închiria o locuință la oraș. Totul era să-și păstreze în orice condiții locul de muncă.

După plecarea lui Gabriel, calculatorul și toată logistica din biroul său fiind duse la sucursală, camera respectivă a devenit loc de petreceri. Nici nu se putea găsi un loc mai bun pentru câte o chermeză de care să nu afle nimeni, clădirea fiind păzită de paznici. Mizând pe acest aspect, Dorel aflat sub protecția mătușii sale, a considerat că este momentul oportun să sărbătorească și că este nevoie de refacerea anturajului local. Stăpân pe sine, a anunțat telefonic să vină acolo atât pe Popescu, cât și pe Cepraz, actualul primar.

Simțind că-i rost de-o bețivăneală gratuită, aceștia au renunțat la orice alte preocupări obștești, prezentându-se în mai puțin de o oră la masa încropită ad-hoc de Busu cu bere, fursecuri și vin spumos în loc de șampanie. Fiind de pază, nici Jenică nu a fost dat uitării, așa că Busu i-a lăsat câteva beri să le bea afară, avertizându-l:

- Stai aici pe scări și ai grijă să nu se întâmple ceva! Dacă pierzi iar pistolul... ne ia dracu pe toți, Jane!

- Du-te mă de-aici și adu-mi un pahar cu vin, dacă vrei să scapi și să nu te ia dracu doar pe tine, singur!

Până să vină schimbul de tură, deja Busu făcuse câteva drumuri pentru reprovizionare, să nu-și piardă antrenamentul.

La schimbarea pazei, Nicolae văzându-l pe Jan cât este de amețit, fără să-l mai salute l-a luat la rost:

- Nea Jane, iar ești în obsaid. Dă-mi repede pistolul și vezi-ți de treabă!

Îngrijorat, a preluat tura verificând amănunțit exteriorul clădirii, aleile și grupul sanitar, spre a închide prevăzător cu drogul poarta de la stradă. Așteptând ore bune până ce să se termine tămbălăul, i-a ajutat pe rând să nu se împiedice și să cadă pe scări de beți ce erau. Abia cand s-a văzut singur a răsuflat adânc, abținându-se să nu-i injure ci, doar să se roage smerit în sufletul său:

- Ajută-mă, Doamne, să scap odată de ei!

Cert este că ruga nu i s-a împlinit pe loc. Dumnezeu, probabil ocupat cu alte probleme în univers, a lăsat ca evenimentele de pe pământ să decurgă lin, conform doleanțelor fiecărui muritor în parte.

Așa se face că luni dimineața, Dorel împreună cu Busu au fost văzuți atât la sediul central al Petrom SA Mehedinți, cât și la Direcția Sanitar-Veterinară din cadrul Direcției Agricole Județene. Confirmându-se promisiunile securistului, ziua de miercuri i-a prins pe amândoi așezați confortabil, unul în scaunul de șef la depozitul de carburanți al Petromului și, celălalt, agent principal în circumscripția sanitară a zonei.

Sfârșitul de an a fost favorabil pentru Gabriel întrucât a câștigat licitația de concesiune a unui teren în suprafață de cincizeci de metri pătrați, pe care se afla scheletul metalic al fostei stații de autobuz, peste drum de locuința părinților săi.

Mobilul concesiunii fiind construcția atelierul de vulcanizare și reparații auto, ideea a fost acceptată și de tatăl său, care i-a permis să se brânzeze la curent din tabloul electric al familiei, cu avizul celor de la IRE. Munca asiduă la construcție, drumurile regulate pentru aprovizionarea cu marfă, strictețea financiară impusă, de a se încadra în banii câștigați de la magazin, l-au făcut pe Gabriel să devină zgârcit și dezinteresat față de sine. Oamenii începuseră să se obișnuiască să-l audă zilnic bocănind, sudând grilajele de fier, turnând ciment fără a cere ajutorul nimănui, pentru a nu cheltui bani în plus. Mulți care îl cunoșteau, se fereau să-l întrebe direct despre ceea ce vroia să facă însă, îl bârfeau invidioși pe la colțuri:

- Lasă-l să muncească. Așa-i trebuie dacă s-a apucat de prostii și l-au dat afară cei de la bancă!

În schimb, alții, care să nu rămână mai prejos își dădeau și ei cu presupusul inventând povești:

- Mă, el a fost băiat premiant. E deștept la carte dar, mai poți să pui bază? Dacă o fi băgat mâna pe-acolo de o să auzim că vin mascații să-l ridice ca pe-un infractor!?

Și cum nimic nu poate rămâne ascuns, aceste bârfe au ajuns pe diferite canale atât la urechile mamei, cât și ale soției sale. Acestea fără să-l întrebe nimic, îl urmăreau din umbră așteptând cu înfrigurare momentul dezonorant în care tot adevărul să iasă la iveală. Presimțind starea de tensiune și stresul soției, Gabriel la sfârșitul

unei zile de muncă, intrând în casă exact în momentul în care aceasta își alăpta copilul, a întrebat-o suspicios:

- Spune-mi te rog, ce-i cu tine de ești tot timpul agitată, ca să nu spun nervoasă, când mă vezi?

- Mai și întrebi? Nu-ți este rușine când toată lumea vorbește despre prostiile pe care le-ai făcut acolo, la bancă? Luat prin surprindere, omul obosit abia a reușit să riposteze:

- Ce sunt vorbele astea? De unde și până unde ai aflat tu că eu am făcut prostii la bancă? În cartea mea de muncă e scris transfer și-atât. Poți să auzi orice! În momentul în care nu ai încredere în mine, mă doare sufletul fiindcă iei în seamă toate minciunile și nu le verifici!

Gabriel a oftat adânc, apoi mâhnit a mers în camera din mijloc unde, îmbrăcat în hainele de lucru cum era, s-a întins pe pat pentru a se liniști. Îi trecuse și foamea iar din cauza oboselii, simțindu-și corpul ca de plumb, s-a întins cu fața la perete. Mama trecând pe acolo să îl cheme la masă, crezând că doarme, l-a lăsat în pace. Comunicându-i Emiliei acest lucru, aceasta i-a apreciat gestul:

- Dacă a adormit, e foarte bine. Îi păstrez eu mâncarea pentru când se va trezi.

Auzindu-le vorbind în șoaptă, Gabriel și-a dat seama care-i subiectul discuției și s-a prefăcut că doarme. Nici nu i-a fost greu pentru că, în foarte scurt timp a început să sforăie. Trezindu-se după miezul nopții, cu toate că a văzut mâncarea, fiindu-i încă somn, s-a dezbrăcat de haine, a desfăcut patul și, de cum s-a așezat a adormit din nou.

Numai că, de data aceasta gândurile sumbre vizavi de incertitudinea afacerii sale, i-au deschis calea către vis: „se făcea că, urcat pe o scară să ridice un teanc de țevi pentru copertina atelierului, și-a pierdut echilibrul și a

căzut în gol. Pământul fiind undeva departe, a întins mâinile simțind că se prăbușește, căutând ceva de care să se agațe. Deasupra capului, cerul de un albastru intens îi dădea senzația că gravitează în neant, pe culoarul îngust al graniței dintre două dimensiuni. Culoarul s-a transformat apoi într-o spirală cu sclipiri albe către capăt, mărindu-și viteza de rotație cât să-l amețească. Un leșin venit din stomac l-a adus la realitate, sărind din paț’.

- O, Doamne, ce vis a mai fost și ăsta? O fi de bine, o fi de rău !?

Fără să aprindă lumina a mers la baie, s-a spălat pe ochi și, privind la ceas, și-a dat seama că era ora șase dimineața. Confuz, s-a concentrat să-și amintească de momentul în care s-a dezbrăcat, adică la miezul nopții, neînțelegând cum a putut să doarmă atâta timp fără să se trezească deloc. Resimțind golul din stomac și-a explicat astfel doar leșinul, așa că, s-a întors în cameră și s-a așezat la masă. Odată cu el întreaga gospodărie s-a deșteptat. Chiar și Emilia trecând prin cameră să ajungă la baie, l-a prins cu lingura în mână:

- E caldă mâncarea? Nu-mi spui și mie ce gust are la șase dimineața?

- Gust-negust, asta e. Nu contează ora, omul de foame mânâncă ce se găsește pe masă. l-a răspuns Gabriel, cât să-i dea de înțeles că vrea să fie lăsat în pace.

Întrucât la știri se anunțase o înrăutățire a vremii, trebuia să-și termine neaparat acoperișul construcției sale. Amintindu-și de vis, un fior rece l-a îndemnat să-și cheme un văr de-al său de vârstă apropiată, ca să-l ajute. Acesta acceptând bucuros, până la sfârșitul zilei, înainte să se întunece pe deplin, era pusă și ultima placă de azbocimet pe șarpanta atelierului. Seara, după

ce au mâncat în camera lui Gabriel, serviți fiind de Emilia, dorind să plece, vărul său s-a scuzat politicos:

- Eu mă retrag însă, dacă mai este nevoie de mine, te ajut cu plăcere! A rostit aceste cuvinte gândindu-se că, pe viitor, poate găsi și el la firmă un loc de muncă. Privindu-l cum se ridică să plece, Gabriel l-a întrebat ferm:

- Spune-mi cât mă costă, întrucât am nevoie de tine și mâine, să instalăm utilajele ce le țin prin curte.

- Nu te costă nimic, vin și mâine. Cum tu ai nevoie de un om la muncă permanent, până la primăvară eu aș putea să te ajut, cu condiția să-mi faci carte de muncă. Ce zici, poți?

- Da, se poate, i-a răspuns Gabriel, fără a mai sta pe gânduri, continuând:

- Vom vedea cum merge treaba și, de anul viitor, din martie, îți voi face carte de muncă.

Zis și făcut. În următoarele zile au așezat compresorul la locul lui, cu un furtun lung până în stradă, de umflat roțile. De asemenea au montat presa cu mecanismul de desfăcut cauciucurile de pe roți, polizorul și placa de presiune cu două capete de încălzire electrică pentru vulcanizare, plus instalația de iluminat și prizele de alimentare aferente utilajelor. Singurul care a avut o atitudine mai rezervată față de munca lor a fost seniorul Georgescu:

- Ce-i tată cu dumneata? De ce nu te bucuri că vom da drumul la vulcanizare? Li-a întrebat, surprins, fiul.

- Nu pot să spun că nu mă bucur însă, cine va plăti consumul de curent?

- Fii fără grijă. Întregul consum îl voi prelua pe firmă și dumneata nu ve plăti nimic.

- Păi... o să câștigi tu atâtia bani din treaba asta?

- Eu așa zic. Măcar curentul și tot este ceva! l-a răspuns Gabriel, cât să-l liniștească.

În ziua următoare, în momentul în care așezau pa-noul cu numele firmei scris frumos și citeț, a oprit o ma-șină pentru reglajul presiunii din pneuri.

Cunoscând tariful de la oraș, Gabriel i-a luat cu câți-va bani mai puțin pe roată, considerând că este la în-ceput de drum și că trebuie să-și facă o clientelă proprie în zonă. Seara, la momentul încetării lucrului, a fost su-nat de către vânzătoare, că are nevoie de marfă. Ca niciodată sufletul i s-a umplut de bucurie, vizavi de gurile rele care-i propovăduiseră eșecul și, că nu va fi în stare să se descurce. Cu moralul ridicat, a doua zi după ce a luat lista și banii de la magazin, calculând în minte cheltuielile aferente aprovizionării, și-a dat seama că un drum la angroul din Severin, este mai eficient.

Trecând pe lângă fostul său loc de muncă, Nicolae fiind la poartă i-a făcut semn să oprească. Simpatizân-du-și paznicul a oprit, a coborât din mașină și s-a apro-piat să-l salute:

- Să trăiești, Nicolae. Ce-i cu tine afară, aștepti pe ci-neva?

- Să trăiești domn' șef! Da, vine o comisie din partea sucursalei să evalueze terenul, clădirea și ce mai este pe aici, pentru că vor să le scoată la licitație.

Neașteptându-se la o astfel de veste, Gabriel l-a întrebat uluit:

- Stai, că nu înțeleg. Aici nu se mai face nicio opera-țiune?

- Nu, totul a fost mutat la Severin, doar noi paznicii mai suntem până ce se rezolvă cu vânzarea. După aia intrăm în șomaj și... Dumnezeu cu mila!

- Păi contabilă, Dorel, Busu, cu ei ce s-a întâmplat?

- De contabilă a avut grijă directorul și a luat-o la su-cursală. Dorel este mare șef la depozitul din port, Busu mare tehnician veterinar prin comună că, doar de, i-a ajutat securistul acela...! Nici nu se mai feresc, lucrează

mână în mână cu toții, fir-ar ei ai dracului de escroci și informatori!

- Mă, să nu mai vorbești așa că te aud și alții. Chiar vrei să ai necazuri?

- Nu mi-e frică șefule. A venit fratele meu din străinătate și mi-a zis să cumpărăm noi ce este pe aici, că plătește el.

- Păi, nu vrea să rămână în casa voastră bătrânească?

- Ba da, s-a hotărât ca el să rămână acolo, fiind neînsurat, iar eu să mă mut aici cu nevastă-mea și cu copilul.

- E bine că vă înțelegeți și țineți unul la altul, Nicolae!

- Da, șefule însă, știți de ce v-am oprit?

- Nu. Spune-mi, te rog!

- Știu că aveți un magazin și, dacă eu voi cumpăra sediul, camera de la contabilitate aș putea să v-o pun la dispoziție ca să vă extindeți.

Foarte surprins, Gabriel i-a răspuns oarecum rezervat:

- Se poate Nicolae însă, totul depinde de tine să câștigi licitația. În prezent mă zbat să dau drumul și la un atelier în comună la mine, așa că vom vedea pe parcurs.

- Oricum, ținem legătura șefule. Vă cunosc și am nevoie de dumneavoastră!

- Așa rămâne Nicolae. Mă anunți și discutăm.

Cu aceste cuvinte s-au despărțit. Pentru Gabriel faptul că fostul său subaltern încă îl mai respectă după cele întâmplate la agenție, regretul vinovăției de a nu fi fost suficient de bătaios ca șef, îi măcina sufletul. Prea bine nu i-a picat nici drumul de Severin, copleșindu-l cu amintiri alambicate din perioada experienței sale de la bancă. Și-a revenit doar când a ajuns în angoururi unde, având prieni printre patronii de acolo a umplut repede

mașina cu mărfurile de pe listă. Întrebând și de cauciuc crud pentru vulcanizare, a fost îndrumat să meargă la fabrica de anvelope, existentă încă în oraș.

Obișnuit să fie corect și să nu aibă datorii la nimeni, sfârșitul de an, după ce și-a achitat obligațiile la stat, salariul vânzătoarei și facturile furnizorilor, l-a prins fără bani. Mai în glumă, mai în serios, după sărbătorile de iarnă Emilia dorind să-l aducă cu picioarele pe pământ, l-a avertizat asupra riscurilor la care este expus în afacerea sa privată:

- Ce făceam noi doi Gabriele, dacă nu aveam bani din concediul meu de creștere al copilului? Nu știu ce să spun dar, presimt că nu te vei descurca.

- Nu mai fi și tu așa de prăpăstioasă, i-a răspuns încruntat, simțind că pe undeva avea dreptate. Întrucât vărul său îi promisese că va veni la muncă până în primăvară, spera că lucrurile se vor rezolva de la sine: la un salariu fie el și de minim pe economie, cu carte de muncă cine poate da cu piciorul mai ales la țară, în lipsa oricăror alte oferte de serviciu?

Numai că, previziunile lui n-au ținut cont și de evenimente politice petrecute la nivelul statului, prin instalarea noului președinte ales de cetățeni, din partea convenției democratice, vizând iminenta aderare a României la NATO și intrarea în Uniunea Europeană. De asemenea, nimeni nu avea nici cea mai mică bănuială cum vor evolua lucrurile, vizavi de aceste obiective, luând în calcul războiul separatist din Iugoslavia, în urma căruia înflorise efectiv traficul de carburanți, condus din umbră de mafia transfrontalieră bine supravegheată ca să nu spun organizată de o anumită parte a serviciilor, de pe ambele maluri ale Dunării.

Întorcându-ne la povestea noastră, vânzările de la magazin au mers bine până de Dragobete, după care au început să scadă dramatic. Mai multă activitate a

avut atelierul unde, tractoriștii din zonă constrânși să-și pună la punct utilajele pentru campania agricolă de primăvară, au apelat la Gabriel să le aducă piese pentru reparații și, nu numai. Astfel, cu banii strânși, ajutat și de vărul său, au amenajat pe latura din față a atelierului un spațiu de opt metri pătrați pentru un mic magazin de piese, cu intrarea dinspre stradă. De voie, de nevoie, ca să câștige bani, a trebuit să învețe din mers lucrări de mecanică, sudură, plus întreg procesul de reparat roți, începând cu desfacerea de pe butuci până la remedierea defecțiunilor și montarea la loc. Luând contact cu o firmă de profil din Craiova, s-a înțeles cu patronii de acolo să le achite facturile eșalonat, în sistem franciză. Astfel a reușit să umple și rafturile cu piese, dând frâu liber invidioșilor din zonă să împrăstie fel și fel de zvonuri calomniatoare. Munca și frigul de pe parcursul iernii au îngrijorat-o și pe Emilia care, văzându-l rar, i-a fost frică să nu se îmbolnăvească. Într-o zi, prinzând un moment în care a intrat înăuntru, l-a întrebat timidă:

- Dacă la bancă, atunci când lipseai, sucursala îți rezolva problemele de la agenție, aici la firmă, cine crezi că te va înlocui? Auzindu-i temerile, Gabriel a încercat s-o lămurească:

- Sincer să fiu, nimeni. Mulțumesc lui Dumnezeu că m-a ținut sănătos! Începutul e greu însă, cu timpul sper să mă dezvolt și sigur voi găsi eu un om în care să am încredere!

*

Nu aceleași lucruri se pot spune despre fostul primar Dorel, aflat acum în poziția de șef la unul dintre cele mai importante depozite de pe Dunăre, ale PECO Mehedinți. Crescându-i exponențial notorietatea, a fost contactat de diverse persoane venite cu intervenții de sus, pentru

a se aproviziona cu carburanți, uneori chiar peste rând, înaintea firmelor din județ programate pe bază de grafic. Dorel, lacom și fără experiență în vânzări, necunoscând dedesubturile acestor afaceri, orbit de faimă și mânat de instinctul de îmbogățire rapidă, a trecut imediat la fapte. Vânzătorul său de la pompele de carburanți simțind acest lucru, a înregistrat în rapoartele de stoc doar vânzările efectuate de dânsul, întrucât cheile fiind la șef, și-a dat seama că acesta vinde și el, în afara programului. De asemenea, știind că este responsabil pe partea lui de vânzări, a devenit precaut. În scurt timp au început să apară și efectele: aura banilor necinstiți au determinat schimbări majore inclusiv în comportamentul soției lui Dorel care, în câteva luni a stârnit invidia doamnelor din comună cu aerul ei arogant prin ținuta și eleganța hainelor cu care se afișa. Mergând pe ideea învățată la primărie că, trebuie să-și facă relații, Dorel a început să organizeze acasă la domiciliu. petreceri strașnice, cu invitați aleși dintre conducătorii instituțiilor județene de forță.

Aceste zvonuri au ajuns și la urechile lui Gabriel însă, ocupat cu problemele sale nu le-a dat importanță. Că nu le-a dat e una, dar că vor avea repercursiuni asupra activității atelierului, nici prin minte nu i-a trecut!

În a treia zi a lunii martie, pe la ora nouă dimineata, s-a trezit cu vărul său că vine la muncă mahmur, după o noapte întreagă de chef. Și, ca să nu vină singur, a mai adus un bărbat în jurul a treizeci și cinci de ani, prezentându-l:

- Să trăiești vărute, uite ți-am adus un băiat serios să lucreze la vulcanizare.

Cunoscându-l din vedere, l-a salutat prietenește apoi, adresându-i-se vărului, l-a luat direct:

- Tu acum vii de acasă, ori de la cârciumă?

- Mă, eu vin de acasă dar, cu cine crezi că am băut aseară la cârciumă?

- De unde să știi, vărule? Spune-mi tu.

- Cu primarul ăla din comuna unde ai fost director!

Luat prin surprindere, Gabriel l-a privit insistent:

- De unde și până unde ai ajuns să bei tocmai cu el?

- Foarte simplu: eram la o masă cu Năică, băiatul ăsta care vrea să muncească aici. În timp ce consumam liniștiți, a oprit în fața cârciumii o mașină din care s-a dat jos primarul de care-ți zic, și a intrat înăuntru cu câțiva pescari de-ai mei. Pescar sunt și eu, însă... n-am barcă! Curios, l-am întrebat pe unul să-mi spună care-i treaba. Așa am primit pontul. Cum eram puțin abțiguit de la bere, m-am dus, i-am spus cine sunt și... ce crezi? S-a așezat cu noi la masă. Ceilalți au mai adus încă una, le-am alăturat și, fiecare pe scaunul lui am băut pe rupe!

- Păi, cine a plătit consumația?

- Cum, cine a plătit? Șeful de la PECO a comandat și ceilalți au plătit. Eu cu Năică fiind lângă el, am băut de-a moaca.

Zâmbind, Gabriel nu s-a putut abține:

- Voi nu ați băut de-a moaca ci, în numele meu. Intenționat ăla a procedat așa, știind că îmi vei spune, sperând astfel să intru în afaceri cu el.

- Ce afaceri vărule!? Că n-am barcă pe Dunăre ca ceilalți! Eu ți-am spus că lucrez aici până când se încălzește vremea. După aia, să știi că m-am gândit: dacă tot mi-ai făcut carte de muncă, cumpărăm materiale și voi face una. Ne axăm și pe pește, mă pricep și vom fi în stare să câștigăm cu ea bani cât să plătim contribuțiile la stat și, nu numai atât...că doar veri suntem!

Cântărind bine lucrurile, cu ochii în pământ pentru a nu-și arăta părerea de rău față de decizia rudei sale,

fiind în preajmă și băiatul adus să-l înlocuiască, i-a răspuns oarecum nedecis:

- Materiale să-ți construiești barca îți voi aduce însă, nu vei intra în nicio afacere cu Dorel. Condiția mea este ca atunci când o înmatriculăm, actele să fie pe numele meu. Să nu te aștepti că o facem repede ci, în funcție de banii câștigați la atelier.

- La asta m-am gândit și eu. Când va fi mai mult de lucru, vin să vă ajut. Tu ce zici Năică, în timpul liber, nu vii să mai prindem și câte un pește?

Surprins, omul a dat neștiutor din umeri. Gabriel simțindu-i starea de nesiguranță, a intervenit să lămurească lucrurile:

- N-am nimic împotrivă ca el să lucreze la mine însă, va trece printr-o perioadă de probă.

Atât i-a trebuit lui Năică: să aibă această confirmare și, dintr-o dată pe buze i se putea citi o bucurie de parcă un voal negru i l-ar fi ridicat cineva de pe suflet, oftând:

- O, Doamne, ai să te convingi de mine patroane. Nu-ți dai seama din ce situație mă salvezi: copilul meu este la liceu în Severin și, după iarna asta n-am bani nici măcar să ajung până la el, să-l văd! După care l-au podidit lacrimile, continuând să vorbească:

- Voi munci și-n genunchi, să nu-mi strige vreodată că nu l-am ajutat cu nimic!

Îndușoșat de mărturisirea lui Năică, Gabriel a avut totuși tăria să i-o spună verde, în față, despre modul cum va fi plătit la atelier:

- Măi Năică, să nu te aștepti că banii vor cădea așa, din cer. Banii îi câștigi din ce produci. Dacă lucrurile vor merge bine, îți fac și contract de muncă cum aveai tu la IAS. Ce zici, te vei descurca?

- E meseriaș priceput, vărule. Știe de toate: lăcătușerie, mecanică, sudură, eu dacă l-am adus aici îți garantez că ai să fii mulțumit!

- Dacă este așa, stai cu el o zi, două, și îi explici ce trebuie să facă.

În momentul în care discutau, a oprit un tractor cu remorcă în fața atelierului. Tractoristul, un bărbat la vreo patruzeci de ani a coborât, i-a salutat pe toți adresându-i-se apoi lui Gabriel:

- Patroane, vreau să schimb cuțitele de la două plu-guri. Se poate face treaba asta aici?

- Năică, cunoscându-l ca fiind un fost tovarăș de muncă de la IAS, a răspuns primul:

- Se rezolvă, colega. Dă-le jos și să ne apucăm de treabă.

Înțelegând promtitudinea lui Năică, Gabriel a acceptat tacit, dorind să se convingă de priceperea lui în astfel de cazuri. Având în atelier aparatul de sudură și echipamentul de protecție necesar, meseriașul s-a echipat și a cerut electrozi. De cum i-a primit, în nici cinci minute prin sudură, a dat jos unul dintre cuțitele uzate, ca imediat să-l sudeze la loc pe cel nou, răcindu-l iute în apa în care verificau roțile de la vulcanizare. Din curiozitate întrebându-l de ce face acest lucru, Năică i-a răspuns convingător:

- Să se recălească. Altfel, dacă intră în brazdă cu el decălit, îi dăm banii înapoi.

Realizând că omul se pricepe, Gabriel l-a lăsat să termine, evaluând în acest timp și banii pe care să-i ceară în urma lucrării. Dând să plece, tractoristul mulțumit de promtitudine și preț, a mai scos din buzunar o bancnotă:

- Patroane, să nu te superi, este pentru Năică, să bea și el o bere când termină programul.

Gabriel a luat și acești bani fără să comenteze nimic. Așteptând apoi ca el să plece cu tractorul, s-a întors în atelier pentru a i se adresa vărului:

- Ai avut dreptate. Năică e bun și poate să rămână. Tu, dacă ai treabă azi, poți să pleci!

- Eu plec, însă, omul ăla nu ți-a lăsat niciun ciubuc?

- Omul a lăsat ceva pentru Năică, dar în afara programului.

- Patroane, eu acum nu sunt la program. Astăzi e ziua mea de probă, a intervenit și Năică, în sprijinul prietenului binefăcător. Pus într-o situație delicată, Gabriel a rămas ferm pe poziție:

- Dacă azi mai vin clienți la atelier, cine îi rezolvă?

Prins la mijloc, meseriașul și-a asumat întreaga răspundere:

- Eu rămân patroane. Dumneata mergi și aduci berea, eu mi-o beau după program, iar văru' poate să facă ce vrea! Neașteptându-se la acest răspuns, Gabriel a continuat, sperând să-l combată:

- Dacă beau și eu, tu ce faci? Privești la noi și îngheți în sec?

- Nu patroane. Facem ca la IAS: intră în vigoare decretul 402: „Când beau șefii... bem și noi!”

Fără să se mai abțină au izbucnit toți în râs. Gabriel a adus patru beri, încercând să testeze terenul. Ca niciodată în ziua respectivă au venit și câteva roți la vulcanizare. Emilia auzind glasuri și zgomote în atelier, gândindu-se că nu trebuie să-i deranjeze nu a trecut deloc pe acolo. A așteptat doar momentul în care soțul său a intrat în casă. Presimțind starea ei de spirit, acesta ca să-și justifice absența, i-a înmănat banii de pe lucrări, rugând-o să-i numere:

- Ce-i cu banii ăștia? A întrebat, nelămurită.

- A venit un băiat care dorește să lucreze la firmă și având câțiva clienți, le-am rezolvat împreună.

Ascultându-l, Emilia a privit o clipă în gol neștiind ce să spună. Între timp, auzind copilul că plânge în camera lui, a pus banii în sertarul cu încasările zilnice și a plecat

speriată să nu se fi întâmplat ceva. În felul acesta, Gabriel s-a întors la treabă mulțumit fiind că nu va mai da și alte explicații. Adevărul este că, nici nu prea avea ce să explice.

În următoarele zile Năică a venit conștiincios la atelier, de asemenea clienții aflând unul de la altul despre reparațiile ce se pot face acolo, au început să-i calce pragul. La sfârșitul primei sale săptămâni înainte de a pleca acasă, cu o voce timidă dar, chibzuită, a îndrăznit să facă o propunere:

- Patroane, în această perioadă de probă, cum nu avem nicio hârtie între noi, dumneata să-ți scazi toate cheltuielile și, din ce rămâne, îmi dai și mie acolo, un procent! Te rog să nu te superi însă, am băiatul care mă presează și niște probleme de rezolvat cu cumnatul meu de când am rămas văduv.

Gabriel, ascultându-l atent, a aprobat fără să ezite:

- Bine Năică. Pentru săptămâna lucrată, facem un calcul și ti-i dau din casă. Ai nevoie de ei acum?

- Da patroane. Mi-a venit copilul și pleacă luni. Trebuie să-i dau un ban acolo, din partea mea.

Gabriel având consemnate toate încasările pe zile, scăzând cheltuielile firmei a dedus și suma ce i se cuvenea. Numărându-i banii, acesta a exclamat mulțumit:

- O, e foarte bine! Dacă îi înmulțesc cu patru săptămâni cât are o lună, ies cu un salariul mai bun decât la IAS. Să-ți trăiască familia, că ești om de cuvânt!

Părăsind atelierul a luat-o cu pași vioi până acasă, fluierând de drag pe șosea. În timp ce Gabriel își verifica lacătele de la firmă, s-a trezit că oprește și parchează în fața magazinului de piese, dubița lui Silviu. De cum s-a dat jos, nu s-a putut abține să nu-l felicite:

- Ești tare, director! Nimeni nu se aștepta ca tu să reușești să pui în funcțiune atelierul. Dacă făceam pariu cu cineva, mă umpleam de bani!

- Lasă vrăjeala și spune-mi ce-i cu tine la ora asta?

Dintr-o dată, Silvian a devenit sobru, s-a întors la du-biță și a adus o plasă cu toate actele de la firma lui. La fel de serios a rămas în momentul în care i-a înmănat plasa:

- M-a anunțat vară-mea din Severin, că vom avea controale de la fisc. Până la sfârșitul lui martie trebuie depus bilanțul pe anul trecut, altfel voi fi amendat. Dacă mi-l faci, îl depun și închid firma. Am înțeles că este mai avantajos să-mi deschid un PFA, cu profil agricol.

Gabriel l-a ascultat atent, a privit în plasă unde erau toate grămadă, cu formularele de bilanț deasupra. Știind că evidența primară o făcea nevastă-sa, l-a întrebat ușor stânjenit:

- De ce n-ai selectat și voi cel puțin actele de aici? Acum trebuie să le iau pe fiecare la mână și să le aranjez. Silvian întorcând capul să nu i se vadă fața posomorâtă, i-a răspuns întristat:

- Avem o problemă între noi, nu pot să-ți spun deo-camdată nimic, vom mai vedea!

Fără să realizeze despre ce-i vorba, Gabriel l-a in-vitat în casă.

- Nu vreau să te deranjez, altă dată intru cu plăcere însă, acum trebuie să merg neaparat în altă parte!

Din trei mișcări s-a urcat la volan, a pornit dubița și l-a salutat făcându-i cu mâna din cabină. Rămas singur, Gabriel a privit lung cum se îndepărtează. Cu plasa în mână s-a asigurat că firma este bine închisă, a trecut apoi strada și a intrat în casă conștient de faptul că, în următoarele zile va fi foarte ocupat.

*

Capricioasă ca niciodată, luna martie a acestui an chiar la sfârșit, a permis iernii să se întoarcă cu două

ninsori, așternând un strat gros de zăpadă cât să paralizeze circulația rutieră către Craiova și Turnu Severin. Năică, conștiincios a venit în fiecare zi la treabă, înlăturând zăpada din fața atelierului, să poată parca acolo mașinile eventualilor clienți. Suprafața curățată de zăpadă devenise un element de reper chiar și pentru utilajele de dezzăpezire de la transporturi, luând în calcul cele două grămezi de nea mai mari decât statura unui om, așezate de-a lungul carosabilului.

Primăvara însă, și-a intrat în drepturi foarte repede. Răgazul de timp creat, a fost suficient pentru Gabriel să pună la punct evidențele contabile ale ambelor firme și să se încadreze în termenele stabilite pentru depunerile de bilanțuri. Până la mijlocul lunii aprilie a achitat de asemenea și obligațiile de plată către buget, rămânând astfel înainte de Paști, fără bani. Mai în glumă, mai în serios, Emilia i-a reamintit faptul că, dacă n-ar fi fost alocația și pensia de îngrijire a copilului, nu s-ar fi putut descurca. Optimist din fire, Gabriel i-a răspuns încurajator, cât s-o liniștească:

- Dacă vremea va ține cu noi, lucrurile se vor îndrepta.

Cert este faptul că, vorbele i s-au adevărat. Odată cu încălzirea vremii, atelierul și-a dat drumul. De asemenea și la magazine crescând constant vânzările, Gabriel a reușit ca firma sa până la sfârșitul anului, să devină foarte cunoscută în zonă.

Împreună cu Năică, lucrând cot la cot și-au extins activitatea în următorii doi ani, aducând de la depozitul din Calafat atât ulei pentru tractoarele din zonă, cât și trei rastele cu butelii de aragaz. De asemenea, la propunerea unui angrosist de cauciucuri la mâna a doua din Severin, a construit o remiză pentru ele, dezvoltându-și afacerea în aceleași condiții, adică cu plata eșalonată în funcție de vânzări.

Extinderea activității atât de repede prin forțe proprii, neapelând la împrumuturi bancare, a declanșat un nou val de invidie și dușmănie, de data aceasta din partea oficialităților comunale. Neintrând în jocurile lor politice, au și început să apară primele efecte: s-au înmulțit controalele de la pompieri, fisc, sanepid, etc. - chipurile că vin prin sondaj(!) – însă, pe Gabriel nu l-a deranjat acest lucru ci, răutatea celor care i-au făcut în permanență reclamații.

Și cum acest caz nu era unul izolat, antreprenorii români cinstiți, au trebuit să suporte fel și fel de presiuni venite nu numai din interiorul, cât și din afara țării, blocându-le dezvoltarea. O speranță de ieșire la liman o constituia totuși, necesitatea respectării condițiilor impuse României, în vederea aderării la NATO, prin spargerea monopolului asupra marilor proprietăți de stat, acaparate întretimp de partidele politice și, privatizarea democratică a acestora.

În acest context, luând în calcul obiectul discuțiilor dintre Agenția Statelor Unite pentru Dezvoltare Internațională, Banca Mondială și Guvernul României privind restructurările raționalizările și investițiile în domeniul downstream, s-a trecut masiv la inventarierea întregului patrimoniu de stat. Nu a scăpat neinventariat nici depozitul PECO, al lui Dorel, făcând astfel posibilă încetarea tuturor ilegalităților din zonă. Aici însă, trebuie să venim și cu o precizare: din miile de dosare deschise de organele de anchetă privind ilegalitățile petrecute pe Dunăre, cu traficul de combustibil, nu s-a auzit în presă de niciun caz finalizat definitiv, ori ca cineva din conducerea statului, să fie tras la răspundere!

Pe 24 martie 1999, NATO a început bombardarea Iugoslaviei. Aflați în perimetrul graniței de conflict, Gabriel și Năică de multe ori au asistat neputincioși din parcare atelierului cum avioanele de bombardament americane

trecând în zbor peste Dunăre, să atace ținte sârbești, ca mai apoi să ajungă până la ei și tunetele cumplite ale exploziilor.

Atacurile fiind neanunțate, au generat o stare de spaimă în toată zona, cu efecte dezastruoase asupra vieții cotidiene. Ulterior, primind garanții că nu vor fi afectați cu nimic, cetățenii obișnuindu-se cu bombardamentele, și-au văzut mai departe de treabă. Cert este faptul că, acestea nu au ținut mult. În a treia zi a lunii aprilie, venit de la câmp cu iarbă pentru animale, seniorul Georgescu făcând pană la căruță și-a rugat fiul să-i repare roata defectă. Știind că are nevoie de ea a doua zi, Gabriel s-a apucat mai spre seară de lucru. Începând să se întunece, câțiva nori dinspre apus adunându-se și acoperind cerul, l-au determinat să se grăbească. Exact când strângea ultima piulită a roții, din cauza unui uruit asurzitor de avion ce trecea pe deasupra, s-a adăpostit sub streășina casei. Nu după mult timp, o bubuitură urmată de un suflu puternic, l-a împins în zidul clădirii iar geamurile au început să vibreze de parcă ar fi fost cutremur. Imediat a căzut o ploaie mărunță ca și când ar fi fost toamna. Din gospodăriile vecinilor se auzeau glasuri de panică.

Venindu-și în fire, Gabriel a așteptat să înceteze uruitul avionului care, terminându-și misiunea a zburat înapoi luând-o spre Timișoara. Ieșind primul din casă, seniorul Georgescu a întrebat temător:

- Avionul ăsta ne-a bombardat pe noi?
- Nu știu tată, nimic. Sper că nu! l-a răspuns fiul, îngrozit.
- Hai să mergem până în grădină, că de acolo a venit bubuitura!

Trecând pe lângă grajdul calului, acesta deschisese ușa și-i aștepta tropăind speriat.

- Ho, Gigele! L-a liniștit seniorul, conducându-l înapoi în grajd. Ajunși în grădină, din vârful coastei se puteau observa peste Dunăre la vreo trei kilometri, pe partea sârbească, flăcări înalte de câteva zeci de metri.

- Ce este acolo tată, de arde așa?

Gabriel gândindu-se puțin, i-a răspuns cu obiectivitate:

- Cred că arde terminalul de petrol de la Pancevo. Acolo a bombardat avionul.

- Da, mă, însă de ce s-a auzit așa de tare, că ne-a zdruncinat și țigla de pe casă!

- De la suflul exploziei. O fi luat-o pe vadul apei, a urcat coasta grădinii și ne-a lovit casa.

- Bine că nu avem pagube! A continuat tatăl, acceptând explicațiile fiului. Întorși în casă, abia au reușit să le liniștească și pe femeii:

- Ce s-a întâmplat? Au întrebat amândouă, speriate.

- Nimic, la noi este bine, avionul a bombardat la sârbi. Le-a răspuns Gabriel care, nevăzând copilul, a privit îngrijorat către Emilia.

- Este la bunica în cameră, nu s-a speriat deloc și acum privește desenele animate de la televizor.

- Atunci, ca să nu mai lungim vorba, haideți la masă și după aceea, fiecare în camera lui! A hotărât seniorul Georgescu, sperând ca nepotelul să rămână în această noapte la dâșii în cameră, lucru care s-a și întâmplat.

Până dimineța, deasupra întregii comunități tronând o frică apăsătoare, de cum s-a luminat de ziuă toți gospodarii au ieșit pe la porți spre a-și împărtăși îngrijorarea privind mersul războiului. Cert este faptul că, flăcările peste Dunăre au continuat și în zilele următoare să ardă, până la epuizarea completă a carburantului din terminal.

Din acea noapte, alte explozii nu au mai fost în zonă, războiul mutându-se în alte părți ale Serbiei.

Surprinzător a fost și faptul că, activitatea atelierului nu s-a întrerupt, dimpotrivă a fost destul de aglomerată.

Utilizând de la nivel central mijloacele de informare media, conducerea statului a liniștit întreaga populație a țării, spunând că viitorul României este de bun augur și că vom intra cu siguranță în NATO.

Neimplicat în politică, cu sau fără aceste asigurări, Gabriel a considerat că trebuie să-și vadă mai departe de afacere, refuzând categoric invitațiile primarului comunei să i se alăture. Odată cu aceste evenimente, vărul său s-a ținut de cuvânt și a terminat de construit barca. Împreună au înmatriculat-o pentru a fi folosită pe Dunăre, la pescuit sportiv. De asemenea, terminându-se și concediul Emiliei de creștere al copilului, cu ocazia primei sale zile la serviciu, Gabriel având încasări suficiente pentru o aprovizionare de la Turnu Severin, și-a dus soția la muncă, urmând ca la întoarcere să vină împreună acasă.

Mai mult nostalgici, ca să nu spun din curiozitate, trecând să revadă apartamentul în care și-au petrecut o frumoasă perioadă din viață, au rămas cu un gust amar să constate că, nemailocuind nimeni acolo, acesta intrase într-un stadiu avansat de degradare. Birourile subunității fiind mutate la oraș, Emilia aflând de la pază că se fac restructurări și, conform pregătirii, are asigurat un post la sucursala întreprinderii, au întors mașina să o ia către Severin. La capătul localității, surpriză...! Nicolae, fostul angajat al lui Gabriel, așteptând o ocazie, i-a făcut semn cu mâna să oprească. De cum l-a văzut, a oprit să vadă ce dorește:

- Șefule, mergeți la Severin?
- Da Nicolae. Dacă vrei să mergi, urcă și stai pe banca din spate. De cum a intrat și a văzut-o pe Emilia, a salutat-o respectuos:

- Sărut mâna doamnă, nici nu mă așteptam să vă întâlnesc după atâta timp!

Auzindu-l, Gabriel i-a răspuns primul:

- Așa este Nicolae, au trecut deja trei ani de când nu ne-am mai văzut. Eu am așteptat să mă contactezi, știi... cu magazinul, însă or fi intervenit și alte probleme!

- Nu am avut cum, șefule! S-au întâmplat mai multe, ce să vă spun, chiar azi merg să plătesc ultimii bani pentru clădirea agenției și, gata, este a mea!

- Te felicit. Să o stăpânești sănătos!

- Mulțumesc însă, nici nu știți cine s-a opus ca eu să câștig licitația!

- Cine, Nicolae? L-a întrebat Emilia, curioasă.

- Contabila noastră cu nepotu-su, dar nu le-a ajutat Dumnezeu!

Uimit de afirmația lui, Gabriel l-a încurajat să se destăinuie:

- Dacă tot ai început, spune-ne și nouă ce probleme ai avut cu ei?

- Vă spun, cum să nu, pentru că faptele sunt deja petrecute. Știți că Dorel a fost șef la depozitul din port și, când s-a văzut stăpân s-a apucat de afaceri cu traficanții de pe Dunăre. El cu mătușe-sa au vrut să cumpere clădirea, pentru că noi n-am avut toată suma. Norocul meu a fost că, atunci când s-a privatizat PECO, cei de la București au inventariat toate depozitele din țară. Pe el l-au prins cu trei tancuri de motorină din șlep, goale. Dacă nu intervenea securistul din Severin să-l salveze, acum era la pușcărie. Ce să vă mai spun? A restituit o parte din bani și nu l-au dat afară, ci, este detașat ca muncitor manevrant nu știu pe unde, să poată achita paguba din salariu. Vinovată este și nevastă-sa, că era mai lăcomă decât el, iar acum nu mai au nici după ce să bea apă. Sunt datori vânduți șefule, au doi copii mici la școală, vai de capul lor! Mai nou, ca să facă rost de

bani, ea vrea să plece în străinătate să muncească. Ce-o munci, dracu știe? Că pe aici era mare cocoană, nu-i ajungea nimeni nici cu prăjina la nas!

- Nu fi nici tu așa de rău, Nicolae! Are și ea o pregătire, se vor descurca cumva! L-a certat Gabriel, ca să-l mai tempereze, să nu spună vreo prostie pe care s-o audă și Emilia.

Rușinat, acesta nu a mai scos niciun cuvânt până la oraș, unde a fost dus în parcare din fața băncii. Înainte de a coborâ din mașină, Nicolae a întrebat totuși, cu o oarecare sfială:

- După bombardamentul de zilele trecute, ce credeți, intrăm și noi în război?

- Nu Nicolae, americanii au cu noi alte interese.

- Atunci vă mulțumesc și ținem legătura, șefule. O zi bună!

- Bună să fie! I-a răspuns din instinct Emilia, concentrată fiind pe rezolvarea problemelor sale de serviciu. Remarcându-i stresul, Gabriel a considerat că trebuie să o liniștească:

- Știi la ce m-am gândit?

- Nu, hai spune!

- Prima dată te duc pe tine la întreprindere. Stau și eu acolo cât este nevoie și, după aceea voi merge în standuri să iau marfă.

- Da, este foarte bine. Mulți colegi de-ai mei te cunosc și cred că se vor bucura să te vadă.

Într-adevăr, întâlnirea cu șefii și foștii săi colegi a fost emoționantă. Emilia fiind considerată de dânsii ca o ingineră bine pregătită, a fost primită cu bucurie.

În afară de procedurile cu instalarea pe post, care s-au rezolvat repede, Gabriel și-a dat seama că adevărata problemă o constituia programul de serviciu al soției: între orele opt dimineța și patru după-amiază. Prinzând un moment în care Emilia a rămas mai liberă, i-a făcut

un semn că trebuie să discute. Aceasta aflată încă sub euforia semnării contractului de muncă, a venit surprinsă, uitând parcă de planul făcut împreună:

- S-a întâmplat ceva?

- Da, eu trebuie să merg după marfă. Tu gândește-te bine ce faci cu programul de lucru.

- Du-te după marfă, o să mă consult cu colegii și vom discuta când te vei întoarce.

Îngândurat, Gabriel a părăsit clădirea întreprinderii cu o strângere de inimă, vizavi de serviciul Emiliei, de parcă o umbră i s-a așezat pe ochi cât să nu întrevadă nici-o rezolvare. Întârziind intenționat printre standuri ca să se întoarcă la terminarea programului, Emilia de cum l-a văzut s-a apropiat de el, îngrijorată:

- Ai avut vreo problemă? Văzându-l că tace, a continuat: - Dacă nu, hai să mergem. Ți predai marfa la magazin și vom discuta acasă. Până la sfârșitul săptămânii sunt liberă, iar de luni intru în pâine. Ce zici?

- Ce să zic, mă bucur mult pentru tine! I-a răspuns Gabriel cu jumătate de gură, obișnuit fiind să aibă soția și copilul în preajmă. Pe drum realizând faptul că acest lucru se va schimba, gândurile negre întunecându-i mintea, i-au slăbit concentrarea de la condus. Astfel a intervenit de câteva ori cu mișcări bruște asupra volanului pentru a nu ieși din carosabil. Speriată, Emilia l-a atenționat aproape strigând, să-l dezmeticească:

- Ai grijă să nu faci vreun accident. Dacă ești obosit, trage pe dreapta să te odihnești!

Pentru a-și acoperi gesturile, Gabriel a întins mâna să pornească radioul. Prividu-și o clipă soția, cu ochii umezi a întors capul să se concentreze la drum. Emilia la rândul ei sesizând că ceva nu-i în ordine, din prudență și-a asumat sarcina să-l urmărească cu atenție, până acasă. Nu numai atât, l-a ajutat să-și lase marfa la magazin, exprimându-și mulțumirea de cum sunt încărcate

rafturile. Trebuie adăugat și faptul că, în fața părinților au păstrat amândoi tăcerea asupra evenimentelor de la oraș, spre a fi discutate în liniște a doua zi. Fiind târziu, Cristian adormit în patul bunicii, la rugămintea acesteia, a fost lăsat să rămână acolo peste noapte.

*

A doua zi așa cum era obișnuit ca la prima oră să-l găsească pe Năică la treabă, Gabriel a rămas uimit să constate că, de această dată atelierul era închis. Deschizând ușa, a găsit două roți de mașină străină și un bilet pe care era scris numele proprietarului. S-a apucat singur de lucru, fără să-l mai aștepte. Într-un târziu a apărut și Năică, cu un geamantan în mâini, îmbrăcat de plecare:

- Ce-i cu tine omule, unde vrei să pleci?
- Unde-oi vedea cu ochii, patroane,... pentru că dacă mai rămân, fac moarte de om și nu vreau să intru la pușcărie! I-a răspuns cu o voce răgușită, gâfăind în exprimare de supărat ce era.
- Mă, ai înebunit? Cum să pleci de la casa ta?
- Aici e problema: cumnatul meu de mult timp mă presează să plec, reproșându-mi faptul că, din cauza mea a murit sora lui și, az' noapte cu ăl bătrân, socru-meu, amândoi beți, au intrat peste mine în cameră cu parii, să mă scoată din casă. Dacă nu era copilul, mă omorau.
- Tu, aseară, ai fost cumva băut?
- Am băut pe zi, o bere, ne-am mai înjurat noi prin curte însă, au așteptat noaptea ca să mă culc și așa au intrat...
- Copilul unde a fost? L-a întrebat, înmărmurit Gabriel.

- În centru, cu băieții. Le-a promis cineva că îi duce la muncă în Germania, pe meseriile lor învățate la școală. Norocul e că a venit acasă exact la timp. De băiat se feresc, pentru că eu am făcut succesiunea pe numele lui. El este acum proprietarul casei.

- Și unde vrei să te duci? L-a întrebat insistent Gabriel.

- Păi, voi merge în Germania în locul lui, să văd cum este. Într-o oră trebuie să apară și mașina.

- Mă Năică, cel care vă duce în Germania, este român, sau țigan?

- Român, patroane. Din ce am auzit, nu a înșelat pe nimeni. Îi dai banii de drum și te lasă acolo de unde te preiau alții, care îți aranjează să muncești. Dacă poți, fă un calcul pentru banii rămași să-i primesc de la atelier.

Fără să mai zică nimic întrucât lucrase fără contract de muncă, Gabriel a mers în casă, s-a consultat cu Emilia și, neavând toți banii, s-a repezit cu mașina să aducă diferența din vânzările de la magazin. Atașat suflă de Năică, cu o mare părere de rău că se despart, s-a scuzat:

- Îmi pare rău că pleci. Dacă aveai carte de muncă, era altfel... Însă, tu nu ai vrut!

- Nu te supăra pe mine patroane, ești un om cinstit și să știi că a trecut cineva pe aici care ar dori să lucreze în locul meu. Este din comună. Dacă apare copilul, îl trimit să-l anunțe, că vrei să-l cunoști.

Venind clienți după piese, Gabriel a intrat în magazin să-i rezolve, iar la atelier Năică, să nu stea degeaba, a umflat roțile reparate de patron. Numai bine, deoarece s-a auzit o mașină că parchează în fața magazinului. Din ea a coborât chiar proprietarul roților.

- Sunt făcute domnule? A întrebat acesta cu voce tare.

- Da, colega, ți le aduc imediat!!-a răspuns Năică,

surprins să-și vadă și copilul că intră în atelier.

- Ce-i cu tine, tată? Ai probleme acasă?

- Nu, eu am venit cu dânsul. El este șoferul cu care trebuie să pleci în Germania. Mai sunt doi prieteni de-ai mei în mașină, deci ai cu cine sta de vorbă pe drum.

Asistând fără să vrea la discuții, Gabriel a înțeles pe loc întreaga poveste de ieri, a lui Năică: acesta rămânând singur cât el a fost plecat la oraș, a luat anticipat banii pentru roți notând numele proprietarului pe ele și a plecat binemersi la cârciumă. Nu s-a mai întors să le repare... și, de aici a pornit toată povestea.

Văzându-l cu geamantanul în mână cum pleacă grăbit să deschidă portbagajul mașinii, l-a lăsat în pace

Realizând faptul că nu și-a luat rămas bun de la Gabriel, Năică s-a întors spre a-și cere scuze:

- Iartă-mă, patroane, ai fost ca și părintele meu, să știi că îți voi trimite un cadou din Germania! Privindu-și băiatul i-a amintit:

- Tată, caută-l pe Ciocănu și spune-i să vină să vorbească cu patronul.

- Bine, tată, hai, du-te că drumul e foarte lung! Năică și-a îmbrățișat copilul și, aproape plângând s-a așezat lângă cei doi în mașină. Emoțiile despărțirii, scrâșnetul roților și mirosul de eșapament al motorului pornit în sarcină de pe loc, i-a lăsat întristați atât pe Gabriel, cât și pe băiatul lui Năică.

Așteptând ca mașina să dispară din raza lor de vedere, Gabriel s-a adresat juniorului camaradereste:

- Ia spune-mi, flăcău, cine-i Ciocănu, omul la care a făcut aluzie taică-tu?

- Păi, au fost tovarăși de muncă la IAS. E meseriaș mai bun decât tata, însă au amândoi au aceeași meteahnă: le place mult băutura!

- Și tu ce spui, e bine să vină la muncă aici?

- Da, cu precizarea că trebuie să-l țineti din scurt.

Uimit de perspicacitatea și maturitatea de care dădea dovadă, Gabriel l-a rugat să-l caute și să-l aducă la atelier. Peste drum, din curtea lor se auzeau glasurile Emiliei și ale mamei sale. După câteva secunde, au ieșit cu Cristian de mână pe poartă, ca să vină până în parcare din fața atelierului. Băiatul lui Năică rușinat, și-a cerut scuze că trebuie să plece. Emilia privind către Gabriel, l-a întrebat muștrătoare:

- Nu știi ce trebuia să facem acum, de dimineață?

- Mda... scuză-mă. Am uitat! l-a răspuns bâlbâindu-se, întrucât aranjaseră să meargă cu băiețelul la grădiniță pentru a se obișnui cu ceilalți copii de vârsta lui.

- Mergi și adu mașina. Pe noi ne lași la grădiniță, iar la orele douăsprezece punct, ne aduci înapoi acasă. Zilele astea merg eu și, de săptămâna viitoare se va ocupa mama soacră, până ce se va obișnui.

- Am înțeles, scot mașina și se rezolvă! l-a răspuns Gabriel, bucuros că a scăpat doar cu atât. La grădiniță lucrurile fiind deja aranjate, până ce să vorbească cu educatoarea, până ce Cristian să intre în contact cu ceilalți copii, a trecut mai bine de o oră. Din acest motiv întorcându-se la firmă, era așteptat în fața atelierului de un domn, trecut de cincizeci de ani, îmbrăcat într-o salopetă mai ponosită, de culoare albastră. Văzându-l, i-a picat fisa cine este. Salutându-se reciproc, omul fără nicio emoție a vorbit primul, justificându-se:

- Știți, băiatul lui Năică m-a trimis aici, spunându-mi că aveți treabă cu mine.

- Da, eu i-am zis să te contacteze, deoarece tatăl său înainte de a pleca, mi-a garantat faptul că ești singurul care îl poate înlocui la atelier.

- A spus el asta despre mine? l-a întrebat, râzând cu poftă. Starea de spirit a meseriașului l-a molipsit și pe Gabriel:

- Chiar vi se spune Ciocănaru? Ori este cumva vreo poreclă!

- Poreclă, patroane. Nu mă supăr, pentru că mi-am pus-o singur. Prima dată când am venit la IAS, de m-am angajat, eu le-am spus că mă pricep să fac de toate, inclusiv să ciocănesc la fiare. Un inginer de acolo mai șmecher, m-a luat la mișto întrebându-mă ce anume știu să ciocănesc. Cum îmi place gluma, i-am răspuns că pot să îndrept un cui, o tablă, să pun un nit la o gaură, na, din astea care se pot aranja din ciocan. Tot el aflând că nu sunt căsătorit, m-a întrebat dacă știu cum se bat niturile la muieri. N-am stat pe gânduri și i-am retezat-o scurt, spunându-i că, la mine, cu toate că e aglomerație mare, nu am nevoie de ajutor.

- Da? Așa te-au angajat? L-a întrebat zâmbind Gabriel.

- Pe loc patroane însă, am rămas cu porecla de Ciocănaru. Eu m-am obișnuit cu ea, nu mă supăr și trebuie să adaug faptul că, de multe ori chiar mă mândresc când sunt strigat așa!

Apreciind umorul natural al omului, Gabriel nu a mai stat nici el pe gânduri:

- Ce zici, de mâine poți să vii în locul lui Năică la atelier?

Răspunsul l-a primit cu o justificată incertitudine:

- Patroane aș vrea, însă, nu acum. Am o ibovnică la Timișoara, ea are casă aici în comună și eu îi fac ultimele reparații. În două luni termin. Dacă se hotărăște să vină și să rămână cu mine, treaba-i ca și rezolvată!

- Nea Ciocănarule, asta nu depinde de mine. Dacă peste două luni postul va fi liber, eu te voi angaja cu plăcere! A fost răspunsul lui Gabriel, conștient de faptul că va fi foarte greu să găsească un om potrivit care să-i muncească la firmă. Rămânând singur după plecarea lui Ciocănaru, n-a stat o secundă: i-au venit clienți după

piese auto, o cameră de tractor pe spate ce trebuia vulcanizată până a doua zi și, alte câteva mașini pentru reglarea presiunii din pneuri.

Luând o pauză la orele douăsprezece să-și aducă soția și copilul de la grădiniță, fără să mai mănânce de prânz, nu s-a oprit din lucru până seara târziu. L-a apucat foamea doar când Emilia a apărut în ușa atelierului și, văzându-l cât este de murdar pe haine, l-a întreat îngrijorată:

- Tu ai mâncat ceva pe ziua de azi?

- Nu. l-a răspuns obosit dar, prompt, întinzând furtunul de aer să umfle camera de tractor. Așteptându-și soțul, chiar înainte de a părăsi împreună atelierul, a parcat în fața dâșilor dubița lui Silvan. Acesta neașteptându-se s-o vadă și pe Emilia, a salutat-o politicos:

- Sărut mâna, doamnă patroană! Cum vă simțiți acum, când aveți propria dumneavoastră afacere?

- Ce afacere să am eu, domnule Silvan!?

Arătând cu mâna spre Gabriel a continuat:

- La cât e de murdar, nu-i stătea mai bine la bancă? Eu am să mă țin de serviciu indiferent unde mă va trimite întreprinderea! Sesizând aluziile soției, Gabriel a schimbat repede subiectul:

- Silviene, tu ai relații la Severin. Nu cunoști vreo garsonieră de închiriat pe acolo?

Fără a fi luat prin surprindere, acesta i-a răspuns aprobator:

- Da, cunosc. Vară-mea are una și știu că, în momentul de față caută chiriași.

- Păi, ce mai stăm? Hai să mergem înăuntru. O contactăm telefonic să rezolvăm în seara asta problema!

- Ce problemă? Doar nu te-ai fi hotărât să te întorci la bancă, în Severin!

- Nu, nu eu... stai liniștit.

Auzindu-i, Emilia interesată de subiect a intervenit și ea, completându-și soțul:

- Despre mine este vorba, așa că vă invit domnule Sivian să mergeți înăuntru. Vă faceți comozi amândoi și vă aduc mâncarea de cină.

- Mă scuzați, nu pot să stau însă, treaba-i ca și rezolvată! În noaptea asta vorbesc cu vară-mea, iar mâine o contactați pentru detalii.

Silvian s-a căutat în buzunarul de la piept al hainei și i-a înmânat o carte de vizită. Privind către Gabriel să-i spună ceva, a început să bâjbâie:

- Știi, vroiam să te duc până undeva dar, lasă,... rămâne pentru altă dată.

Cu capul în pământ s-a urcat în dubiță, a pornit-o ca și cum ar fi vrut să-și continue drumul spre centrul comunei, dar, s-a răzgândit și a întors-o pe asfalt, ca să o ia înapoi de unde venise.

Foarte bucuroasă, Emilia l-a luat pe Gabriel de cot și au intrat înăuntru să vadă ce face copilul. Cristian obișnuit să stea în camera bunicilor, a fost găsit împreună cu aceștia privind la televizor. Senioarea intervenind să îl lase peste noapte acolo, Emilia a acceptat, rămânând ca ei doi să servească cina în camera de trecere. Înainte de culcare, dorind să se asigure că nu-s probleme și, vâzându-l pe Cristian cât de frumos doarme lângă bunică, l-a lăsat în pace.

Cert este și faptul că, în mintea Emiliei se înfiripau noi planuri de schimbare privind viitorul copilului, odată cu plecarea la oraș și închirierea garsonierei. În schimb, Gabriel neîmpărtășind cu ea aceleași gânduri, simțea cum nori negri îi trec prin fața ochilor, prevestindu-i un viitor neclar în desfășurarea căsniciei cu ea.

Dorind să se echilibreze emoțional, a început să apeleze din ce în ce mai des la resorturile sale interioare, bazându-se pe dragostea și încrederea unul în celălalt,

care i-a unit de-a lungul timpului. Mai mult decât atât, în următoarele luni până ce să se obișnuiască singur, fără soție, a făcut eforturi supraomenești să se achite de sarcinile sale privind grădinița copilului, munca din cadrul firmei și, evidențele contabile pe care le ținea.

Pe la atelier au trecut și câțiva doritori spre a fi angajați însă, niciunul nu s-a ținut de treabă. Activitatea a decurs totuși, fără întrerupere, sprijinit fiind de vărul său, inclusiv la magazinul de piese cât timp era plecat după marfă. Lucrurile s-au rezolvat abia în luna august, odată cu eclipsa de soare când, aflat în fața atelierului cu ochelarii de sudură să o urmărească, a fost atins ușor pe umăr:

- Să trăiești, patroane. Nu așa se urmărește Soarele!

Întorcându-se brusc, a rămas uimit să-l vadă pe Ciocănaru:

- Hei, lume nouă, să trăiești nea Ciocănarule. Ce-i cu dumneata pe aici?

- Am promis că revin. Sper că a rămas valabilă oferta de a lucra la atelier!

Uitând de eclipsă, Gabriel i-a vorbit atenționându-l fără să clipească:

- Dacă nu ești om serios și nu te ții de program, nu vei lucra la mine. Ce zici de treaba asta?

- Nu zic nimic patroane însă, te vei lămuri. Dă-mi mie ochelarii de sudură, dumneata adu o găleată plină trei sferturi cu apă și vom privi eclipsa fără să ne usture ochii.

Ascultându-l, Gabriel a adus găleata, a așezat-o în fața atelierului așteptând ca apa să se liniștească.

Câțiva trecători s-au oprit și ei curioși să vadă ce se întâmplă. Încet, reflexia luminii de pe oglinda apei, scoțea în evidență sectorul ocupat de umbra Lunii pe discul solar care, micșorându-se văzând cu ohii a fost acoperit în întregime. Dintr-odată un vânticel rece s-a abătut

peste aria locului și, odată cu el, din curțile oamenilor se auzeau glasuri de animale speriate, neștiind nici ele ce se petrece. După aproximativ cinci minute, din aceeași parte a discului prin care a intrat umbra, s-a ivit un inel sclipitor de lumină împingând-o să iasă din perimetrul astral, ca mai apoi după vreo douăzeci de minute, lumina să se reverse în întreaga ei splendoare ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

- Extraordinar, domnule! S-a auzit unul dintre cetățenii veniți să vadă eclipsa în găleată, continuând:

- Acesta nu este un semn bun. Mă gândesc că mari necazuri se vor abate peste noi, de la Dumnezeu!

- Taci și nu mai cobii, prostule! S-ar putea să fie de bine. Noi suntem ca muștele pe pământ și nu știm nici măcar cu ce se mănâncă mujdeiul de usturoi! A vorbit celălalt, cât să schimbe discuția și să înceapă cu toții să râdă.

Fiind zi de miercuri, Ciocănarul a venit cu o propunere:

- Chiar dacă astăzi nu se mănâncă cu dulce, eu mă duc să tai o găină, voi preparați mujdeiul, frigem carnea pe plita de la vulcanizare și, după aceea, Dumnezeu cu mila!

- Că bine zici tu, însă, cu ce ocazie? Ți-o fi venit acasă timișoreanca?

- Mi-a venit mă, că mă iubește, nu ca ale voastre, să vă conducă cum vor ele!

Despre eclipsa de soare din România, considerată a fi cel mai important eveniment astronomic al secolului, s-a vorbit și s-au scris atât de multe lucruri că, nu mai este nevoie și de alte comentarii. Pentru Gabriel însă, fenomenul în sine a venit cu o schimbare majoră în evoluția demersurilor lui, referitoare la activitatea firmei.

Cert este faptul că, începând cu a doua zi Ciocănarul s-a prezentat la atelier să lucreze în aceleași condiții ca

și Năică, pe bază de procent. Doamna Georgescu auzind și chibzuind bine lucrurile, văzându-și băiatul bucuros că are un om priceput și pe care se poate bizui, l-a atenționat cu o voce calmă, spre a nu-i strica buna dispoziție:

- Crezi mamă că omul ăsta se va ține de treabă și nu te va lăsa cu buza umflată? Dacă se răzgândește femeia aia cu care stă și se va întoarce la Timișoara, la bărbatu-său? Noi o cunoaștem,... nu prea e femeie serioasă și, nici Ciocănarul ăsta al tău!

Ascultând-o, Gabriel i-a răspuns, impasibil:

- Dacă nu se va ține de treabă, ducă-se! Până la urmă tot voi găsi pe cineva în locul lui!

La sfârșitul săptămânii urmând să meargă la oraș după marfă și, cu această ocazie să o aducă pe Emilia, înainte de plecare, Ciocănarul s-a oferit să-l ajute:

- Dacă mergeți la oraș, îmi puteți lăsa fără probleme cheile de la magazin. Știu ce trebuie făcut și nu plec până nu vă întoarceți. Gabriel, considerând că este un moment prielnic de a-l testa, i-a înmănat cheile, dorind astfel să se apropie și de sufletul omului, cât să-l poată citi:

- Știi ceva? De azi încolo aș vrea să vorbesc cu matală pe numele adevărat.

- Dacă asta dorești, spune-mi Liviu, pe numele mic.

- Bine măi, nea Liviule, așa va rămâne între noi.

- Da, patroane. Mă bucur. Nu mai sta și du-te, că te așteaptă soția!

Amintindu-și de avertismentul mamei, a rămas ferm, mergând pe considerentul că, până la proba contrarie, fără dovezi, orice acuzație adusă cuiva ar fi din start lipsită de orice conținut.

Micile ciupeli ale salariaților, vizavi de politica managerială a patronilor de firme, nu constituiau motive serioase care să producă mari daune firmelor private românești, în stadiul lor incipient de formare și dezvoltare.

Adevărata frână a fost legislația elaborat prost de către personajele politice aflate vremelnic în funcții de demnitate publică și, diverșii factori externi, având interesul ascuns de a ne menține țara într-o stare de haos legislativ, chipurile: „spre a face mai repede schimbarea de valori pe drumul reformelor așa-zis democratice”(!).

Colac peste pupăză, în lipsa unor norme de conduită atât profesionale cât și morale, necesare acestor funcții, s-a generalizat corupția la nivel de sistem, permițând în caz de abateri interpretarea evazivă a legii, iar răspunderea materială sau, penală după caz, să fie pe undeva colectivă, greu de cercetat și disjuns.

Codul fiscal, evidența contabilă și sistemul de raportare al firmelor la buget, au suferit și ele o serie de modificări, toate conducând la creșterea evaziunii în zona afacerilor arondate politic. În felul acesta, firmele mici fără susținere, neavând niciun orizont de dezvoltare dar, controlate și amendate la sânge, fie că au dat faliment, fie că au fost părăsite de profesioniștii din domeniu care, rămași fără obiectul muncii au ales să părăsească țara.

Nu trebuie uitat și faptul că, tot în această perioadă, cea mai mare parte a complexului industrial comunist a fost distrusă ori, dată pe nimic, pe principiul că nu reprezintă decât o adunătură de fiare vechi. În aceste condiții inflația a căpătat valori de neimaginat, obligând Banca Națională a României să ia măsuri drastice prin reforma monetară din iulie 2005, în care moneda românească să sufere o diminuare cu patru cifre, nu în sensul de înțărare a ei, ci mai degrabă de a ușura și simplifica tran-

zacțiile economice atât între firme, cât și în relațiile lor cu bugetul statului. Valul devastator al acestor schimbări, a afectat și populația din zonele de graniță ale țării, implicit din arealul personajelor noastre.

Gabriel depunând eforturi supraomenești să-și țină pe linia de plutire afacerea, a fost nevoit să muncească singur atât sâmbăta cât și duminica, în zilele libere ale lui Ciocănarul, eliminând drastic orice cheltuială suplimentară, orientându-se atât el, cât și soția, să-și folosească veniturile exclusiv pe creșterea și educația copilului. Magazinul din localitatea învecinată a fost nevoit să-l închidă, deoarece vânzătoarea și-a reziliat contractul cu firma sa, pentru a pleca la muncă în străinătate. De asemenea, Silvian și-a închis și el temporar afacerea cu presa de ulei și parcul cu utilajele agricole, lăsându-le în grija vărului său, pentru o ofertă de lucru în Germania.

Exodul masiv de români în străinătate a influențat drastic atitudinea față de tradiții a celor plecați din țară. Cu banii aduși pe căi mai mult sau mai puțin cinstite, încetul cu încetul s-au construit locuințe noi, ieșite din urbanistica zonei. Schimbarea opticii arhitecturale odată cu aflulul de monedă străină, a condus la creșterea exponențială și a corupției de la nivelul administrațiilor locale.

De asemenea, s-au produs schimbări la nivel de conduită religioasă a maselor, prin apariția unor confesiuni din vest (pentecostali, martori ai lui Iehova, adventiști, etc.) care, au înrăutățit și mai mult situația. Interesul străinilor vizavi de cultura și obiceiurile noastre strămoșești, a fost acela să fie aduse la tăcere, prin recrutarea de personaje cu o educație precară, spre a fi folosite în atingerea scopului lor, de a influența rezultatul votului din alegerile electorale.

Efectele acestor transformări, nu l-au ocolit nici pe Gabriel ci, dimpotrivă. Luat în vizor de primarul în funcție, pentru faptul că nu își exprimă adevărată adeziune la politica partidului său, consecințele au început să decurgă imediat: mai multe reclamații anonime, mai multe controale de la fisc, șicanări cu dosarul construcției atelierului și cu procesul-verbal de adjudecare al licitației privind concesiunea, etc. Nu mare i-a fost surprinderea să afle de la un prieten că, numărul mașinii sale figurează încă la poliție, fiind sub supraveghere. A reușit să-și păstreze calmul și echilibrul psihic prin muncă și seriozitate, fără a da o importanță majoră acestor aspecte, apelând la talentul său muzical.

Adeseori seara, după terminarea programului, Ciocănaru mai scotea câte o sticlă de bere, fără a spune de unde și, îl ruga să aducă chitara, să cânte împreună. Avea o voce de bas-bariton deosebit de frumoasă, lăsând impresia trecătoare de pe stradă că, în atelier se află un aparat de radio.

Pe la mijlocul lunii aprilie 2007, exact în momentul în care cei doi se aflau în plin concert, o mașină cu numere străine a oprit în parcare din fața magazinului. Din ea a coborât un tânăr mai negricios la față care, cu pași mărunți a intrat la ei în atelier, luându-i prin surprindere:

- Bună seara și bine v-am găsit!

Gabriel, cu chitara în mână, încercând să-l salute, i s-a făcut semn să cânte mai departe. Tânărul a ieșit până afară, preț de câteva clipe, ca să se întoarcă cu un saxofon în mână. Uluiți, cei doi s-au oprit, așteptând să vadă ce face. Muzicantul calm, l-a rugat pe Gabriel să-i dea un Fa major de pe chitară. S-a pliat pe ton și a început să cânte o horă de mână. Gabriel, urmărindu-l, l-a acompaniat din spate fără nici o problemă. Astfel, schimbând repertoriul și cu câteva hore de joc, tânărul s-a oprit și a exclamat bucuros:

- Excepțional, domnule! Acum te-am găsit și m-ai convins. Auzisem ceva despre dumneata însă, nu am crezut. Dacă mergi cu mine în Italia, în două luni câștigi acolo bani cât nu faci aici într-un an. Eu sunt Costel Rudaru și am nevoie de un chitarist. Ce zici de treaba asta?

Reflectând puțin, Gabriel i-a răspuns, nedecis:

- Deocamdată, trebuie să mă gândesc bine. Nu cunosc perioada în care ai nevoie de mine.

- După Paști, avem de cântat o lună și jumătate, iar toamna în general, din septembrie până la Postul de Crăciun. L-a informat saxofonistul continuând:

- Instrumente avem noi, dumneata poți să vii cu mâinile în buzunar.

- Nu știu, nu pot să-ți dau un răspuns pe loc. Treci pe aici cu o săptămână înainte de a pleca.

Muzicantul simțind că îl poate convinge, și-a întărit oferta:

- Patroane, la noi cuvântul este lege și cine intră în trupă este ca și fratele nostru. Poți să pui lacăt pe firmă cât ești plecat, nu pierzi nimic. Îți dăm bani și te scoatem din orice încurcătură.

- Bine, domnule Costel, dacă este așa, te rog să mă anunți din timp, ca să fiu și eu pregătit.

Ciocănarul asistând la discuție, odată a roșit la față, punând capul în pământ. Observându-l cu coada ochiului, Gabriel sensibil, nu s-a putut abține și l-a întrebat:

- Ce-i cu dumneata, nea Liviule? Îți pare rău că voi închide atelierul?

- A, nu,..., nu de asta patroane!

- Stai, domnule, cuminte. Îți las cheile, iar seara la plecare, va veni mama să ridice banii.

Ciocănarul, de cum l-a auzit, și-a revenit la fel de repede precum se întristase. S-a apropiat de Gabriel și l-a luat în brațe:

- Mulțumesc, am crezut că, poate, nu ai încredere în mine.

Între timp muzicantul cerându-și scuze că are treabă, s-a retras, salutându-i amical. Știa că în zonă sunt și alți chitariști la fel de buni însă, miza pe faptul că acesta fiind român, le asigură o altă prestață. În urma lui, și Gabriel a închis atelierul, cu o ultimă remarcă către Cio-cănarul:

- Cum măi, nea Liviule? Așa am ajuns eu, să cânt cu țigani în Italia?!

- Poate că greșești, patroane. ăștea nu sunt țigani, eu îi cunosc, sunt rudari din Pătule: oameni harnici, mai serioși decât noi și foarte bogați. În momentul în care vei ajunge la ei în rudărie, ai să vezi că și-au construit palate cu banii strânși de pe unde umblă ei și muncesc.

Trebuie să reții și faptul că sunt pocăiți și, nu fură! Mai gândește-te, vezi ce avantataje ai... ce să-ți mai spun, decât noapte bună!

- Noapte bună, nea Liviule!

Orele fiind întârziate, deasupra caselor un cer limpede ca sticla luminat feeric de arcul stelelor Căii Lactee, în lipsa Lunii nerăsărite, l-a făcut pe Gabriel să mai rămână prin curte, cu gândul să meargă la cal și să-i mai pună iarbă în iesle. A fost întors din drum glasul mamei care, fiind cu urechea ațintită să vadă ce face, l-a luat la rost:

- Mă, tu nu ai de gând să intri în casă? Ai uitat de Cristian că mâine merge la școală?

- Gata, mamă, te rog să nu te superi, vin imediat! l-a răspus rușinat Gabriel, conștientizând adevărul din vorbele dănei. Știa că lucrurile se vor așeza la sfârșitul săptămânii când, odată cu aprovizionarea magazinului cu marfă, o va aduce acasă și pe Emilia. Familia astfel reunită, întotdeauna îl întărea și îl echilibra psihic în acțiunile sale.

Adevăratele lui probleme au început cu ziua de luni a săptămânii următoare. Primarul localității forțat de țiganii din anturajul său, trebuia să se țină acum de promisiunile făcute celor care l-au sprijinit. Așa se face că, abuzând de funcție a comis o serie de ilegalități în documentațiile anumitor imobile și terenuri, spre a fi mai ușor tranzacționate.

Foarte surprins a rămas și Gabriel când, s-a trezit la firmă cu doi țigani, veniți special să-i propună vânzarea afacerii, menționând faptul că au cumpărat terenul din spatele atelierului său. Cunoscându-i ca fiind oameni periculoși, i-a ascultat cu atenție, fără să zică nimic.

Speriat de faptul că îi vor fi vecini, dorind să se convingă, la sfârșitul săptămânii și-a făcut timp să meargă la primărie să ia detalii despre cele afirmate de țigani.

Nu mică i-a fost mirarea să constate că, salariații de acolo fie că neavând habar despre aceste lucruri, fie că le era interzis să vorbească, cineva îi ascundea adevărul. Întâlnindu-și un fost coleg din școala generală pe nume Călin, tot țigan, a fost lămurit de acesta:

- Colega, știi că în spatele tău acolo, fostul magazin sătesc de pe vremea lui Ceaușescu, a fost vândut de contabilă de la cooperativa meșteșugărească Pătule.

Pentru teren, se va lua o hotărâre în ședința de consiliu, de luna viitoare.

- Bine mă, dacă tu ești consilier, nu știi că procedura este ilegală și că terenurile din proprietatea publică, nu se vând, ci doar se concesionează? De asemenea, magazinul sătesc a fost construit de localnici pe banii lor. Primăria nu trebuia să permită cooperăției din Pătule să-l vândă.

- Înseamnă că nu mai ești la curent cu schimbările, colega!

Dacă ne iese și nouă ceva acolo, vom vota cum ne spune primarul că, doar de... el este acum la putere!

La auzul acestor cuvinte, mai mult îngrijorat decât surprins, luând în calcul tupeul țiganului, Gabriel i-a întors spatele, părăsindu-l fără a-l mai saluta. Atât i-a trebuit acestuia, recunoscut ca informator al poliției pe filieră țigănească, cu obediența-i recunoscută, a dat fuga imediat la șeful de post să-l informeze despre poziția lui Gabriel.

Șeful de post aflat în discuții cu doi vardiști, de cum l-a văzut a întrerupt convorbirea și l-a poftit să intre în biroul său:

- Da, măi Căline, spune-mi repede ce s-a întâmplat!
- Deocamdată nimic șefule însă, a trecut pe la primărie Gabriel, patronul, știți a fost director la bancă și a înțeles de magazinul sătesc de lângă vulcanizare, care s-a vândut. Eu i-am spus care-i treaba, însă el mi-a întors-o, că este ilegal.

- A zis el asta? Nu a mai afirmat și altceva?
- Păi, a mai spus ceva de terenuri, că ălea publice din patrimoniul primăriei nu se vând ci, doar se concesiunează. Ce părere aveți? Ne încurcă, sau nu?
- Bine, am înțeles, acum du-te că voi rezolva eu lucrurile.

- Este nevoie să-i spun și primarului?
- Nu Căline, stai cuminte. Mă ocup personal de caz.

Aflat în anticameră, fiindcă era ușa întredeschisă adjunctul șefului de post a ascultat cu atenție întreaga convorbire. Împăunat țiganul, la ieșirea din birou l-a salutat cu un aer de superioritate:

- Să trăiești, domnule adjunct!
- Să trăiești, țigane! l-a răspuns acesta, tratându-l cu indifeerență.

După vreun sfert de oră de la plecarea lui Călin, a fost chemat de comandant. S-a ridicat ușor de pe scaunul biroului său, și-a aranjat ținuta și a intrat la superior:

- Da șefule, care-s ordinele?

- Mă băiatule, din informațiile mele sunt nereguli la concesiunile de terenuri din comună. Te rog să treci zi-lele astea pe la firma de vulcanizare și să vezi dacă sunt toate actele în regulă. Să vii și cu un raport scris, pe care să-l punem la dosarul nostru de cercetări în curs.

Întrucât relațiile dintre ei erau tensionate, faptul că va pleca în teren i-a picat de minune adjunctului. Îl cunoștea pe Gabriel și chiar dorea să-l întâlnească pentru niște piese de care avea nevoie la mașină.

Știa ceva despre vânzarea magazinului sătesc însă, bănuind că acolo nu-s lucruri curate văzându-și șeful adesea în compania ȋiganilor, și-a văzut de treabă spre a nu fi implicat. Luând o poziție neutră s-a gândit să trăgăneze câteva zile lucrurile, amânând astfel întâl-nirea cu Gabriel pentru săptămâna următoare.

*

Printr-o simplă coincidență, în ziua de vineri, pe la prânz, adjunctul aflat să depună corespondența la poștă l-a întâlnit inopinat pe Ciocănarul, care doar ce ieșea din clădire. Sperând să obțină câteva informații despre caz, l-a abordat cu diplomație:

- Domnu' Liviu, mă bucur să vă întâlnesc. Chiar do-ream să discut ceva cu dumneavoastră.

- Să trăiți domn' șef, sigur, vă stau la dispoziție. l-a răspuns acesta bănuind ce vrea să afle adjunctul. Prin rutina meseriei, polițistul l-a luat pe ocolite:

- Păi, doar un minut te rețin, să nu ai probleme cu pa-tronul tău, la atelier.

- Nu mă rețineți cu nimic. El este la oraș după marfă pentru că, întotdeauna vinerea își aduce și soția acasă. l-a răspuns Ciocănarul prudent, cântărind bine lucrurile.

- Spune-mi dacă ai auzit sau, poate că știi ce suprafață de teren are el concesionat acolo?

- Vreo cincizeci de metri pătrați, așa știi și atât are. Cred că la primărie trebuie să găsești dosarul cu actele și plățile lui la zi, iar în treaba asta, cele mai bune informații acolo sunt!

- Mulțumesc, ai dreptate, voi merge să verific.

Mulțumit și el că scapă doar cu atât, Ciocănarul a închis discuția, secretos:

- Este cazul să-i spun patronului ce m-ați întrebat, când se va întoarce?

- Nu. Rămâne între noi, oricum voi trece pe la atelier luni sau, marți, după niște piese la mașina mea. Dacă ești acolo, le montăm ca să fie treaba rezolvată.

- Vă aștept cu mare plăcere... cum să nu!

Prins la mijloc, Ciocănarul în momentul în care s-a întors Gabriel, a făcut doar o aluzie la adjunctul șefului de post că, are ceva de lucru la mașină și va veni să o rezolve la ei.

Fără a comenta nimic, acesta l-a reținut până au descărcat marfa și, fiind târziu l-a lăsat să plece.

Văzându-se liber, Ciocănarul după săptămâna de muncă abia încheiată, a pornit-o cu pași repezi direct la cârciumă. În schimb, Gabriel obișnuindu-se cu naveta Emiliei, a închis firma, bucurându-se de faptul că este vineri și că vor fi și ei din nou împreună.

Această situație derulându-se timp de zece ani, pentru băiatul lor Cristian, scăpat de severitatea mamei, sub auspiciile indulgențelor tatălui, a avut parte de o copilărie libertină însă, sub atenta observație a bunicilor. Moștenind inteligența părinților, era cotate ca unul dintre cei mai buni elevi de vârsta lui, recunoscut fiind de altfel și ca lider în grupul său de amici. Împreună au luat la cercetat toate coclaurile împrejurimilor, inclusiv cazematele construite sub regimul comunist de pe malul Dunării.

De multe ori întorcându-se seara obosit și cu îmbrăcămintea murdară, acoperit fiind de bunică, era pus să se spele repede și să îmbrace alte haine, spre a nu fi certat de Gabriel. Acesta își dădea seama de teatrul lor însă, accepta tacit, amintindu-și de năzbâtiile și năzdrăvăniile perioadei lui, mult mai mari decât cele ale copiilor din prezent.

Lucrurile se reglau natural la sfârșitul săptămânii când Emilia îl obliga să învețe și să recupereze lipsurile din pregătirea lui școlară. Tot ea, conștientizând faptul că timpul trece și lucrurile nu mai pot continua astfel, l-a pus în temă pe Gabriel:

- Am să mă interesez în Severin de o școală bună, unde să-l transferăm. Te rog să nu comentezi nimic, pentru că, din cauza ta, îl putem pierde. Ce vrei să scoți din el? Mecanic la vulcanizare, fără niciun viitor?

- Ei și tu acum, nici chiar așa! Bine, bine, ai dreptate. Interesează-te și mai discutăm.

Rămânând pe poziție însă, de acord în principiu cu acest lucru, Gabriel a hotărât ca transferul să fie făcut din toamnă, odată cu trecerea lui Cristian în clasa a cincea.

Revenind pe firul evenimentelor până la raportul adjunctului șefului de post, acesta a decis ca pentru concesiunea lui Gabriel, să meargă la primărie și să obțină datele din dosarul de acolo. Cert este că, i s-a prezentat dosarul, având atașate și chitanțele cu plățile la zi. Realizând că are o misiune ușoară, în ziua în care îi promisese lui Ciocănarui, a venit cu autoturismul personal la atelier. Găsindu-i pe amândoi la treabă, până la prânz și-a rezolvat problema, fără a le crea nici o suspiciune în acest sens. De asemenea, verificând din ochi construcția atelierului și a magazinului de piese, și-a dat seama că lucrurile corespund și că raportul pe care îl va întocmi este favorabil firmei. A plătit piesele și

manopera cerută, refuzând însă, oferta lui Gabriel de a servi o cafea împreună:

- Mulțumesc mult, mă grăbesc. Rămâne pentru o altă dată!

- Atunci, vă așteptăm!, i-a răspuns Gabriel, nebănuind adevăratul motiv al deplasării polițistului la firmă.

Cu trei săptămâni înainte de Paște, foarte mulți țigani plecați în străinătate au revenit în comună. Etalându-și opulența cu modelele lor de mașini și cu banii aruncați prin cârciumi, vroiau să demonstreze faptul că, ei dețin controlul și decid în comună.

În ziua de joi a săptămânii, Gabriel aflându-se în magazin, s-a trezit cu alți doi țigani mai tineri, până în treizeci de ani care, fără a cumpăra nimic, l-au avertizat de data aceasta că, dacă nu se va muta cu atelierul în alt loc, va avea mari necazuri. Din acest moment, lucrurile au căpătat o turnură deosebit de periculoasă. Realizând că aceștia veniseră la intimidare, a închis magazinul și a intrat în atelier unde, Ciocănarul desfăcea un cauciuc de pe geantă. Auzindu-i cum sunt înjurați amândoi din stradă, cu glasul abia șoptit, Ciocănarul l-a pus în gardă:

- Dă-le pace patroane, eu îi cunosc. Sunt copiii Demenei, cei mai periculoși țigani de pe aici. Fac parte din anturajul șefului de post și nu trebuie să le intri în joc, întrucât caută scandal, Toți știm de jafurile lor din Franța, Germania și uite, că, nu le face nimeni nimic! După Paști ei pleacă iar la furat. Trebuie lăsați să cadă singuri pe acolo în capcană!

Gabriel liniștindu-se, și-a văzut de treabă, ia, spre seară și-a adus aminte de promisiunea făcută cu ceva timp în urmă, rudarului. Așa că, a luat chitara să mai exerseze, sperând să-și revină și psihic, după ziua încordată de muncă.

Cu gândul să nu-i deranjeze pe cei din casă, s-a întors la atelier, să-și pună la punct digitația necesară în crearea automatismelor privind acordurile pe grif.

Întâmplător, văzând că presa de roți nu-i pe poziția ei normală, când a împins-o la loc, a lovit o sticlă cu bere lăsată acolo de Ciocănar. Zămbind, a desfăcut-o și a gustat o dată, intrând apoi în remiza de cauciucuri unde s-a așezat pe o geantă să exerseze în surdină, cu ușa atelierului întredeschisă.

Să fi trecut astfel vreo jumătate de ceas până când, a simțit ceva mișcare pe stradă și în parcare din fața magazinului.

Obişnuit cu astfel de lucruri nu a dat importanță, gândindu-se că pot fi persoane care, din curiozitate doresc să-l asculte. Concentrându-se pe ce avea de făcut, dintr-o dată ușa de la remiză unde era, s-a deschis. El având chitara în brațe s-a ridicat și s-a întors să vadă cine este. A văzut doi bărbați din care unul, era fiul cel mare al Demenei și, vreo trei minori în spatele lor, îmbulzindu-se cu toții să intre pe ușă spre a-l ataca.

În fracțiunea de secundă următoare, Gabriel observând cu coada ochiului cum cei doi având în mâini obiecte contondente, cu intenția vădită de a-l lovi, a ridicat involuntar chitara să se apere. S-a auzit apoi un trosnet de lemn, urmat de sunetul prelung al chitarei sparte, simțind instantaneu în creștetul capului o lovitură puternică cu un obiect foarte dur. Șocul cumplit al momentului i-a indus acea starea de vrie de dinaintea morții, în care dorind să trăiască, cu ultimile eforturi a reușit să strige MAMĂĂ...(!), sperând astfel că va fi auzit de cineva.

Nu a simțit decât că se prăbușește, după care... liniște, întuneric și-atât. Căzut cu fața la pământ, Gabriel a mai fost lovit de câteva ori cu picioarele și, cei doi văzând că nu mai mișcă, ci doar orcăne, răsuflând greu,

au părăsit urgent zona spre a nu fi văzuți, lăsând în urmă minorii aduși cu ei, anume instruiți să le acopere urmele. După zgomotele teribile și strigătul străbătător precum fulgerul de primejdie prin aerul disipat al serii, doamna Georgescu resimțind și dânsa un fior ca o arsură în dreptul inimii, bănuind că strigătul vine dinspre atelier și-a îndemnat bărbatul să iasă afară:

- Ce să caut eu afară, acum? Ce treabă avem noi cu țiganii care se bat pe stradă?!

Vâzând că nu rezolvă nimic, luând o haină pe dânsa a ieșit temătoare la poartă. Surprinsă că în fața atelierului se aflau câțiva copii de țigani, a prins curaj și s-a dus la ei să-i întrebe:

- Ce-i cu voi mă, aici?

- Nimic tanti. S-au bătut niște oameni beți în atelier.

- De unde știți voi că erau beți?

- Păi, miroase a băătură, tanti. Du-te și dumneata să vezi ce-i acolo!

La auzul acestor cuvinte, pământul a început să i se invârtă în jurul ochilor. De această dată fiorul arsurii resimțite s-a transformat într-o groaznică senzație de sfârșeală și rău. De cum a intrat în atelier și a aprins lumina, peste tot erau aruncate chei, bidoane, cioburi de sticlă. Starea de leșin a cuprins-o doar când a intrat în remiza de cauciucuri unde l-a găsit pe Gabriel întins pe jos, într-o baltă de sânge.

Sfâșiată de durere, abia a mai reușit să țipe și dânsa:

- Săriți, că mi-au omorât băiatul!

Primul care a venit la fața locului, a fost Cristian. Neînțelegând ce se întâmplă și văzându-și bunica reze-mată de ușa atelierului, a apucat-o de mână ca s-o smucească de câteva ori, să-și revină.

- Cristian, du-te repede și sună la poliție, să le spui că tatăl tău a fost omorât în bătaie de țigani!

- Dar, ... unde-i tata?

- Tu nu-l vezi jos, cu chitara spartă și cu un cauciuc peste el, plin de sânge?

Speriat peste puterile unei ființe omenești, copilul cunoșcând numărul de telefon al poliției, a ajuns într-un suflet în casă. Cu ochii în lacrimi, abia a reușit să trimită apelul. De la celălalt capăt al firului i-a răspuns o voce de bărbat:

- Alo, cine mă sună?

- Sunt eu, Cristian. Pe tata l-au omorât ȝiganii în bătaie!

- Care Cristian mă, al cui ești tu?

- Al patronului de la vulcanizare. I-a răspuns acesta, punând receptorul în furcă spre a se întoarce afară, ca să aștepte, fiindu-i frică să se mai apropie de atelier. Imediat a venit lângă el și bunică, să-l întrebe:

- Ai sunat la poliție?

- Da bunică, trebuie să vină! I-a răspuns copilul, tremurând.

- Bine, bine, hai că stau cu tine să-ți mai revii!, a continuat aceasta mai mult pentru sine, fiind la fel de înspăimântată.

- Stai matale aici în stradă bunică. Până vine poliția, eu merg la tata să văd ce mai face.

Cristian ajuns acolo, a luat resturile de chitară și cauciucul căzut peste el, să le dea la o parte. În momentul în care a încercat să-l ridice, o lacrimă de-a sa a căzut pe pleoapa ochiului drept al lui Gabriel. În aceeași secundă s-a și întâmpat minunea: lacrima caldă căzută peste pleoapa rece a victimei, a declanșat în lanț o reacție de repornire al întregului metabolism, aflat în stare letargică. Inexplicabil, prin ce resorturi, din acel moment în interiorul lui Gabriel s-au reactivat pe rând simnțurile, astfel că, încet, încet și-a recăpătat conștiența. Nerealizând starea în care se afla, cu mare greutate a reușit să-și deschidă ambii ochi. La vederea

copilului, încercând să se ridice de jos, a căzut din nou. Cristian, înmărmuit de acest lucru, fără nicio explicație logică, în loc să-l ajute să se ridice, a fugit bucuros din atelier să-și anunțe bunica că, tatăl său trăiește!

Rămas singur, Gabriel a întins mâna dreaptă să se prindă de grilajul de fier al remizei, reușind cu chiu, cu vai, să se ridice în picioare. Abia acum, în această poziție, corpul său a început să o ia razna: simțind cum i se umflă capul, devenind atât de greu, că i se împăienjeneau ochii. Cu privirea încețoșată distingând totuși, dezordinea făcută de țigani, nu mai înțelegea nimic.

Ultima imagine reținută a fost cu cei doi dând buzna peste el, lovitura năpraznică suferită și-n rest,... nimic.

Timpul scurs până la revenire, inexistent printre amintirile sale, era precum un clișeu de film din care a fost îndepărtată o bucată, viața lui a sărit practic peste acele momente.

Simțind că are ceva în păr, pieptănându-se cu degetele, acestea i s-au umplut de sânge. Pipăind mai atent, a constatat că are trei răni pe creștetul capului una după alta și, atingându-le, i se iscau dureri de nesuportat. Un miros puternic de bere și cioburile sparte de pe jos, i-au amintit de sticla lui Ciocănarul. A fost trezit din uluiala în care intrase de sirena stridentă a mașinii poliției, ajunsă în parcare a magazinului. Coborât din mașină, șeful de post, văzându-l, l-a așteptat să iasă afară:

- Ce-i patroane cu tine în halul ăsta!? Oo, ce alcool miroase aici! Cu cine te-ai bătut, domnule?

- Cu nimeni. Habar nu am ce s-a întâmplat!

- Na, bine! Putem merge atunci la poliție să dai o declarație?

- Sigur, doar că trebuie închisă firma cu lacătele.

- Gabriele, mergi mamă în casă, spală-te și schimbă-ți hainele, că avem noi grijă să închidem! L-a îndemnat

doamna Georgescu, asigurându-l că va avea grijă de firmă, continuând:

- Ai grijă să nu te vadă taică-tău, pentru că suferă cu inima!

- Bine mamă, mulțumesc, ține matala cheile.

Doar la baie, în fața oglinzii, Gabriel și-a dat seama cât de rău fusese lovit și cât de tumefiat era la față. În partea dreaptă, la nivelul coastelor, simțea o durere precum o arsură. Cristian strângând cu putere mâna bunicii și urmărind cum tatăl său se întoarce din casă și se urcă în mașina poliției, s-a ascuns după fusta acesteia, căutând un refugiu.

Aflat deja în mașină, lui Gabriel acutizându-i-se durerile la nivelul tâmpelor, a început să aibă simptome de greață și amețală. Ajunși la sediul poliției dacă nu se sprijinea de zid, era să cadă din picioare. Foarte surprins a fost să constate și faptul că, în biroul șefului de post îl aștepta o asistentă medicală, de la dispensarul local. Nebănuind nimic, i s-a pus un scaun lângă birou, i s-a dat un pix și o coală de hârtie. Involuntar, printr-o sclipire de moment a exclamat:

- Păi, ce să fac cu astea?

- Scrie domnule ce s-a întâmplat, pentru că nu vreau să-mi pierd noaptea cu dumneata!

Tonul și vorbele răutăciase spuse de către subofițer, le-a îndurat precum o altă lovitură în moalele capului.

Ridicând mâna și-a văzut buricile degetelor pătate de sânge. A luat apoi pixul când, fără de veste a fost oprit să scrie. Conștientizând gravitatea situației șeful de post cu o voce mai blândă, a întrebat asistenta:

- Doamna asistentă, nu ar fi bine să chemăm salvarea? De acte mă voi ocupa personal mâine.

- Da, șefule. Îl bandajez repede și, vă rog pe dumneavoastră să dați un telefon la Spitalul din Vânu Mare.

După vreo jumătate de oră, Gabriel foarte amețit și cu aceleași stări de vomă și greață însă, înfășurat peste tot capul cu bandaj, a fost ridicat de personalul ambulanțier care, l-a ajutat să iasă din clădire și să urce în utilitară. O moleșeală ciudată, urmată de o senzație de somn, fără a-l mai durea ceva, l-au făcut să se întindă pe patul din salvare și să înceapă să răsuflă sacadat. Asistenta de lângă el, l-a scuturat de câteva ori ținându-i la ureche:

- Vă rog să nu adormiți, rămâneți treaz până la spital!
- Mda, da,... încerc să nu adorm....

Ce nu s-a spus este faptul că, în tot acest timp doamna Georgescu împreună cu nepotul Cristian, după ce au închis atelierul, așteptând întoarcerea lui Gabriel, au rămas înmărmuriți să audă și să vadă trecând pe lângă dâșii mașina salvării, cu sirena pornită. Intuind că este vorba de băiatul său, senioarea și-a luat nepotul de mână ca să intre împreună în casă, oftând:

- O Doamne, ajută-ne să trecem peste noaptea asta cu bine! Haide Cristian să mergem înăuntru și să așteptăm acolo!

- Ce să așteptăm? Nu dăm un telefon la poliție?

- Da, ai dreptate. Ajunși în casă, Cristian formând de mai multe ori numărul, i s-a răspuns tot timpul ocupat.

Obosit și cu gândul că va suna mai târziu, după ce a pus receptorul în furcă a adormit pe scaunul de lângă telefon.

*

În nici douăzeci de minute mașina salvării a intrat în curtea spitalului din Vânju Mare. Norocul lui Gabriel a fost faptul că, la urgențe era de gardă un amic de-al său, pe care l-a ajutat cu un credit de la bancă. Acesta l-

a recunoscut abia când asistenta i-a înmănat actele deplasării:

- Ce-i, directore, cu tine? Ai avut vreun accident de mașină?

- Nu doctore, îți spun mai târziu, acum sunt amețit și nu pot să mă concentrez.

- Intră repede să-ți desfac bandajul, să văd ce-i acolo.

Ajutat de asistentă, când i-a văzut rănilor încă sângărând, a exclamat năucit:

- Vai de mine mă, omule! Nu știu cum ai scăpat cu viață la ce este aici!

Întorcându-se către asistentă a continuat:

- Domnișoară, schimbă-i bandajul și redirectionăm salvarea la Turnu Severin! Este nevoie de o radiografie, probabil și de un tomograf, pe care aici nu-l avem. Până scriu hârtiile, fă-i o injecție să reziste pe drum.

Gabriel înțelegând că nu va mai ajunge până dimineața acasă, cu o voce răgușită însă, vorbind rar și-a rugat prietenul:

- Doctore cât sunt încă conștient, scrie pe ceva și numărul de telefon al soției mele, să o anunți unde să mă caute.

- Nicio problemă directore, ești ca și rezolvat! I-a răspuns acesta, întorcându-se către asistentă, pentru a o grăbi. Fiind din Severin, asistenta a venit cu o rugămințe:

- Dmnu' doctor, merg eu cu dânsul acolo. Știți, mâine oricum sunt liberă!

- Mergi, cu condiția să ai grijă de pacient și să te încredințezi că nu vor fi probleme.

- Mulțumesc, așa voi face!

- Bine. Schimbă-i bandajul și fuga la Severin.

Aproape de miezul nopții, cu o circulație auto rarefiată, salvarea a ajuns la destinație mai repede ca de obicei. În fața spitalului erau așteptați de doi brancardieri cu

o targă pe roți. Aproximativ în același timp și-a făcut apariția și Emilia, însoțită de o rudă apropiată familiei, exact când Gabriel se afla la radiografie.

Asistenta cu care venise, bănuind cine sunt, s-a prezentat și le-a oferit primele informații. A urmat apoi o liniște apăsătoare până când pacientul întins cu fața în jos pe targă, trecând pe lângă ele, a fost dus la cabinet.

În spatele lor, medicul de gardă cu foaia de la radiografie, înainte de a intra și el înăuntru, cunoscându-și colega de la Vâjnu, a anunțat-o uluit:

- Omul ăsta mare noroc a avut că a scăpat cu viață! Osul cranian nu-i spart, are un mic început de fisură la una dintre răni, însă se va suda repede, că-i tânăr! Rănilile de pe scalp sunt mai grave. Noi le vom coase să nu-i rămână semne și, dacă nu apar complicații în următoarele șase ore, va merge spre bine! Totul este să stea treaz și să nu adoarmă în urma tratamentului pe care i-l voi administra.

Înspăimântată, Emilia a rămas fără grai pe fotoliul de pe hol, ascultând doar zgomotele ce se puteau auzi de la intervenția medicală acordată soțului său. Într-un târziu, de parcă ar fi trecut un secol, ușa s-a deschis și cu patul pe roțile, Gabriel a fost dus într-un salon special amenajat pentru supravegherea pacienților de la urgențe. Acolo a fost ajutat să coboare și s-a așezat încet pe un pat liber, aflat lângă ușă.

Asistenta salonului l-a acoperit cu o pătură, amintindu-i că dacă i se face rău să apese pe butonul de panică de la marginea patului. I-a permis și Emiliei să îl vadă câteva clipe, pentru a-l încuraja.

- Cum te simți? Poți să rezisti până mâine? L-a întrebat aceasta, sărutându-l pe obraz.

- Trebuie să rezist! I-a răspuns Gabriel, urmărind-o cum se retrage și iese pe ușă. A încercat să întindă o mână spre ea însă, starea de vomă l-a făcut să renunțe

la gest. Din poziția întins pe orizontală, s-a ridicat plănuiind să se sprijine cu spatele de tablierul patului ținându-și capul drept, pentru a-și reveni. Abia acum privind prin salonul semiobscur a realizat că nu-i singur și că se mai aflau în încăpere câteva persoane. De afară un grup de nori albi trecând peste oraș, transmiteau bolnavilor o stare de neliniște aproape suspectă. Atenționat fiind să nu adoarmă până ce tratamentul medicamentuos își va face efectul, Gabriel și-a impus să țină ochii deschiși până la ziuă.

Din când în când închizând pleoapele ca să-i umezească, iureșul gândurilor îl atrăgeau într-o tornadă, de parcă și salonul spitalului cu ceilalți pacienți, se roteau în jurul lui cât să-l amețească și să-și piardă cunoștința.

Îi trecuseră oarecum durerile de la cap însă, avea impresia că i se umflă și că îi sunt gata să plesnească și tâmpile, prin fiecare bătaie a inimii. Înzestrat cu o mare putere de voință, concentrându-se, a început să înoade firul amintirilor până la momentul în care a ridicat chitara și a fost lovit. Coroborând faptele cu ceea ce a spus medicul, anume că a avut noroc trecând ca prin minune pe lângă moarte, a exclamat cu o voce înăbușită:

- O, Doamne! Chitara m-a salvat!

Încercând să-și amintească cum arată agresorii, i-a apărut chipul lui Mișu, fiul cel mare al Demenei, țigancă, iar celălalt, sigur era un văr de-al său după tată, pe care îl mai văzuse prin comună. Instantaneu i-a venit în minte și Cristian însă, nu înțelegea de ce l-a părăsit, fugind din atelier.

Filmul evenimentelor i-a fost întrerupt brusc de glasul asistentei, intrată în salon:

- Cum vă simțiți, domnule?

- Nu-mi dau seama. Cred că tratamentul lucrează și nu mă mai doare capul, i-a răspuns Gabriel.

- Rămâneți treaz. Peste o oră vin din nou.

- Mulțumesc.

Cum nu trecuse pe la bae din ziua anterioară, Gabriel simțea nevoia să facă treaba mică. Privind prin salon și-a dat seama că aceasta era în colțul din dreapta al încăperii, legate amândouă printr-o ușă cu antreu. S-a întors pe pat și a coborât încet, cât să nu deranjeze pe nimeni. De asemenea, având grijă să nu se împiedice ori să lovească ceva, a luat ca reper ușa grupului sanitar. De cum a deschis-o și a intrat... beznă totală! Becul de acolo fiind ars a bălbăit cu mâna în dreapta și-n stânga, până ce a dat de chiuvetă. Prin-zându-se de ea pentru echilibru, de-odată o lumină orbitoare de fulger a inundat prin fereastra băii întreaga incintă preț de câteva clipe, timp suficient să-și vadă chipul în oglindă și, unde se află capacul WC-ului. A urmat apoi un tunet cumplit, de parcă s-ar fi cutremurat întreaga clădire.

Speriat și de ropotul ploii de afară, cu chiu, cu vai ridicând capacul, a reușit să-și rezolve necesitatea fiziologică. După ce a tras apa, aranjându-și cu greu îmbrăcăminte, din cauza efortului fizic depus, a amețit în așa măsură că nu a mai distins nici măcar unde se afla ușa, spre a se întoarce în patul său din salon. Inexplicabil, în acel moment de parcă o forță suprapământeană i-ar fi citit gândurile, a fulgerat din nou la fel de puternic, luminând baia. Preț de o secundă văzând-o, a apăsat cu putere pe mânerul clantei să iasă mai repede de acolo. Tunetul înfricoșetor al fulgerului l-a împins din spate până la pat unde, a căzut efectiv în aceeași poziție, rezemat de tablier, în stare de șoc.

Cei din salon panicați și dânsii, au urmărit încremeniți întreaga scenă, uitând parcă de ce sunt și mai ales pentru ce, au ajuns acolo.

- Nu-i a bună domnule cu trăsnetele astea, în a-ceastă perioadă a anului! S-a auzit glasul unuia aflat lângă fereastră. Replica a primit-o din patul alăturat:

- E secetă mare măi, omule, și-i foarte bine pentru grâu. Are Dumnezeu grijă și de noi!

După care, în salon nu s-a mai auzit decât tic-tacul stropilor de apă, menit fiind să înlocuiască aparenta liniște a spitalului. Fenomenele meteorologice care l-au prins în baie au avut consecințe miraculoase pentru Gabriel, inducându-i o ușurare fizică, putând astfel să se miște și să se așeze mai bine pe pat. Dorind să vadă dacă mai are amețeli și greață la mers, a coborât și a făcut câțiva pași prin salon fără să-i deranjeze pe ceilalți. De cum a pus capul pe perină, a adormit imediat. Spre dimineață, asistenta l-a smucit de câteva ori, să-l trezească:

- Da, doamnă, ce probleme aveți cu mine?

- Cum ce probleme să am domnule? Nu ți-am spus că nu ai voie să dormi? Să nu-mi spui că te-ai fi vindecat așa, miraculos!

Trezindu-se de-a binelea și, realizând unde se află, Gabriel a încercat să se justifice:

- Doamnă, vă rog să mă scuzați. Cred că am trecut peste faza critică. Nu mai am acele amețeli, nici greață și nici dureri de cap așa mari! Îl simt mai greu însă, pot să mă mișc fără probleme!

Nevenindu-i să creadă ce spune, asistenta l-a rugat să coboare din pat. Gabriel a coborât, a făcut câțiva pași prin fața dânzei, apoi s-a întors și s-a așezat la loc. Uluită, abia a reușit să i se adreseze:

- Imposibil! De când sunt eu aici, nu mi s-a mai întâmplat așa ceva! Abia aștept să vină ora de consultație, să văd ce spune și domnul doctor!

Nu după mult timp, întregul spital era în mișcare. Peste tot se auzeau pași, zgomote de uși, glasuri de oa-

meni. Neobișnuit cu mirosul caracteristic substanțelor și medicamentelor uzitate, Gabriel și-a aranjat patul și a ieșit pe scuarul de la intrare, pentru a respira aerul proaspăt venit de afară. Privind prin geamurile de la uși se vedeau câțiva cireși înșirați pe lângă alei, cu mugurii de rod gata să pleznească. De asemenea, gazonul parcului spitalicesc mustind de rouă în urma ploii căzută peste noapte, își etala nestingherit verdele-opal expus bății razelor de soare ale dimineții.

Auzindu-se strigat de către asistentă, a venit repede în fața cabinetului de la urgențe. Bătând la ușă, a intrat cu reținere știind că va urma o consultație în urma căreia putea primi verdictul de externare. Medicul de gardă cu fișa sa de consultație în mână, privindu-l atent, l-a întrebat cu o voce abia șoptită:

- Dumneata ești domnul Georgescu? Sesizând că acesta este un test de auz, Gabriel concentrându-se să-i ghicească întrebarea și din mișcarea buzelor, i-a răspuns pe loc:

- Da, domnule doctor, eu sunt.

Medicul după ce l-a verificat conform procedurii și, constatând că rănila încep să se vindece, vorbindu-i de data aceasta cu glas tare, l-a întrebat din nou:

- În ce zi suntem azi?

- Păi, ieri a fost vineri, azi e sâmbătă, peste opt zile sunt Floriile.

Mulțumit de promptitudinea răspunsului, i-a mai pus câteva întrebări de cultură generală pentru a se convinge și de capacitatea lui de discernământ. Rezultatul examinării fiind concludent, Gabriel a fost trimis să aștepte pe un scaun de pe hol, pentru a i se înmâna fișa de externare, cu diagnosticul și tratamentul de urmat. În timp ce aștepta liniștit, s-a trezit cu asistenta venind la dânsul pentru a-i înmâna o factură privind contravaloarea internării. Gabriel cunoscând legislația a semnat-o spe-

rând că va recupera acești bani în instanță de la făptuitori. Neavând decât buletinul de identitate asupra lui, s-a adresat asistentei:

- Aș vrea să mă scuzați. Nu am bani la mine însă, peste două ore când va veni nevastă-mea, vom achita întreaga sumă!

- E bine, doar că trebuie să vă încadrați în timp. La noi casieria este deschisă și astăzi, pâna la orele treisprezece.

Descumpănit și cu factura în mână, având impresia că ceea ce trăiește nu este adevărat, s-a ridicat de pe scaun ca să iasă și să-și aștepte soția la aer, în fața spitalului. Din când în când vântul primăvăratc îl mângăia cu câte o pală răcoroasă, ținându-l focusat pe ce are de făcut. În cele două ore de așteptare, numărând involuntar secunde prin zvâcnirile venelor de la tâmpile în concordanță cu bătăile inimii, atenția i-a fost distrasă doar de salvările sosite cu alți pacienți.

Ajunsă la spital așa cum promisese, Emilia întâlnindu-l afară, l-a luat la rost:

- Nu-ți ajunge ce ai pățit? Acum vrei să te și îmbolnăvești?

- O, nu, nu. Gata, intrăm înăuntru. A liniștit-o Gabriel, realizând penibilul situației.

Aflați pe hol în fața cabinetului de la urgențe, Emilia a continuat:

- Spune-mi cum te simți, ce a spus medicul și cât te mai ține aici?

- Am trecut peste ce a fost greu, medicul m-a verificat și îmi face externarea înainte de prânz, doar că trebuie să plătesc factura asta.

Luându-i factura din mână, după ce a văzut suma trecută acolo, Emilia a izbucnit contrariată:

- Nici la un hotel de lux dacă ai fi stat, nu plăteam atâtia bani! Am la mine doar cardul, sper să mi-l accepte.

Având noroc, cu bonul fiscal atașat la factură, Gabriel s-a întors la cabinet să le arate asistentei. Actul de externare fiind pregătit, i-au mai dat și o rețetă pentru două săptămâni, explicându-i:

- Rețeta o puteți lua fie din oraș, fie de la dumneavoastră de acolo. Este obligatorie dacă vreți să vă vindecați. Noi aici la spital ne-am făcut datoria. De aici încolo vă veți descurca singur.

- Mulțumesc, o zi bună! I-a răspuns, recunoscător, Gabriel.

Leșind pe hol și-a luat soția de mână spre a merge la stradă, să prindă un taximetru. Ajunși destul de repede la garsonieră, în ipostaza nefericită în care se aflau amândoi, Gabriel a reușit totuși, să vorbească primul:

- Spune-mi dacă ai luat legătura cu cei de acasă, pentru că eu nu am avut cum?

- Da, încă de azi-noapte de când ai fost internat.

- Vreau să mă întorc acasă, nu pot rămâne în Severin. Îmi vâjâie capul de simt că plesnește!

- Faci cum crezi, ai un autobuz mai spre seară și ajungi fără să afle lumea. Însă, dacă tot vrei să pleci, nu pleci nemâncat la drum, așa că îți încălzesc ceva să mănânci.

- Nu, nu mi-e foame. Mai bine dorm puțin și să mă trezești cu o oră înainte de a pleca autobuzul.

Emilia înțelegându-și soțul, a reflectat supra celor întâmplate și a adus o pătură să-l acopere. Între timp a vorbit la telefon și cu Cristian, pentru a-i liniști pe cei de acasă. Înainte de plecare s-a răzgândit să nu-l mai lase singur la drum și l-a chemat pe Gabriel în bucătărie sperând să mănânce totuși, ceva.

- Nu, nu am poftă de mâncare însă, poți să-mi dai un pachet pe autobuz.

- Cum? Nu vrei să vin cu tine să te însoțesc?, L-a întrebat aceasta, contrariată.

- Cred că este mai bine să rămâi aici, până rezolv eu lucrurile acolo. I-a răspuns Gabriel.

- Asta s-o crezi tu, că te voi lăsa să mergi singur acasă! L-a apostrofat Emilia autoritară, cât să nu mai fie contrazisă.

*

Întorcându-ne acum la dimineața zilei de sâmbătă, în jurul orelor opt, mașina poliției din localitate a parcat în fața locuinței familiei Georgescu. Din ea a coborât șeful de post, însoțit de o persoană îmbrăcată civil care, imediat a început să facă poze pe exterior magazinului și atelierului cu remiza de cauciuri, aflate peste drum.

Văzându-i din curte, domnul Georgescu a venit la dâșii să vadă despre ce-i vorba. Organul de poliție l-a salutat primul:

- Bună dimineața, domnule patron!

- Despre ce patron vorbești, domnule? Dumneata nu știi că ăla este acum internat la spital? I-a răspuns seniorul, fără a da mâna cu șeful de post, continuând:

- Nu vreau să intru în treburile dumneavoastră, știți că sufăr cu inima și vă rog să ne lăsați în pace!

- Bine, am înțeles, însă avem obligația să facem o cercetare a faptelor la fața locului. Avem nevoie de cineva, care să ne deschidă atelierul.

- Cheile sunt la nevastă-mea, pe mine să nu contați că nu vă dau nicio declarație!

- În cazul acesta o așteptăm pe doamna. Vă rog să-i spuneți să aducă și cheile, altfel obstrucționați ancheta!

Intrigat de tonul amenințător al polițistului, seniorul Georgescu s-a îndepărtat de cei doi fără a le mai da niciun răspuns. Ajuns în curte, primul lucru a fost să-și avertizeze soția:

- Măi femeie, dacă le deschizi, ai grijă ce vorbești că individul ăsta este pe mână cu țiganii! Până nu vine Gabriel să auzim ce spune, noi nu știm nimic din ce s-a întâmplat.

Ascultându-l, tremurând de supărată ce era, le-a deschis și a rămas să-i urmărească ce fac. Cu ochii în stânga și-n dreapta, căutând indicii prin dezordinea făcută de țigani, șeful de post l-a rugat pe fotograf să facă câteva poze. Dând să iasă afară ca să plece, a intervenit mama lui Gabriel:

- Bine șefule, de ce vreți să plecați și nu faceți poze la cauciucuri, unde l-am găsit noi pe Gabriel căzut jos, într-o baltă de sânge? Vedeți că este acolo și chitara spartă de țigani, cu fiarele ce le-au avut în mână ca să-mi omoare copilul!

- De unde știi dumneata că a fost bătut de țigani!? Aveți vreo dovadă?

- Atunci ce căutau puradeii lor la ora aia acolo, domnule? De ce nu vă duceți prima dată la ei?, A vorbit îndurerată și cu lacrimi în ochi, senioarea.

- Da doamnă, ne vom ocupa de caz, vă rugăm să vă calmați!

După care, au făcut poze și în remiza de cauciucuri. Cu ochii peste tot, fără a mai căuta și alte indicii, organul polițienesc s-a retras de la fața locului fără niciun comentariu, deplasându-se apoi la Ciocănarul acasă, pentru a-i lua o declarație scrisă.

Găsindu-l în curte să-și hrănească păsările, l-au sunat din mașină să vină până la poartă. Pornind și sirena ca să-l intimideze, acesta a pus jos castronul cu boabe și a alergat speriat, să vadă ce doresc.

Coborând din mașină, polițistul i-a vorbit direct, fără să-l mai salute:

- Domnu' Liviu, la ce ora ai plecat aseară de la vulcanizare?

- Păi, înainte de orele nouăsprezece însă, nu știu de ce mă întrebați.

- Cum? Nu știi? Nu ai auzit ce s-a petrecut acolo?

- Nu știu, domnule. Ce să știu? Când am plecat eu, era bine iar patronul rămăsese doar să închidă.

Realizând că nu a fost de față, spre a nu mai pierde vremea, polițistul i-a lăsat o invitație să treacă pe la post în zilele următoare. Și ca întâlnirea să aibă efectul scontat, a pornit mașina plecând de pe loc cu sirena dată la maxim, alertând toate animalele din gospodăriile vecinilor. Ciocănarul auzind cum se deschid porțile acestora una câte una, a intrat urgent în curte nedorind să dea la nimeni nicio explicație.

Firma rămasă fără Gabriel în ziua de sâmbătă, senioara Georgescu știind că vor veni clienți pentru diverse lucrări, l-a trimis pe Cristian după Ciocănarul să-l roage dacă poate, să vină la treabă. Întretimp dânsă s-a apucat să aranjeze lucrurile împrăștiate de țigani, inclusiv să curățe plângând petele de sânge, din remiza de cauciucuri. Până să ducă și chitara în casă, deja în parcare din fața atelierului veniseră două autoturisme. S-a întors la dâșii să vadă ce doresc:

- Mamaie, noi avem treabă cu șeful de la vulcanizare...Spuneți-i să iasă afară!

- Momentan el lipsește. Dacă așteptați puțin, va veni angajatul lui să vă rezolve.

Grăbindu-se să plece, unul dintre ei a întrebat-o:

- Avem două roți. Le puteți rezolva până la prânz?

- Da, sigur. Lăsați-le la noi și reveniți după.

Cunoscând-o, șoferii i-au lăsat roțile, știind că se ține de cuvânt. Doar ce au părăsit parcare, că, în urma lor venind în fugă Cristian, abia a reușit să spună două cuvinte:

- Nu vine.

- Cine nu vine? Ciocănarul? De ce nu vrea să vină?

- Păi, am strigat, are porțile încuiate și nu mi-a răspuns nimeni. Unul de pe uliță mi-a zis că a trecut și mașina poliției pe acolo.

Vestea i-a picat precum un junghi între coaste. Rămânând calmă a continuat:

- Auzi tu, măi Cristian?

- Da, bunică.

- Ia bicicleta și du-te repede până la unchiul tău să-l aduci înapoi, să mai și lucreze și el, că de-aia îi plătește taică-tău o grămadă de bani la cartea de muncă!

- Bine bunică, acum mă duc! I-a răspuns copilul, bucuros că poate să meargă până în centrul comunei cu bicicleta, lucru interzis de Gabriel, întrucât nu avea vâsta legală.

Vărul Georgescu, aflând de la copil ce s-a petrecut, fără să mai stea pe gânduri s-a echipat de lucru și a venit într-un suflet la muncă:

- Mătușă, unde este vărul ?

- La spital, unde să fie! Așteptăm și noi din moment în moment un telefon de la Emilia, să ne spună ce face. Eu te-am chemat pentru că sunt două roți care trebuie reparate. Altceva nu știu. Dacă el nu este aici, măcar noi să îl ajutăm cu ce putem.

- Bine mătușă, mă ocup eu. Dumneata du-te în casă să-ți revii și, dacă vine cineva la magazin după piese, te chem.

Oftând adânc, senioarea s-a retras abătută la activitățile sale casnice, neștiind de ce să se apuce mai întâi însă, cu urechile ațintite la telefon. S-a liniștit abia la prânz când Cristian, după ce a fost sunat de Emilia, a venit bucuros să o anunțe:

- Bunică, tata vine deseară acasă. Am vorbit cu mama și mi-a spus că s-a externat.

Vestea picată ca o mângâiere, i-a înșeninat ochii în-lăturându-i toate gândurile negre. Femeie credincioasă, abia a reușit să mai exclame:

- Îți mulțumesc, Doamne Dumnezeu meu și Ție, Preacurată Fecioară Maria!

Cert este faptul că, din acel moment lucrurile au luat o întorsătură inexplicabilă: chemată la magazin, a făcut vânzări cât în două zile normale de lucru. De asemenea, în atelier nepotul său a rezolvat comanda de dimineață, plus că i-au mai venit și alte lucrări, neavând timp să stea deloc.

Ursuz de felul lui, seniorul Georgescu supărat că trecuse de ora mesei fără să mănânce nimic, a venit la poartă să-și strige soția:

- Măi femeie, azi e sâmbătă, nu închideți și voi odată acolo?

- În cel mult un ceas, terminăm. Mai rabdă și tu că ești om bătrân și n-o să mori de foame! Este nepotul tău aici și vom mânca împreună.

Acesta auzind-o din atelier, a intervenit:

- Mătușă, eu îți las roțile făcute cu prețul scris pe ele, pentru că nu rămân la masă. Vă rog să nu vă supărați, vin și mâine să-l ajut pe văru'... dacă mai este nevoie!

- Indiferent ce va fi, mâine nu se lucrează. Eu merg la biserică și ar fi bine să mergeți și voi, că nu se știe, odată-i ca niciodată!

- Da, mătușă, așa vom face. Uite aici banii pe ce am lucrat, nu mai stau că mă așteaptă ai mei.

După care s-a urcat pe bicicletă grăbindu-se să plece, știind că dacă se întoarce unchiul său, acesta cu siguranță l-ar fi obligat să rămână. Fără să mai insiste, doamna Georgescu a luat banii, a închis atât atelierul cât și magazinul, mulțumită că a reușit să-și ajute cât de cât fiul.

Cert este faptul că, până la sosirea autobuzului, pentru întreaga familie, așteptarea a fost cumplită.

Tremurând de emoții, după masa de prânz Cristian nu s-a mai dezlipit de lângă telefon.

- Nu mergi să dormi și tu puțin până vine autobuzul? L-a întrebat bunica.

- Nu, nu mi-e somn. Dacă sună mama între timp?

- Doar ce ai vorbit cu ea. Acum poate că sunt amândoi la autogară.

- Bine bunică. Până vine autobuzul, uite că plec de lângă telefon.

Fără ca cineva să pună geană pe geană până la sosirea autobuzului, mai devreme ca de obicei au dat de mâncare animalelor din curte. De dorul părinților, Cristian a luat și el o găleată cu apă să spele mașina tatălui, parcată în fața scărilor.

- Ce tot speli mă la mașina aia, n-ai mai spălat-o și ieri? L-a înfruntat glumind, seniorul.

- Nu-i treaba dumitale. Ce, eu te-am întrebat de ce mergi tot timpul la cal? Fiecare cu-ale lui.

Râzând, seniorul s-a întors și l-a lăsat în pace.

De asemenea, autobuzul încadrându-se în programul său orar, a oprit foarte aproape de locuința familiei pentru a coborî pe rând, Emilia și, Gabriel. Alergând să-i întâmpine, senioarea Georgescu le-a deschis poarta:

- Intrați mai repede să pun și drogul. Nu vreau să ne deranjeze nimeni!

- Bună seara mamă. A salutat-o Emilia. Gabriel cu o plasă în mână, a trecut ușor pe lângă dănsela fără să zică nimic, luând-o pe aleie să ajungă mai repede la scările casei. Cu ușa deschisă îl aștepta Cristian:

- Ce faci tată, nu intri?

Gabriel a lăsat plasa după ușă și l-a luat în brațe să-l sărute, însă, din cauza efortului a resimțit încă o dată senzația de greață și amețală. Cu greu și-a stăpânit un

hohot de plâns, iscat din senin. Din dorința să nu-și afecteze copilul, a ridicat plasa și s-a retras în camera de trecere. Văzând scena, seniorul Georgescu pentru a evi și el un șoc care să-i facă rău, a mers pe la cal, s-a mai învârtit prin curte, așteptând ca lucrurile să se așeze. Cea care a rămas să dea explicații la tot ce s-a întâmplat, a fost Emilia:

- Gabriel nu a dormit și nu a mâncat de joi, este încă sub efectul tratamentului și trebuie lăsat în pace. După ce se va odihni și dacă peste noapte i se va face foame, înseamnă că lucrurile merg spre bine.

- Mamă, în noaptea asta poți dormi în camera mea? A întrebat bucuros, Cristian.

- Stai liniștit mamă, nu-ți face probleme cu mine! Mâine e duminică, avem treabă, eu îți voi face o plăcintă cu mere, numai tu să fii cuminte și ascultător! I-a răspuns îmbrățișându-l cu dragoaste.

Discuțiile au durat până aproape de mijlocul nopții, dându-și fiecare cu părerea despre una, sau alta, așteptând că poate se va trezi și Gabriel.

Spre binele tuturor, acesta s-a trezit după miezul nopții, nu din cauza vreunui simptom ci, pentru că îl mistuia o foame teribilă, făcându-l să coboare din pat și să meargă direct la ușa frigiderului.

Dormind iepurește, Emilia a sărit în urma lui și a aprins lumina să vadă ce face:

- Te rog să mă lași pe mine. Îți dau eu să mănânci, tu doar treci la masă.

I-a aranjat repede un platou cu brânză, salam, câteva felii de pâine și o cutie cu pateu de ficat. În liniște, fără să-i deranjeze pe ceilalți din casă, Gabriel nu s-a oprit până nu a terminat tot ce era pe platou. Răsuflând de data aceasta sătul, a mers înapoi în cameră să-și continue somnul.

Emilia l-a acoperit bine, șoptindu-i la ureche:

- Mai sunt două ore și ceva, până se luminează este timp destul să-ți faci și siesta.

- Da, bine. I-a răspuns Gabriel, după care, a început să sforăie înfundat.

Îngrijorată să nu i se întâmple ceva, I-a tras ușor de mână până ce respirația i-a revenit la normal.

Zorii zilei de duminică a reaprins spiritul bun al familiei, aducându-i pe toți la același unison. Aflați în curte să hrărească animalele, seniorii nu au dat nimic de bănuț vecinilor, despre sosirea lui Gabriel. Mergând la biserică, doamna Georgescu fiind întrebată unde este și când se va întoarce, le-a răspuns că este acasă, fără alte lămuriri.

De asemenea, Emilia rămânând să se ocupe de masa de prânz, seniorul Georgescu a înhamat calul la căruță, să meargă după iarbă. Aflat încă sub pătură, Cristian auzindu-și mama la bucatărie, în pijama s-a dat jos din pat și moț a fost lângă ea, să-i amintească de plăcinta cu mere.

Ciupindu-l de obraz, aceasta i-a condiționat cererea:

- la mergi tu prima dată să te speli, să te îmbraci frumos și după aceea, vom mai vedea!

- Ce să mai vedem? Ai promis, trebuie să te ții de cuvânt! I-a răspuns îmbufnat copilul care, după nici cinci minute, îmbrăcându-se la repezeală, a revenit ca să nu se mai dezlipească de ea toată ziua.

În schimb, Gabriel a fost lăsat să doarmă până la prânz. Întorcându-se de la biserică și senioarea, ea a fost cea care l-a chemat la masă:

- Nu vii mamă să mănânci cu noi?

Auzind-o, s-a întors buimac concentrându-se să-i răspundă:

- Nu, de moment nu mi-e foame. Poate mai târziu.

A așteptat ca senioarea să iasă din cameră, rămânând cu privirea ațintită în tavan. Fără să vrea, întorcân-

du-se brusc, i-a apărut din nou senzația de greutate, care l-a panicat. Revenindu-și după câțiva pași prin cameră, a realizat că sunt probleme cu senzorii centrului său de echilibru, din cauza loviturilor. Tezindu-se de-a binelea, a mers la baie unde s-a bărbierit și-a schimbat hainele și, considerând că nu-i încă apt să dea ochii cu cei din casă, a ieșit afară să-și oxigeneze plămânii cu aer proaspăt. Din curiozitate a trecut și pe la cal să vadă ce mai face. Acesta abia întors din câmp, cu gura plină de iarbă l-a primit, scuturându-se:

- Ce faci, măi Gigele, băiatule?

Dintr-o dată calul a lăsat să-i cadă jos iarba din gură, s-a apropiat de stăpân așezându-și capul pe umărul lui drept, fornăindu-i încet la ureche.

Impresionat de afecțiunea animalului, neștiind ce atitudine să ia, Gabriel s-a dat un pas înapoi. Simțind ce vrea să facă, calul și-a întins botul după dânsul fornăind precum o mustrare. Copleșit de emoție, Gabriel cu ambele mâini i-a luat capul în brațe. Să fi stat așa câteva minute după care, eliberând animalul a simțit un fior din creștet și până în tălpile picioarelor, precum un curent ce i-a străbătut întreg corpul, cât să exclame uimit:

- Măi Gigele, tu știi că ai capacități terapeutice? În cazul acesta, voi trece mai des să te văd!

De parcă ar fi înțeles ce spune, calul s-a scuturat voinește, a mai fornăit o dată și s-a retras cu botul în iesle după iarbă. Gabriel știind că este așteptat în casă, a intrat să-i salute și să-i asigure pe toți că este mai bine.

Speriați de modul cum îi arată bandajele pe cap și, cât de tras este la față, doar senioarea a avut puterea să-i vorbească, rugându-l:

- Gabriele mamă, ia un loc lângă noi să-ți aduc și ție felul întâi de mâncare!

- Mulțumesc, acum nu este cazul. Mai târziu o să vă cer însă, vreau să mănânc la mine în cameră.

Dorind să-i spună ce s-a întâmplat cât el a lipsit de la firmă, senioarea a continuând discuția:

- Știi, ieri am făcut ordine prin atelier, a venit vărul tău de m-a ajutat, am vândut și marfă, banii sunt la mine. Vrei să ți-i aduc?

- Stai liniștită mamă, o rezolvăm în zilele următoare.

Acestea fiind spuse, s-a retras închizându-le ușa, spre a merge la el în cameră. În spatele lui a venit Emilia să-i aducă un fes ca să-și acopere capul, dojenindu-l:

- Până te vei vindeca, să nu mai ieși afară cu capul descoperit! Dacă ai nevoie aici de mine, pot să-mi iau câteva zile din concediul de odihnă.

- Nu. Tu trebuie să mergi la serviciu. Problemele mele vreau să mi le rezolv singur. Și așa ai cheltuit o grămadă de bani cu internarea.

Înțelegându-l, Emilia s-a întors la bucătărie să-și cheme copilul pentru a-i verifica temele de la școală. Acesta, prefăcându-se că n-o aude, s-a ascuns după soba de teracotă.

- Mă, tu chiar vrei să vin și să te scot de urechi de acolo? L-a mustrat, supărată.

- Bine, bine, hai că vin... că nu mai scap odată de școala asta! A continuat copilul, cunoscând-o ce face la supărare. Și-a luat încetișor ghiozdanul de unde îl avea pus și s-a întors în camera lui de unde, urcat în mijlocul patului a chemat-o să se așeze și ea, pentru a-i arăta temele de a doua zi.

*

Sfârșitului de săptămână, petrecut în sânul familiei Georgescu, dacă ar fi să-i definim în vreun fel tragismul, edificatoare în acest sens ar rămâne doar cuvintele senioarei adresate lui Dumnezeu, la rugăciunea de seară:

- Îți mulțumim Doamne, pentru puterea pe care ne-ai dat-o, să trecem cu bine peste suferința la care am fost supuși pe nedrept!

Și ca atmosfera gospodăriei să reentre în rutina obișnuită, cel care a dat isonul zilei de luni a fost Gabriel care, trezindu-se primul, a încercat să se comporte cât mai natural, pentru a-și convinge soția să meargă la serviciu. Înainte de a urca scările autobuzului, a rugat-o, asigurând-o:

- Te rog să mă suni când ajungi. Pe joi, vineri, voi face un drum de Severin, să te aduc acasă.

- Numai dacă poți. Mai discutăm la telefon, te pup, pa! I-a răspuns Emilia încrezătoare, cunoscându-și soțul cât este de ambițios. Din momentul plecării autobuzului, toți cei din casă, inclusiv Cristian, erau pregătiți de acțiune. Liniștea gospodăriei a revenit abia când și acesta întâlnindu-și colegii, au luat-o împreună, tropotind, către școală.

Obișnuit să deschidă firma la această oră, Gabriel după o inspecție vizuală pe exterior a intrat atât în magazin cât și la vulcanizare, să se convingă că toate sunt la locul lor. Surprins plăcut de cele văzute, și-a dat seama că trebuie să îi mulțumească în primul rând mamei, fiind sigur că dânsa s-a ocupat de această treabă. Cum stătea în ușa atelierului, o mașină străină a oprit chiar în fața sa. Din ea a coborât unul dintre clienții de sâmbătă, să ridice roțile reparate de către vărul său. Acesta văzând prețurile scrise cu cretă pe talon, a plătit bucuros însă, înainte de a pleca a întrebat totuși, nelămurit:

- Acordați vreo garanție la lucrare?

- Da. În cazul în care reparația noastră nu rezistă, noi fie vă înapoiem banii, fie dacă mai doriți, vă refacem lucrarea gratuit. L-a asigurat Gabriel cât să-l liniștească.

Așteptând ca acesta să plece, a deschis magazinul și s-a apucat să facă un inventar la marfa din stoc. După vreo două ore, mirat de faptul că Ciocănarul nu a venit la treabă, a ieșit în fața atelierului să vadă despre ce-i vorba. Unul dintre vecinii săi ieșit la poartă, i-a spus că acesta este la poliție să dea declarații. Vestea i-a picat precum o altă lovitură în moalele capului. Scuzându-se că nu se simte bine, a închis firma ca să meargă în casă, la baie și să se spele pe față. Urmărindu-l, a venit după el la ușă doamna Georgescu, să vadă ce face:

- Gabriele mamă, ți-e rău? Vezi că este o mașină trasă la tine în fața atelierului.

- N-am nimic, imediat ies afară.

Și pentru ca lucrurile să-l înfurie și mai tare, era așteptat de către adjunctul șefului de post.

- Stai liniștit patroane, am auzit că ești acasă și vreau să te ajut. L-a întâmpinat acesta, să nu se sperie.

- Vă salut însă, ajutor... în ce sens?

- Domnule Gabriel, ceea ce îți voi spune, vreau să rămână între noi. Sâmbătă și duminică au fost chemați câțiva țigani la post, care au dat declarații împotriva dumatăle. Eu cunosc întreaga situație. Știu că ești nevinovat dar, încurci niște afaceri și toți cei implicați vor să-ți facă rău.

- Nu înțeleg. De ce să-mi facă rău și, cine?!

- Păi, aici este vorba de primărie, de țigani și de șeful meu. Mai e și unul de la oraș, de când erai dumneata la bancă.

Ascultându-l și adevărindu-i-se toate presupunerile, înrezător de data aceasta în organul de poliție, Gabriel l-a întrebat fără reținere:

- Ce trebuie să fac pentru a le strica planurile?

- Simplu: cu fișa de externare pe care o ai, mergi mâine la medicul legist să-ți dea un certificat. Eu îți voi aduce declarații de la alți țigani care cunosc adevărul și,

introduce o acțiune în instanță pentru tentativă de crimă. Ce am vorbit rămâne aici, nu trebuie să știe absolut nimeni, nici măcar ai dumitale din casă!

Realizând că subofițerul este de bună credință, Gabriel a fost de acord cu soluția propusă:

- Bine șefule, am să mă conformez. Măine merg să-mi scot certificatul și, până vineri, înainte de Florii, depun plângerea la judecătorie.

- Atunci ținem legătura, să ne încadrăm în termen. Astăzi iau declarațiile de la țigani și îi voi convinge să se pună martori la proces.

Acestea fiind zise, adjunctul s-a urcat în mașină părăsind parcare atelierului, ca să ajungă la gospodăriile persoanelor vizate. Gabriel nebănuind motivul real pentru care era ajutat de polițist, sperând să apară și Cio-cănarul, l-a văzut venind încet către firmă. De cum a ajuns în fața magazinului, l-a luat la întrebări:

- Pe unde umbli, nea Liviule? I-a vorbit prefăcându-se că nu știe nimic.

- Să trăiești, patroane. Doar ce am venit acum de la postul de poliție și am trecut să te anunț.

- Păi, de ce te-au chemat acolo pe dumneata?

- Nu știu, patroane. Ceva despre vineri noaptea. Eu n-am avut ce să declar și, n-am scris nimic. Te atenționez că, în momentul în care am ieșit afară, din spatele postului de poliție a venit la mine Demena, țiganca, care m-a amenințat că, dacă mai vin la lucru aici, își va pune copii să mă bată până îmi vor rupe oasele!

- Și dumneata de ce nu te-ai întors să-l anunți pe comandant?

- Bună întrebare, patroane! Nu știi că sunt pe mână? Săptămâna trecută i-au adus țiganii o mașină la mâna a doua, de se plimbă fiu-său cu ea prin comună. Pe el să-l anunț eu?

Gabriel stăpânindu-și furia, ca să nu o ia razna a pus capul în pământ și, ușor amețit a mers în atelier, urmat îndeaproape de Ciocănarul.

- Te rog să rămâi până vine și vărul meu, ca să luăm o decizie împreună. După care și-a dat jos fesul din cap să-i arate ce a pățit.

- Doamne Dumnezeule! Criminalii ăștia au vrut să te omoare, patroane! A exclamat Ciocănarul, speriat de-a binelea.

- Dacă vrei, strâng toate neamurile și toți românii din comună să-i gonim pe țigani. A continuat tot el, negru de supărare.

- Nu ne putem face dreptate singuri. De-asta te rog să mai rămâi puțin.

În timp ce vorbeau, la magazin au venit și câțiva clienți. Ciocănarul cu bun simț s-a apucat de lucru la o cameră de tractor lăsată de un amic de-al său, s-o aibă ca rezervă.

După vreo două ore a apărut și vărul Georgescu cu o bicicletă împrumutată, să îi anunțe că are treabă și că nu poate veni la muncă, decât de a doua zi. Aflând că va face un drum la oraș, a acceptat bucuros:

- Pentru așa ceva, cum să nu vin! Măine la ora șapte, e bine?

- E foarte bine însă, nu trebuie să știe nimeni, nici măcar nevastă-ta! Înțelegând că este o treabă serioasă, l-a asigurat de confidență:

- Stai liniștit, nu voi spune la nimeni.

A doua zi, ținându-se de cuvânt, a fost primul care a deschis poarta lui Gabriel, să scoată mașina din curte. Auzind motorul, foarte intrigat, seniorul Georgescu a venit la dâșii să afle ce vor să facă.

- Unde plecați așa de dimineață, fără să ne spuneți și nouă?

- Tată, am de mers undeva și ne întoarcem la prânz. Nu eu, ci el va conduce mașina. I-a vorbit încet, cât să-l liniștească.

Înțelegând că îi incurcă, seniorul i-a lăsat în pace și a închis poarta, privind lung la mașina care începuse să se îndepărteze.

Cert este faptul că, planul pus în aplicare de Gabriel și-a urmat cursul firesc. Medicul legist examinându-l cu atenție, după ce a confruntat diagnosticul său, cu cel din fișa de externare, aprinzându-și o țigară, l-a avertizat:

- Măi băiatule, nu înțeleg de ce ți-au dat drumul din spital. Eu cunosc procedurile și de aceea îți eliberez un certificat pe care să-l folosești unde ai nevoie. Nu te costă nimic, însă este absolut necesar să-ți continui tratamentul. În astfel de cazuri poți rămâne cu sechele pe toată viața!

- Am înțeles, domn' doctor, vă mulțumesc. I-a răspuns Gabriel, surprins de bunăvoința medicului, drept pentru care a părăsit cabinetul încrezător că va reuși să-i tragă la răspundere pe cei vinovați.

Până la mașină resimțind o ușoră apăsare în ceafă, întrucât se încăpățănase să conducă el, la întoarcere stând în dreapta a fost adus acasă de către vărul său. Și pentru ca totul să se termine cu bine, cel care le-a deschis poarta a fost seniorul:

- Ați rezolvat măi, ce ați avut de făcut?

- Da, tată, am rezolvat, l-a răspuns Gabriel fără să-i mai dea și alte explicații.

Odihnindu-se bine peste noapte, a doua zi miercuri, recăpătându-și forțele, neținând cont de avertismentul medicului legist, Gabriel a muncit la vulcanizare cot la cot cu Ciocănarul. De asemenea, spre seară adjunctul de la poliție s-a ținut de cuvânt și l-a ajutat să redacteze actul de chemare în judecată, indicând cu nume și prenume, martorii care să-l susțină.

Încărcătura emoțională a zilei a făcut că, abia în momentul în care s-a văzut în pat și-a dat seama cât de obosit este. Pe la mijlocul nopții, fiind ușa întredeschisă, doamna Georgescu auzindu-l cum sforăie, a intrat să vadă ce-i cu el. Zgâlțându-l de câteva ori, a strigat speriată:

- Mamă, ce-i cu tine? Întoarce-te și tu ca să poți respira!

Buimac, Gabriel, deschizând ochii, i-a răspuns liniștit:

- E bine, mergi și matale să te odihnești.

Fără să conștientizeze că intrase deja în ziua de joi și că îi va veni soția mai devreme acasă, a adormit din nou, fiind trezit de data aceasta de Cristian care, i-a strigat din ușă cu ghiozdanul în spate, gata să plece la școală:

- Tată, știi că azi vine mama? Nu mergi să o aduci mai repede dumneata, cu mașina?

Trezit acum de-a binelea, Gabriel a coborât din pat încercând să lege lucrurile:

- Știi tu că vine azi?

- Da tată, nu sunt Floriile duminică? Au liber mâine. Așa mi-a spus la telefon aseară.

Neștiind cum să-și acopere lacuna în fața copilului, i-a vorbit pe ocolite:

- Dacă îți este dor de ea și mă rogi frumos, se rezolvă.

- Atunci, vreau să te ții de cuvânt! I-a poruncit Cristian, închizându-i bucuros ușa.

Prin plecarea lui, întreaga locuință s-a îmborsărit cu aerul răcoros de afară. Simțind că rănilile de la cap încep să i se vindece, până la prânz, Gabriel împreună cu Ciocănarul și-au văzut nestingheriți de treabă. După prânz, luând și banii din ziua de sâmbătă de la mamă, numărându-i pe toți, erau suficienți pentru un drum de Severin. Așa că, fără să mai stea pe gânduri, bărbierit și

Îmbrăcat de oraș, Gabriel a ieșit în curte să-și anunțe părinții ce vrea să facă.

Ascultându-l, seniorul a fost primul care l-a avertizat:

- Poți tu să te descurci singur pe drum? Dacă ți se face rău în mașină?

- Pot, tată. Data trecută tot eu am condus-o și, după cum vezi, sunt bine!

- Să-ți iei o șapcă pe cap, să nu te tragă curenul.

- Da, chiar acum merg să-mi iau una nouă din casă.

La atelier, Ciocănarul deschisese ușa, întrucât se pregătea să umfle roțile unei căruțe trase în parcare. Făcându-și un plan de acțiune, Gabriel a luat lucrurile pe rând: mai întâi și-a anunțat soția la serviciu, a luat apoi din casă actele de care avea nevoie, urmând să scoată și mașina ca să o parcheze în fața magazinului. Și-a făcut o listă cu marfa care-i lipsește. Ca să nu fie vreo problemă, l-a anunțat pe Ciocănarul că va merge la oraș. Acesta i-a urat drum bun și să se întoarcă cu bine. În rest, lucrurile au decurs așa cum își planificase. Având un prieten la registratura judecătoriei încă de pe vremea când lucra la bancă, primul lucru a fost să îl contacteze. Acesta de cum l-a văzut în birou, a rămas uimit:

- O, lume nouă... ce-i cu tine, directore, pe aici?

- Păi, am o plângere de înregistrat. Dacă tot ești tu de serviciu, sper să se rezolve! l-a răspuns, întinzându-i actele ce le avea.

Grefierul, după ce a citit plângerea, l-a luat de braț pentru a ieși afară să poată discuta:

- Ai noroc că m-ai prins pe mine. Azi nu se mai fac înregistrări însă, cererea o voi prinde cu data de ieri. De luni încolo, judecătorii intră în vacanță și, cum se întind ei până la vară, voi face tot posibilul ca prima înfățișare să aibă loc la sfârșitul lunii august. Ce zici, e bine?

- Dacă tu așa spui, așa rămâne. Suntem în aprilie, nu-i nicio problemă. Îți las numărul meu de telefon pentru orice eventualitate.

Părăsind judecătoria, abia pe drum Gabriel și-a dat seama că procesul va dura mult, cunoscând modul de lucru în sistemul judiciar, vizavi de legislația incoerentă din domeniu. Doar gândindu-se la acest aspect l-a și trecut un fior rece peste șira spinării, strângând astfel mai tare de volan cât să-și alunge temerile. Starea de frustrare l-a urmărit până ce a ajuns la locul de muncă al soției unde, dintr-odată și-a recăpătat încrederea în sine. Și pentru ca bucuria să-i fie deplină, a fost anunțat de Emilia, că poate veni cu el acasă, întrucât i s-au aprobat șase zile libere spre a le folosi în săptămâna de dinaintea Paștelui.

Singurul inconvenient a fost cu vremea. Primăvara aceasta fiind deosebit de capricioasă, a găsit de cuvință să se răzbune cu temperaturi scăzute și ploi răzlețe aproape de îngheț, exact în Săptămâna Mare a Paștelui. Și cum seniorul a avut probleme de sănătate, Gabriel a fost nevoit să meargă cu căruța după iarbă la câmp și să facă zilnic curățenie la cal. Astfel a obișnuit calul să primescă câte un măr, la fiecare intrare a lui în grajd. Uneori îl mai ascundea la spate însă, calul bănuind unde este, îl îmboldea cu capul să-l prindă de mână în care ținea mărul, urmând apoi un dialog inedit:

- Stai cuminte Gigele, să nu mă muști, că nu-ți dau nimic!

- Frrrr...! Îi răspundea prelung animalul, intrând în joc, știind că până la urmă tot își va primi porția.

Atașamentul creat a avut asupra lui Gabriel un efect extraordinar de benefic: i-a întărit echilibrul psihic, a scăpat de amețeli și greață, aș putea spune chiar că a contribuit efectiv și la vindecarea rănilor lui de la cap.

Motivând vremea nefavorabilă și scăderea activității la atelier, Ciocănarul primind banii de sărbători, a fost învoit de la muncă până a treia zi după Paști. Rămânând singur, Gabriel și-a adus actele contabile să le opereze acolo, în timpul programului de lucru, de asemenea a inventariat marfa din magazin, a făcut ordine în remiza de cauciucuri, plus câteva vânzări sporadice. Ocupată cu treburile casei, Emilia apelând în câteva rânduri să o ajute, văzându-l reticent, nu s-a abținut să nu răbufnească:

- Când ești mai liber și plouă, de ce nu vii să mă ajuti?
- Păi, stau rău cu vânzările și nu pot să țin firma închisă!

Abia atunci acesteia i-a sărit țandăra:

- Închisă, neînchisă, pe mine nu mă interesează. Nu era mai bine să rămâi la serviciu? De ce ai dat cu piciorul la fostul tău loc de muncă? Crezi că ești capabil cu banii din privatizare să-ți crești copilul? Eu sunt hotărâtă ca din toamnă să rămân la oraș. Mă gândesc și la un credit să cumpăr garsoniera în care acum stau cu chirie. Asta e, nu vreau să-mi pierd copilul aici la țară, unde nu te poți descurca!

Ezitănd puțin, Gabriel i-a răspuns timorat:

- Dacă tu asta vrei, nu știu ce să zic. O să mă gândesc și voi lua o hotărâre în acest sens. Poate vând afacerea, poate îmi găsesc un serviciu însă, este nevoie de bani, pe care nu-i am deocamdată.

Adevărat fiind faptul că euforia privatizării de la început, urmată de regresul încasărilor ultimei perioade, l-au ținut pe loc cu afacerea. Bazându-se pe stocul de marfă aflat atât în magazin cât și cel depozitat în casă, era convins că lucrurile se vor rezolva pe parcurs. Temerile l-au copleșit în remiza de cauciucuri unde, forțându-se

să stivuiască câteva anvelope, și-a adus aminte de țigani. Ca să-și revină a ieșit în parcare din fața atelierului. O pală de vânt cu stropi răzleți și petale de flori smulse de la un măr din apropiere, lipindu-i-se pe față l-au răcorit de-a binelea. Intrând în casă cu îmbrăcămintea plină de petale, a fost remarcat de Cristian:

- Mami, vino să-l vezi pe tata cum arată: ca Moș Gerilă!

Din acest moment venirea Paștelui a readus în sânul familiei Georgescu și starea de liniște necesară. Marea surpriză pentru Gabriel a fost că, la prima oră a dimineții, întorcându-se cu lumânările aprinse de la slujba de Înviere, a parcat o mașină în fața atelierului. Văzând-o, Emilia l-a avertizat:

- În ziua de Paști nu vreau să lucrezi nimic. Vezi ce dorește și amână-l pentru altă dată!

- Bine. Mergeți înăuntru că vin și eu imediat.

Apropiindu-se să vadă cine îl așteaptă, din mașină a coborât Costel, saxofonistul. Așa cum îi promisese, a venit să-l anunțe că vor cânta în străinătate:

- Să trăiești, domnule patron. Mă țin de cuvânt și te anunț că duminica viitoare avem o nuntă în Italia. Cântăm la românii din Palermo și ar fi nevoie de dumneata. Îți garantez că, în trei zile te întorci acasă cu 500 de parai. Dacă ne iese și ciubuc, se împarte în mod egal. Ce zici?

Luat pe nepregătite însă, nedorind să-l refuze, s-a întristat, amintindu-și de chitara lui spartă.

- Nu știu ce să zic, pentru că nu mai am chitara. S-a întâmpat ceva și din ea au rămas doar corzile.

Simțind că reușește să-l convingă, saxofonistul a început să râdă:

- Nu-ți face griji, patroane! Am acasă o chitară nefolosită. O aranjezi, îi pui corzile pe care le ai, și va suna

mai bine decât cea de dinainte. Dacă vii să cânti cu noi, a duminică este!

Nevoia de bani în perspectiva schimbărilor preconizate de Emilia, l-a făcut să-i răspundă nedecis:

- Domnu' Costel, lasă-mi numărul de telefon. Te voi anunța până joi dimineața.

- Păi, joi dimineața plecăm. Mă suni patroane, miercuri pe zi. Eu voi trece pe aici să te iau. Avem două mașini, cu a mea carăm instrumentele și este loc suficient să mergi cu mine. Îți iei doar hainele și ce-ți mai trebuie pentru o săptămână. De mâncare nu este nevoie, primim acolo. Acum mă grăbesc, ține numărul meu de telefon și sună-mă! Nu vreau să mă încurci.

- Bine, Costele. N-am să te încurc. Mergi fără grijă!

Așteptându-l pe scările casei, Emilia l-a întrebat, iritată:

- De ce ai stat așa de mult la discuții? Ce vroia?

- Nu pot să-ți spun acum, vom vorbi mai pe seară.

Nebănuind nimic, Emilia l-a lăsat în pace. Și-a văzut de treburi având musafiri. S-au împărțit și colaci, s-au ciocnit ouă roșii. A treia zi de Paști simțind nevoia să facă o plimbare în aer liber, gândindu-se că pot găsi și ciuperci, l-a rugat pe Gabriel să înhame calul la căruță și să meargă până la holda lor de grâu. Cel mai bucuros a fost Cristian:

- Dacă mergem să luăm iarbă, țin eu de frâiele calului, că mă cunoaște!

- Bine-nțeles! Tu vei fi de acum încolo conducătorul căruței! l-a promis râzând, Gabriel.

Cu acest lucru a fost de acord și seniorul, întrucât auzise că ciobanii mai trec cu oile peste holdele sate-nilor. Iarna de anul acesta fiind blândă, mieii având iarbă verde încă de la jumătatea lunii februarie, nu se mai deosebeau de oile bătrâne. Din loc, în loc, în afara comunei, ciobanii își amplasaseră stânele foarte aproape de drumul interjudețean.

Petrecându-i din curte cu alai, senioarea a rămas să se ocupe de gospodărie, invocând faptul că o dor picioarele și că trebuie să rămână cineva acasă. I s-a dat dreptate abia la întoarcere când, venind înfometați de la câmp, dânsa i-a așteptat cu masă pusă și mâncarea caldă. Așa au trecut zilele Paștelui în sânul familiei reunite, cât să rămână de poveste: adică în armonie, înțelegere și voie bună.

Cu bateriile sufletești încărcate, Emilia gândindu-se că va merge înapoi la oraș la muncă, și-a adus aminte de Gabriel că are ceva să-i spună:

- Nu mi-ai spus ce vroia omul ăla, în ziua de Înviere.

Surprins, Gabriel reflectând adânc însă, considerând că trebuie să cunoască și părerea ei, s-a hotărât să-i spună:

- Omul este lăutar, cântă la saxofon și are nevoie de un chitarist pentru sâmbăta și duminica viitoare, în Italia. Mi-a promis că, dacă merg și eu, mă întorc de acolo cu 500 de euro.

- Păi, ăsta-i salariul meu pe o lună! Dacă te minte și ți se întâmplă, Doamne ferește, ceva? L-a întrerupt Emilia, luând în calcul starea lui de sănătate după incidentul cu țigarii.

- Nu cred că mă minte. Sunt oameni bogați, au toți vile făcute cu banii strânși din cântări. Nu asta ar fi problema, ci faptul că nu știu ce să fac cu firma. Întrucât au promis că ne întorcem imediat după nuntă, n-ar strica să fac o încercare să văd cum este și, numai bine pot să o țin închisă câteva zile. Mă gândesc că ar fi precum o excursie din care nu mă întorc cu mâna goală.

Ascultându-l, Emilia s-a roșit la față. Încercând să zică ceva, s-a răzândit văzându-l pe Cristian cum se apropie de dânsii:

- Ce vorbiți acolo, fără să-mi spuneți și mie? A înțrebat curios copilul, lipindu-se de mamă.

- Nimic mamă, probleme de-ale noastre. I-a răspuns Emilia trăgându-l de mână, să meargă împreună la bucatărie.

Cert este că, până spre seară cei doi soți au evitat să se mai întâlnească într-o confruntare directă. Seara târziu, după ce și-a făcut bagajul pentru oraș și a stat cu copilul până ce a adormit, intrând în camera lor, s-a schimbat pentru noapte așezându-se lângă Gabriel. Acesta a luat-o în brațe șoptindu-i la ureche că, deja, a găsit o soluție:

- Ce soluție? L-a întrebat curioasă.

- În primul rând, m-am gândit la vorbele tale despre cumpărarea garsonierei și transferul din toamnă al lui Cristian, la oraș. Cum nu avem bani suficienți, eu trebuie să-i aduc de undeva. Am în minte mai multe variante, printre care și vânzarea firmei. Gândindu-mă să mă angajez undeva în Severin, tot de bani este nevoie! Știi foarte bine că acum nu mai contează studiile, experiența, nimic! Totul se plătește.

- În final, mergi sau nu mergi să cânti în Italia?, L-a întrebat soția, întorcându-se cu fața spre el.

- Măi, cum în zilele de după Paști activitatea va fi mai redusă, nu strică să încerc și altceva. Dacă plec joi, pe miercură viitoare sunt acasă. Abia atunci voi trage și eu o concluzie. De atelier se va ocupa nea Liviu, de magazin va avea grijă maică-mea și, cum vii tu la sfârșitul săptămânii se va rezolva într-un fel.

Simțind că lucrurile pot lua o turnură favorabilă planurilor sale, Emilia a aprobat:

- Faci cum crezi, nu mă opun. Dacă ai nevoie de haine de schimb, înainte de a pleca ți le scot din dulap.

- Stai liniștită că mă descurc. Va fi mai greu cu maică-mea să-i explic ce trebuie să facă:

- Îi spui și tu că pleci cu treabă pentru câteva zile și, de restul mă ocup eu.

Rămânând și de această dată valabil dictonul că noaptea, prin însăși tainele ei, este cel mai bun sfetnic, la prima oră a dimineții, Emilia luându-și rămas bun de la Gabriel, a urcat încrezătoare în autobuz făcându-i semn cu mâna de la geamul scaunului unde se așezase. De asemenea fiind obiceiul ca în a treia zi să se slobozească Paștele la biserică, senioarea și-a rugat băiatul să o transporte cu mașina. Cristian fiind în vacanță, s-a îmbrăcat repede în hainele bune pentru a merge și el, știind bine că acolo sunt prieteni de-ai lui cu care să ciocnească ouă roșii.

- Te iau, numai dacă îmi promiți că nu-mi spargi toate ouăle.

- Da bunică, promit, nu le sparg! I-a răspuns copilul fugind să ia loc în față, în mașină.

Seniorul Georgescu nefiind așa de religios, a rămas să aibă grijă de gospodărie. Cum nici la firmă întreaga zi nu a venit nimeni, spre seară Gabriel s-a hotărât să vorbească cu saxofonistul, că este pregătit să meargă în Italia. Acesta l-a anunțat că îl va lua de acasă joi, așa cum îi promisese, între orele cinci și șase dimineața, numai să aibă pregătite actele și hainele de drum.

Ziua de miercuri a fost una mai specială. Gabriel și-a făcut bagajul, a recuperat corzile de la chitara sa dezmembrată și, cu reținere a fost nevoit totuși, să-și anunțe părinții, despre plecarea în străinătate.

- Emilia știe? L-a întrebat senioarea, încruntată.

- Da, mamă, am luat împreună această decizie.

- În cazul acesta, noi nu ne băgăm.

Din acest moment luându-și inima în dinți i-a povestit cu lux de amănunte despre situația firmei, despre cum-părarea garsonierei din Severin, transferul lui Cristian la oraș, procesul cu țigarii și nu în ultimul rând faptul că au nevoie de bani.

Ascultându-l înțelegătoare, schimbată la față și abia stăpânindu-se să nu cadă în plâns, a reușit totuși, să-l încurajeze:

- Voi știți cum este mai bine, Gabriele, mamă! Noi suntem de acum în vârstă, iar pe tăică-tău îl lămuiesc după ce pleci. Dacă vrei, îmi lași mie cheile și răspund de magazin până te întorci.

- Mulțumesc, mamă, voi vorbi și cu nea Liviu, sper să-l conving să vină la treabă!

Lucru care s-a și întâmplat. Ciocănarul primind bucuros vestea că în următoarele zile va fi șef pe atelier, i-a răspuns deschis și la fel de încurajator:

- Cum să nu fiu de acord patroane? Dacă ies bani din treaba asta, am și eu, merge și firma, ce să mai zic! Mă scoți dintr-o mare încurcătură.

- Ce încurcătură te frământă, nea Liviule?

- O, patroane, patroane! Am dat de dracu' cu ibovnica mea. De ieri a plecat la Timișoara la bărbatul său, cică ar fi bolnav la pat și să-l îngrijească. Eu nu știu ce să spun: aici jumătate din avere este făcută de mine. Dacă moare ăla, mi-a spus că nu se mai întoarce la țară și, dacă nu merg să stau cu ea la bloc, își găsește pe altul.

- Dumneata crezi nea Liviule, că va face acest lucru?

- Mai poți să pui bază patroane în muieri, în ziua de azi? Cum l-a înșelat pe bărbatul său cu mine, așa și eu pot să rămân cu buza umflată!

- Bine, domnule, dar matale nu ai acte și martori prin care să demonstrezi ce ai lucrat în curte și la casă?

- Chiar dacă am, mor eu până să se termine procesele, că toată viața femeia asta, numai prin tribunale a umblat!

- Nu-ți face griji, nea Liviule, că se va întoarce. Doar din dragoste a stat cu dumneata, că ești om bun!

- Ei, de-asta vreau și eu să rămân la atelier patroane, că ai limba dulce și mă îmbunezi!

Cristian a aflat de plecarea tatălui său abia spre seară când, văzându-i bagajul după uşă, a cotrobăit să vadă ce-i înăuntru. Întrebându-l unde merge, Gabriel i-a răspuns în glumă că, la oraş, să-i caute o şcoală unde să-l transfere din toamnă:

- Asta s-o crezi tu. Eu de lângă bunica şi bunicul, nu plec în veci!

Înţelegând ataşamentul faţă de ei şi reticenţa în general a copiilor de şcoală, nu a fost surprins cu nimic, de aceea luându-l în braţe i-a vorbit afectuos:

- Nu trebuie să-ţi fie teamă. Noi te iubim şi vom fi cu toţii lângă tine!

- Bine, bine, mai vedem până atunci... Au fost cuvintele copilului care i-au topit inima.

Gândurile şi emoţiile zilei l-au copleşit în aşa măsură că, s-a învărtit în pat întreaga noapte, fără să adoarmă nici măcar o secundă. Doar vise nedesluşite, figuri de oameni necunoscuţi, locuri şi peisaje bizare, glasuri aiurea şi sunete de instrumente venite parcă din alte lumi. Neodihnit a ieşit din casă, să se răcorească. Efectul a fost benefic, datorită parfumului de la florile din grădina gospodăriei care, i-au anesteziat simţurile. Energizat s-a întors în vârful picioarelor să se aranjeze şi să facă ordine în cameră. Ştiind că trebuie să-şi ia rămas bun, în mod misterios a simţit nevoia să treacă mai întâi pe la cal. Tiptil a ieşit afară unde, ajuns la grajd de parcă ar fi fost aşteptat, calul a şi venit cu botul să-l miroase şi să-şi aşeze capul pe umărul său:

- Ce-i Gigele cu tine? Îţi pare rău şi ție că plec?

- Frrr, frrr! A fost răspunsul animalului tropăind din picioare.

- Nu-ţi face griji, că nu plec definitiv. Când am să mă întorc, ne vom înţelege noi cumva!

Dând să iasă din grajd, dintr-odată calul s-a rotit pe lângă şi i-a blocat calea. Înţelegând gestul animalului ca

un atașament deosebit, Gabriel ca să scape a mers la iesle și i-a întins o mână de iarbă, amăgindu-l.

Pe lângă animalul cu gura să apuce iarba, Gabriel s-a furișat repede afară închizându-i ușa cu drogul. Ca niciodată, calul a furnait mai tare de câteva ori împingând cu capul colțul de sus al ușii cât să i se vadă ochii mari și umezi, de parcă i-ar fi venit să plângă.

- Mare minune și cu calul ăsta! Se cunoaște că are suflet exact ca noi oamenii. A remarcat în gând Gabriel, copleșit de afecțiunea lui sinceră.

S-a mai învățat apoi prin curte și, văzând că se crapă de ziuă, a intrat în casă să-și ridice bagajul. Verificând corzile și-a adus aminte de chitara electrică și de faptul că în buzunarul husei acesteia, are atât microfonul de voce cât și penele de solistică și acompaniament. Convinș că îi vor fi necesare le-a pus lângă geanta de drum și a cărat tot bagajul pe scările casei. Intrând discret în camera copilului să-și ia la revedere, acesta treaz, i-a vorbit răspicat:

- Când te întorci să nu uiți să-mi aduci ceva!

- Bine Cristian, n-am să uit! I-a promis sărutându-l pe frunte și acoperindu-l cu plapuma să se culce din nou. Ieșind pe hol era așteptat de doamna Georgescu.

- Ai luat tot ce-ți trebuie pentru drum?

- Da mamă, te rog să ai grijă pe aici, cheile de la firmă ți le-am dat și, dacă vine vreun control, ceva, închizi până mă întorc eu. Gata, plec, sărut mâna! A rostit Gabriel, luând chitara electrică în mâna stângă și geanta în cealaltă mână, însoțit fiind de senioare până la poartă.

*

Nu au așteptat mai mult de câteva minute până când, pe lumina fazei scurte a farurilor a oprit lângă ei mașina condusă de Costel. Deasupra șoselei, dincolo

de linia orizontului, zorii dimineții prefigurau începutul unei zile frumoase.

- Mergi înăuntru, mamă și vezi cum te descurci cu tata! A rostit Gabriel, sărutându-i mâna.

Așteptând să se retragă senioarea, Costel a coborât să-și salute tovarășul de drum:

- Să trăiești, domnule chitarist. Ce spui, ești pregătit pentru Italia? Vezi că pe bancheta din spate ți-am adus instrumentul. Lasă-ți bagajul acolo și vino să stai în față cu mine pe scaunul din dreapta.

Întinzându-i mâna să-l salute, reflectând o secundă, Gabriel i-a sugerat altceva:

- Da, domnu' Costel, sunt pregătit și ca să nu te încurc la condus, eu zic să stau în spate. Am corzile la mine să le pun, între timp vreau să aud cum sună și să mă obișnuiesc cu griful.

- N-am nimic împotrivă. Chiar mă bucur dacă vrei să și cânti. Ceilalți veri ai mei deja au plecat și ne așteaptă la intrarea în Vânu-Mare.

Acestea fiind zise, cei doi și-au ocupat locurile în autoturismul care, pornind silențios de pe loc i-a întărit convingerea lui Gabriel că este în siguranță și că vor ajunge cu bine la destinație.

Un sentiment ciudat de neliniște a avut totuși, când, privind prin luneta mașinii la atelierul și magazinul lăsate în urmă, a fost copleșit de emoții. Dorind să scape de această stare și-a făcut de lucru: a luat chitara de pe banchetă, i-a pus în ordine corzile pe care le-a strâns din șuruburile cordarului, armonizându-le după ureche. Văzând ce face, Costel uimit de priceperea omului, i-a sugerat să exerseze încurajându-l:

- Îți fluier eu tonul de Fa al saxofonului, tu acordează chitara după el și, pe drum putem cânta în voie să nu ne plictisim.

Apucându-se de treabă, Gabriel nici nu a realizat că deja trecuseră prin câteva localități, îndreptându-se acum spre intersecția cu drumul național. Aflați încă în câmp deschis și bătându-i din dreapta razele soarelui răsărit de un stângen pe cer, privind printre gene unde, la vreo trei sute de metri de șosea, a remarcat o stână pe lângă care pășteau câțiva cai. Un dulău apărut de nicăieri să se hârjonească cu dâșii, a speriat pe unul dintre cai așa de tare că, acesta luând-o nebunește la goană spre șosea, a dat să o traverseze exact prin fața mașinii lui Costel. Din reflex și cu spirit de conservare trăgând de volan stânga pentru a nu-l acroșa, din sens opus, pe partea lui de mers venea în viteză un autocar.

Ca să evite coliziunea frontală, Costel a menținut direcția, întrezărind o ieșire printre doi plop, spre câmp. Numai că, din cauza vitezei a lovit cu roata din dreapta în buza șanțului de lângă coronament și mașina a fost aruncată direct în plopul din stânga, adică în partea șoferului, avariind-o grav. Impactul cu pomul i-a rupt bara din față și i-a desprins motorul deplasându-l cam o jumătate de metru în interiorul cabinei. Declanșată și perna de aer, care explodându-i în pieptul deja lovit de volan cu forța de recul a motorului, Costel a rămas ținut între scaun și stâlpul din stânga al ușii, sufocându-se.

Într-o fracțiune de secundă, din instinct Gabriel și-a aruncat chitara din mână apucând tetiera scaunului din față pentru a se opune reculului, zvârlit fiind și el cu putere înainte și înapoi. L-a salvat îmbrăcămintea de burete a banchetei care i-a amortizat șocurile proptindu-l de ușă. Ca prin minune ușa s-a deschis singură, lăsându-i corpul să iasă pe jumătate afară. Aflat sub efectul adrenalinei, primul gând l-a avut să se târască pentru a se îndepărta de mașină, crezând că aceasta poate lua foc. Ridicându-se în picioare a luat-o prin spate să deschidă ușa lui Costel. A tras de ea din toate

puterile până i-a venit rău și a căzut cu fata în sus, lângă motorul avariât. Cât timp să fi zăcut acolo nu știe, doar că l-a trezit o picătură de rouă dintr-o creangă a plopului aflată deasupra, răcorindu-i fruntea. Deschizând ochii, a rămas surprins să audă și să vadă în apropiere autocarul staționat, călătorii dați jos, în stare de panică.

De departe se auzeau sirenele mașinilor de la poliție și salvare, venind către locul accidentului. Încă în transă, Gabriel s-a așezat la câțiva metri de plop pe buza șanțului, pentru a-și reveni. Cu mintea abătută și privirea în gol, orbindu-l lumina soarelui a închis forțat ochii întrezărindu-i totuși coroana scânteind pe un fundal galben-auriu. Inexplicabil, din mijlocul coroanei i s-a năzărit că vin către el siluetele Emiliei și a lui Cristian, făcându-i cu mâna. În clipa următoare, cineva apucându-l zdravăn de umeri, l-a zdruncinat puternic:

- Alo, domnu', sunteți bine? Puteți să vă ridicați?

Realizând că totul este aievea și că cel din fața sa este polițist, Gabriel i-a răspuns, bălbâindu-se sacadat:

- Da, da... sunt bine! Nu știu Costel, șoferul, ce face?

- Stai aici, îl descarcerăm imediat.

- E mort, veniți mai repede cu targa! S-a auzit ca un blestem glasul unuia dintre medicii de la salvare.

Gabriel, neînțelegând ce se întâmplă, cu ochii împăienjeniți de spaimă privind în jur să distingă ceva din absurdul situației, s-a așezat din nou pe buza șanțului precum un spectator inocent în fața destinului nemilos, așteptându-și cu înfrigurare izbăvirea.

Aceeași creangă a plopului afectat de lovitura mașinii, legănată acum de vântul molcom al dimineții, îi mângâia fața cu umbrele frunzelor precum o fâlfâire de aripi. Da, a aripilor Îngerului său păzitor.

P.S.

Dragă cititorule, până la momentul în care am scris aceste rânduri, cu regret te înștiințez că au trecut în lumea celor drepti următoarele personaje din roman: primarul Dorel, primarul Cezar, paznicul Poliu, patronul Silvan, vărul Georgescu, Liviu Ciocănar și Munteanu de la SRI.

Dumnezeu să-i odihnească în pace!

- Sfârșit de roman -

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI: Prizonier în crepuscul	5
PARTEA A DOUA: Puntea Sânzienelor	101
PARTEA A TREIA: Aripile Îngerului	214

DE ACELAȘI AUTOR:

1. Armonie divină - poezii, Editura Călăuza, Deva 2010;
2. Îngerii nopții - poezii, Editura Prod. Com. SRL, Târgu-Jiu, 2010;
3. Interferențe - poezii, Editura Karina, Deva, 2012;
4. Pasărea Paradis - poezii, Editura Karina, Deva, 2013;
5. Fulgere în oglinda sufletului - poezii, Editura Karina, Deva, 2013;
6. Lumina umbrelor - poezii, Editura Emma, Orăștie, 2014;
7. Revelațiile tăcerii - poezii, Editura Emma, Orăștie, 2015;
8. Insomnii - meditații, Editura Emma, Orăștie 2015;
9. Sonetele firii - poezii, Editura Emma, Cluj, 2017;
10. Trilogie fantastică - teatru liric, Editura Ștef, Drobeta Turnu- Severin, 2017;
11. În ochiul furtunii - versuri, Editura Ștef, Drobeta Turnu Severin, 2019;
12. Stihuri provincial - poeme, Editura Ștef, Drobeta Turnu Severin, 2020;
13. Puncte de vedere - editoriale de presă, Editura Ștef, Drobeta Turnu - Severin, 2020;
14. Ultimul nostalgic - poeme, Editura Ștef, Drobeta Turnu Severin, 2021;
15. Oglinda de obsidian - poeme, Editura Ștef, Drobeta Turnu Severin, 2022;

Desprins din realitățile primilor ani de democrație postdecembristă, romanul „Gabriel” urmărește destinul unui personaj nevoit să față față schimbărilor dintr-o societate în care metehnele trecutului sunt prezente în atitudini și acțiuni ale unor oameni care par să nu înțeleagă schimbările care se produc.

În acest hățiș își face loc, cu un parcurs „enervant” de firesc Gabriel, un funcționar bancar care nu ține seama de încrengăturile sistemului corupt care-l înconjoară, capabil să renunțe la confortul serviciului „la stat” pentru a-și testa cu succes abilitățile în sectorul economic privat.

Scriitorul Dumitru Dumitrescu pune, în acest roman social, într-o oglindă când strălucitoare, când opacă, întâmplări și personaje fictive care însă, prin localizare în timp și în spațiu, par a fi desprinse dintr-o cronică a societății românești contemporane. Cu o scriere cursivă dar alertă, cu intrigi și răsturnări de situație, cu dialoguri simple dar cu înțelesuri cu „schepsis”, romanul „Gabriel” este o lectură nu doar plăcută, ci și una plină de învățăminte.

Tiberiu Vințan
jurnalist, editor